

Osin của anh

Contents

Osin của anh	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	15
4. Chương 04	22
5. Chương 05	30
6. Chương 06	35
7. Chương 07	43
8. Chương 08	50
9. Chương 09	57
10. Chương 10	64
11. Chương 11 End	71

Osin của anh

Giới thiệu

Mặc dù Tiêu Tung Thục chỉ học xong trung học và cô không biết dùng máy vi tính cũng chẳng có bả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/osin-cua-anh>

1. Chương 01

Chương 1

Vừa bước vào phòng làm việc, Tư Đồ Trác cởi ngay áo bành tô ra khỏi người.

“Cà phê.”

“Đã pha xong, tôi sẽ mang vào ngay.” Cô thư ký vội cầm áo bành tô móc vào móc sau đó treo vào tủ quần áo.

“Bản hợp đồng hợp tác với ông chủ Hoàng.” Tư Đồ Trác luôn nói thẳng vào vấn đề chính vì anh không muốn mất thời gian, sau đó lật nhanh bản hợp đồng xem lướt qua hơn 10 trang giấy, cầm bút ký roẹt.

“Em đã sắp xếp lại thời gian, sau cuộc họp tổng giám đốc có hai tiếng để nghỉ.” Trợ lý Quan Linh cầm lấy bản hợp đồng tổng giám đốc vừa phê duyệt.

Anh là người xuất sắc vượt qua kỳ huấn luyện trợ lý gắt gao, dù là nam nhưng anh cẩn thận và chín chu không thua gì phụ nữ.

“Mọi người đã đến đủ chưa?”

Tư Đồ Trác mở laptop nhìn vào màn hình xem sản giao dịch chứng khoán điện tử.

“Trưởng phòng Tài chính và Kinh tế xin phép đến muộn vì kẹt xe.”

“Thật sao? Anh gọi điện nói anh ta không cần đến nữa, hợp đồng đã được giao cho phó phòng Vương, anh ta có thể nghỉ ngơi được rồi.” Tư Đồ Trác lạnh lùng nói.

“Vâng, em sẽ gọi điện cho trưởng phòng Trần.”

Trưởng phòng Trần và phó phòng Vương luôn đối đầu với nhau, mặc dù hai người làm việc cùng văn phòng và là cấp trên cấp dưới nhưng hai người bằng mặt mà không bằng lòng, lần này họ cùng cạnh tranh ai sẽ là người phụ trách hợp đồng hợp tác kinh doanh với công ty Á Đông.

Cuộc họp hôm nay cũng là để quyết định hợp đồng đó sẽ vào tay ai, tiếc là trưởng phòng Trần vì kẹt xe mà bỏ lỡ cơ hội.

Tư Đồ Trác tiếp tục dán mắt vào màn hình laptop theo dõi giá cổ phiếu. Điện thoại chợt đổ chuông. Anh cầm lên nghe, mày cau lại ngay sau đó.

Tắt máy, anh nói: “Cuộc họp thường niên phải kết thúc trong vòng 1 tiếng rưỡi, những cuộc hẹn sao 3 giờ dời lại hết cho tôi.”

“Nhưng...”

“Có vấn đề gì không?” Tư Đồ Trác lạnh lùng quét mắt nhìn trợ lý riêng của mình.

Quan Linh vội nói: “Không có việc gì, thưa tổng giám đốc.”

“Tốt!”

Nói xong, Tư Đồ Trác đi nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Anh cao 1m85, một bước của anh bằng ba bước của phụ nữ, hơn nữa tốc độ cũng vô cùng nhanh, rất ít người có thể đuổi kịp được anh. Quan Linh cũng là một người cao lớn nên anh có thể theo chân sếp của mình.

Tư Đồ Trác, người đứng đầu trong ngành công nghiệp bán dẫn, sau khi thừa kế sự nghiệp, anh đã tiến hành một loạt cải cách trong bộ máy nhân sự.

Anh sa thải hàng loạt nhân viên, tuyển những người tài năng, chỉ trong vòng một năm đã đưa doanh thu của tập đoàn tăng vượt bậc, đứng đầu trong ngành công nghiệp bán dẫn nhiều năm liền.

Với tầm nhìn rộng, anh luôn đi trước người khác một bước. Là một người đàn ông đẹp trai thành đạt, nhiều tạp chí đã bình chọn anh là người đàn ông độc thân được nhiều người phụ nữ mến mộ nhất. Tuy nhiên, chuyện đời tư của anh luôn là một dấu chấm hỏi.

Với những doanh nhân nổi tiếng như anh, giới truyền thông luôn ráo riết săn lùng scandal.

Chiếc xe Seden màu đen dừng xích trước căn biệt thự. Tư Đồ Trác đẩy cửa xuống xe đi nhanh đến cửa.

Vào trong biệt thự, Tư Đồ Trác đứng dưới chân cầu thang quát to.

“Tư Đồ Việt, mày xuống ngay cho anh!”

Không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Tư Đồ Việt, anh biết mày có ở trên đó, cho mày một phút để xuống, nếu không...”

Anh chưa nói hết câu đã thấy một người xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Tức thật! Đang ngủ tự nhiên có người phá đám!” Tư Đồ Việt, em trai của Tư Đồ Trác ngái ngủ bước xuống cầu thang.

“Mày đổi giờ bay sao không nói?” Tư Đồ Trác quát.

Vì muốn ra sân bay đón thằng em mới ngủ này mà anh đã phải ký nhanh hợp đồng với ông chủ Hoàng, khi cuộc họp thường niên chưa diễn ra, thằng nhóc gọi điện nói đã xuống đến sân bay làm anh phải rút cuộc họp xuống nửa tiếng, các cuộc hẹn sau ba giờ đều phải dời lại, có trời mới biết công ty đã bị tổn thất những gì.

Nó là em trai anh nhưng hành vi cố tình đi chệch đường ray của nó khiến anh phát bực.

“Hi, anh Hai, lâu quá không gặp.” Tư Đồ Việt nheo mắt nhìn anh trai nở nụ cười như mùa thu tỏa nắng.

“Mày đổi giờ bay sao không nói?” Không quan tâm đến nụ cười sáng chói của em trai, Tư Đồ Việt tức giận hỏi.

“Em nói rồi mà, em có gọi điện cho anh đó thôi? Hay em mới ngủ? Chết toi.” Ngủ nhiều đôi khi cũng khiến người ta nhầm lẫn giữa thực và mơ.

Tư Đồ Trác lạnh lùng buông từng chữ.

“Đúng là mày có gọi điện nhưng xuống máy bay mày mới gọi.”

“Thật hả?” Tư Đồ Việt ngáp một cái, thấy mình cũng là một thằng có kỷ luật.

“Hai việc đó khác nhau.”

“Khác chỗ nào được mà khác?” Anh cũng muốn nói chuyện với anh trai nhưng bởi vì buồn ngủ quá nên anh lảo đảo đi xuống cầu thang ngồi phịch trên sofa.

“Dĩ nhiên là khác. Nếu lúc mày lên máy bay mày gọi cho anh thì anh đã cử người đi đón mày không để mày đi taxi về nhà một mình. Mày có biết an ninh bây giờ loạn như thế nào không? Lỡ mày lại bị bắt cóc nữa thì sao?”

Năm Tư Đồ Việt bốn tuổi từng bị một nhóm người bắt cóc, lúc đó cả nhà anh như có bóng đen u ám bao quanh, mặc dù nhờ sự giúp đỡ của cảnh sát cứu được nó ra nhưng chuyện đó đã khiến ai nấy trong nhà đều sợ hãi.

A Việt lúc đó còn nhỏ, có lẽ không nhớ những gì đã xảy ra nhưng anh lớn hơn nó 3 tuổi, anh không thể nào quên được những vết thương mà bọn bắt cóc đánh đập nó. Từ đó trở đi, anh luôn phải chú ý đến em trai mình.

“Có ai bắt cóc em đâu vì em đã về nhà an toàn đó thôi.” Tư Đồ Việt ngồi thẳng lưng, rất muốn nói chuyện với anh trai nhưng hai mắt anh cứ ríp cả lại.

“Mày còn ngồi đó mà lý sự cùn. Từ giờ mày đừng xuất hiện ở chỗ đông người nguy hiểm nữa nghe rõ chưa?”

“Em biết rồi, biết rồi”. Gục gặc đầu.

“Tư Đồ Việt!”

Tư Đồ Trác quát lớn làm Tư Đồ Việt đang ngủ gục giật mình.

“Anh Hai, anh Hai làm cái gì nói to dữ vậy. Giật cả mình!”

“Tư Đồ Việt, rốt cục mày có nghe anh nói không hả?” Thăng nhóc chết tiệt, nó làm như anh đang tụng kinh không bằng?

“Có mà!” Nói dối sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề. “Anh Hai, mấy giờ rồi?”

“11h28.” Tư Đồ Trác giơ tay nhìn đồng hồ.

Tư Đồ Việt liền nhảy dựng khỏi ghế sofa.

“Chết rồi, sao thời gian trôi nhanh quá!”

Tư Đồ Trác nhú mày, “Có chuyện gì làm mày kích động dữ vậy?”

“Phỏng vấn.”

Tư Đồ Trác nheo mắt, “Mày muốn đi phỏng vấn?” Công ty đang thiếu người quản lý nó còn định đi phỏng vấn ở đâu?

“Làm gì có? Em muốn phỏng vấn người khác.” Tư Đồ Việt bay lên cầu thang để thay bộ đồ ngủ trong 2 phút.

“Ở đâu? Chừng nào? Phỏng vấn công việc gì?” Tư Đồ Trác hỏi vọng lên.

“Ở đây. Hai phút nữa. Người giúp việc.” Tư Đồ Việt nói to.

“Mày đăng tin lúc nào?” Tư Đồ Trác trừng mắt nhìn cánh cửa đóng im ỉm.

“Sau khi em vừa về nước em lên báo mạng đăng, có rất nhiều người đăng ký phỏng vấn.” Anh rất thích náo nhiệt.

“Sao mày không nói với anh?”

“Thì giờ em nói rồi đó.”

Tư Đồ Việt đi ra cửa cười toe toét... rất đáng đập.

“Mày tuyển người giúp việc làm gì?”

“Vì... từ nhỏ em đã quen được chăm sóc rồi”. Tư Đồ Việt nhìn tập danh sách những người đăng ký phỏng vấn, nuốt ực một cái.

“Cửa ở sau lưng, xin mời.” Tư Đồ Trác vút tờ lý lịch vào sọt rác.

“Tại sao cô lại đến đây phỏng vấn công việc này?” Vấn câu hỏi đó với người ứng tuyển thứ 57.

“Bởi vì từ nhỏ tôi đã có mong muốn được bảo vệ chủ nhà cho nên tôi muốn làm người giúp việc.”

Không muốn giẫm lên vết xe đổ của người trước đó, người ứng tuyển thứ 57 hào hứng ngẩng cao đầu ưỡn ngực hùng dũng hiên ngang nói ra quyết tâm của mình.

“Cô nên đi làm quân nhân. Cửa ở sau lưng, xin mời.” Tờ lý lịch được vút vào sọt rác.

“Tại sao cô lại đến đây phỏng vấn công việc này?”

“Bởi vì tôi cần tiền, ba mẹ tôi đều thất nghiệp, các em tôi đều đang đi học, gánh nặng kinh tế đè lên vai tôi.” Người ứng tuyển thứ 58 buồn bã kể lể lý do thiếu tiền, nhà nghèo, áp lực kinh tế. Phải chăng hoàn cảnh như vậy ông chủ sẽ cảm động?

“Tiền lương chúng tôi trả không đủ để trang trải chi tiêu cho cả gia đình, mời về!” Lý lịch lại bị vút vào sọt rác.

“Không! Tôi rất cần tiền. Làm ơn hãy thuê tôi

”. Hết cách, cô gái đành gở chiêu năn nỉ.

“Làm việc ở hộp đêm nhanh có tiền hơn. Cửa ở sau lưng, xin mời!”

Tư Đồ Trác lạnh lùng nói, dù trước mặt anh là một cô gái xinh đẹp, có thân hình bốc lửa.

“Hộp... hộp đêm.” Cô gái nghĩ rằng mình nghe nhầm.

“Với nhan sắc của cô, chỉ cần cô cố gắng là có thể cải thiện được kinh tế của gia đình cô.” Tư Đồ Trác ra hiệu cho quản gia đưa cô gái ra ngoài cửa.

Thấy người thứ 58 cũng bị mời về, Tư Đồ Việt buột miệng.

“Anh Hai tuyển người kiểu gì vậy, sao không tuyển được ai hết.”

“Ở nhà có đủ người giúp việc rồi sao mà còn muốn tuyển thêm?” Tư Đồ Trác không đồng tình với ý muốn của em trai.

“Vì mấy người đó nói chuyện không hợp với em, em cần người trẻ tuổi.” Please ~~ Tuổi trung bình của những người giúp việc trong nhà là 46 tuổi, orz nói gì cũng không hiểu.

“Người giúp việc chỉ cần làm được việc.”

“Em đồng ý với anh điều này nhưng năng lực làm việc là một chuyện còn hiểu những gì mình nói hay không mới là vấn đề. Em nói “shit”, thím Thẩm liền lấy cho em một ly kem tươi.” Thực sự không thể nào có thể chịu đựng được.

“Họ không hiểu tiếng Anh.”

“Vì họ không hiểu tiền Anh nên em mới nói không hợp, em cần một người có thể hiểu được những gì em nói.”

“Đợi 3 ngày nữa anh sẽ kiếm cho mà một người giúp việc chuyên nghiệp và có thể đảm bảo an toàn cho mà, trong vòng 3 phút sẽ giải quyết được yêu cầu của mà.”

Tư Đồ Việt mở to mắt nhìn anh trai, không thể nào hiểu nổi, lần nào mở miệng ra cũng nói hai chữ “an toàn”.

“Anh Hai, em cần một cô bé giúp việc thông minh hoạt bát, anh làm ơn đừng đưa tới một người gây phiền phức cho em nữa đi.”

“Anh đang muốn tốt cho mà. Làm sao biết được trong số những người đến phỏng vấn hôm nay ai là sói đội lột cừu.” Sói ở đây ám chỉ những kẻ độc ác và lừa đảo, tiếp cận với mục đích trục lợi.

“Làm gì có? Mà người thứ 59 đâu rồi nhỉ?” Tư Đồ Việt thích thú nhìn ra cửa chỗ người thứ 59 đang gặm bánh mì.

Tư Đồ Trác cũng nhìn theo ánh mắt của em trai. Và anh nhìn thấy một cô gái giống hệt con sóc nhỏ.

Đôi mắt to đen láy, hai chiếc răng cửa lộ ra, do đang gặm đồ ăn nên hai má phồng lên, cô có thân hình nhỏ bé ngồi xổm trong góc như con sóc nhỏ đang vui vẻ ăn đồ ăn mình kiếm được.

Đang ăn hăng say, bỗng có cảm giác như có ai đó nhìn mình, Tiêu Tung Thực ngừng ăn.

Ngước mắt lên quả nhiên nhìn thấy có ba ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, một của ông quản gia và hai của hai người đàn ông ngồi trên sofa.

Chết tiêu! Đến lượt mình rồi sao.

Mím cười, làm bộ thản nhiên, cô bỏ nửa cái bánh mì ăn dở vào trong bì ni long lấy dây thun buộc lại, kéo khóa ba lô bỏ vào trong sau đó đeo ba lô lên vai, động tác rất nhanh chóng và linh hoạt.

Nhảy một cái, cô đến trước mặt cả ba cúi đầu.

“Xin lỗi ạ, vì thấy ba người nói chuyện vui vẻ nên tôi tranh thủ, mong rằng ba người không để ý.”

“Không sao.” Tư Đồ Việt lên tiếng trước, anh cảm thấy từ nét mặt cho đến mọi hành động của cô gái này đều rất thú vị.

“Đến lượt tôi phỏng vấn rồi sao?” Ủa! Hình như có mùi thức ăn! Tiêu Tung Thục liếc mắt qua lại phát hiện ra miệng mình dính mẩu bánh mì liền lè lưỡi ra liếm sạch.

“Phụt!” Tư Đồ Việt không nhịn được liền cười phụt. Người mà làm như động vật. Cái lưỡi cũng dài thật, như lưỡi của ếch truyền nhân.

Không thấy buồn cười như em trai, Tư Đồ Trác trừng mắt nhìn cô nữ sinh nhỏ bé đeo ba lô.

Cô gái này có lẽ còn rất nhỏ, tuổi đời anh đoán không đến hai mươi. Ban đầu nhìn cô rất giống một con sóc nhỏ nhưng giờ khi đã nhìn kỹ anh thấy giống người mới từ trên núi xuống.

Bộ dạng lồi thoi nhếch nhác quấy thêm cái ba lô to đùng đi phỏng vấn, đây là lần đầu tiên anh gặp một người bất lịch sự như cô. Tư Đồ Việt khoanh tròn vào tờ lý lịch.

“Mời ngồi.” Dù xác định không tuyển cô nhưng anh vẫn muốn cho cô một cơ hội. Nếu cô thực sự muốn làm công việc này, cô cần phải thay đổi ấn tượng ban đầu với anh.

“Vâng, cảm ơn.” Cô đi đến sofa ngồi xuống.

Cầm tờ lý lịch, Tư Đồ Trác không ngẩng đầu lên hỏi. “Tại sao cô lại đến đây phỏng vấn công việc này?”

“Vì tôi chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, không biết sử dụng máy vi tính, không có bằng lái xe, cho nên nghề giúp việc thích hợp nhất với tôi.”

Khi nói ra bằng cấp của mình, gương mặt Tiêu Tung Thục tràn đầy tự tin, cô ngẩng cao đầu ưỡn ngực, từ đầu đến cuối đều mỉm cười.

Nhưng Tư Đồ Trác thì há cả miệng ra, đây là lần đầu tiên anh gặp một người tự tin với tấm bằng trung học. Làm như là có rất ít người lấy được tấm bằng đó?

Là người đứng đầu tập đoàn có hàng trăm nhân viên, tất cả đều có bằng đồ, cho nên anh thấy cô gái này rất kỳ quặc, tự hào với việc mình chỉ có bằng trung học và còn cảm thấy tự tin khi không biết sử dụng máy vi tính.”

Vì cô kỳ quặc nên Tư Đồ Trác chưa muốn mời cô về.

“Vậy sở trường của cô là gì?”

“Làm việc nhà, giặt quần áo, thông bồn cầu, việc gì tôi cũng làm được”.

“Phì!” Tư Đồ Việt lại cười phì. Trời! Buồn cười quá. Thông bồn cầu mà cũng được gọi là sở trường sao? Đây là lần đầu tiên anh nghe một người nói như vậy. Ha ha ha~

Mặt đen thui, Tư Đồ Trác vẫn muốn cho cô một cơ hội. “Còn gì nữa?”

“Tôi còn có thể quét sân, hốt rác, lau cửa sổ, thay tã với tốc độ cực nhanh.”

Nói đến tốc độ làm việc, cô rất tự tin.

“Phì!” Tư Đồ Việt ôm bụng cười.

Tư Đồ Trác hít sâu, rất muốn vút lý lịch vào sọt rác.

“Cô nghe cho rõ đây, ở đây không có trẻ sơ sinh.”

“Thật hả?” Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi sau đó nở nụ cười. “Không sao, tôi có thể thay tã cho người già.”

“Ha ha ha.” Tư Đồ Việt ngả người ra ghế sofa cười to, còn Tư Đồ Trác vẫn làm mặt lạnh khiến người khác không thể biết được anh đang nghĩ gì nhưng sau 5 phút phỏng vấn thì trán anh đã nổi đầy gân xanh.

“Ở đây cũng không có người già.” Anh trừng mắt nhìn cô gái ngu ngốc – người ứng tuyển thứ 59. Anh không thể giải thích được tâm trạng của mình lúc này.

Anh chưa từng gặp người nào coi việc thông bồn cầu và thay tã là sở trường.

“Cũng không có người già sao?” Tiêu Tung Thực nghiêng đầu suy nghĩ rồi nở nụ cười tươi như hoa. “Không sao, chừng nào anh già tôi sẽ chăm sóc cho anh, tin tôi đi, tốc độ làm việc của tôi cực nhanh, tôi sẽ không để anh bị ốm.” Cô tự tin nói.

“Ha ha ha. Hài hết sức. Tôi thích cô rồi đó.”

Tư Đồ Việt ôm bụng cười lăn cười bò, cười chảy cả nước mắt.

“Tư Đồ Việt, trật tự đi!”. Mặt Tư Đồ Trác không cảm xúc, anh nhú mày trừng mắt nhìn Tư Đồ Việt.

Nhưng Tư Đồ Việt không sợ anh trai, càng cười to hơn và còn nói:

“Anh Hai! Cô này được đó, nhận cô ấy vào làm. Vừa có thể thông bồn cầu lại có thể thay tã, già trẻ gì cô ấy cũng làm được. Chừng anh cũng già mà, đằng nào trong tương lai anh cũng phải có em bé, sướng quá rồi còn gì.” Nói xong, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của anh trai, Tư Đồ Việt tưởng tượng ra cảnh anh trai mình đóng bím cười đau cả bụng.

“Mày mới là người sướng nhất. Mày đừng quên anh đang tuyển người giúp việc cho mày, người cô ấy chăm sóc sẽ là mày đó.” Dứt lời, Tư Đồ Trác nhìn xuống quần của em trai, cười khẩy một cái.

“Ặc...” Bị phủ đầu, Tư Đồ Việt lúng túng sờ mũi, không dám cười nữa.

“Tên cô là gì?” Tờ lý lịch bị nhòe nước nên anh không thể nhìn rõ.

“Tiêu Tung Thực.” Cô nói to.

“Tên gì?” Tư Đồ Trác nghe không rõ.

“Tiêu Tung Thực!” Cô nói to hơn. “Tiêu trong ‘tiêu tường’, tung âm đồng âm với ‘tùng thụ’, thực trong ‘thực nữ’, phát âm giống con sóc nhỏ nên biệt danh của tôi là ‘Sóc Nhỏ’.” Khi cô nói, hai chiếc răng cửa lóe sáng dưới ánh nắng mặt trời trông rất giống một con sóc nhỏ.

“Phì!” Tư Đồ Việt lại phì cười nhưng khi Tư Đồ Trác liếc mắt qua anh liền im bật.

Dù rằng bình thường lời nói của anh cũng rất có sức nặng nhưng nếu chọc tức anh Hai, anh Hai sẽ có những cách trả thù rất tàn nhẫn, cho nên tốt hơn hết không nên để cái miệng hại cái thân.

Tư Đồ Trác đưa mắt nhìn người ứng tuyển thứ 59, dù cho cô có là con thỏ nhỏ hay con sóc nhỏ, anh chỉ cần quan tâm đến tác phong chuyên nghiệp và an toàn.

Anh đã quá quen với những người thủ đoạn. Để tạo ấn tượng tốt với ông chủ họ sẽ nói quá lên về năng lực của mình. Khoác lác, nịnh bợ tạo ấn tượng tốt với ông chủ để có được việc làm.

Nhưng với người thứ 59 này thì lại khác, cô không khoác lác về bản thân ngược lại còn rất ngốc nghếch. Nếu một ông chủ bình thường có lẽ sẽ không tuyển cô nhưng anh thì nghĩ rằng mình sẽ nhận cô vào làm việc, dù sao một người ngốc nghếch không phải là người nguy hiểm.

“Cô nói sở trường của cô là nấu ăn, bây giờ tôi muốn kiểm tra, nếu cô qua cô sẽ được nhận vào làm việc ở đây.”

“Thật à?” Hai mắt cô sáng rực.

“Hãy làm các món Trung, hai người ăn, 5 món mặn và 1 món canh, khẩu vị nhẹ nhàng đừng cho quá nhiều dầu mỡ, nguyên liệu có sẵn trong tủ lạnh, tôi cho cô một tiếng đồng hồ.” Anh muốn biết sở trường của cô có thể đạt đến trình độ nào.

“Ồ kê, tôi sẽ làm ngay bây giờ.” Gỡ ba lô, cô chạy ngay đến cánh cửa phòng gần nhất nhưng sau đó chạy ra ngay. “Cho hỏi, phòng bếp ở đâu?”

Tư Đồ Trác biết ngay cô sẽ hỏi câu đó, đúng là ngốc quá, anh giơ ngón tay chỉ về phía phòng bếp.

“À, cảm ơn.”

Cô nhanh chân chạy đi nhưng chạy được nửa đường thì quay đầu lại hỏi. “Căn phòng vừa nãy có phải toilet không ạ?”

“Ừm!”

“Whao! Toilet của các anh rộng thật đấy, rộng hơn phòng của tôi. Có bồn tắm, có ti vi, có cả phòng tắm hơi, rất sang trọng, có khi còn hơn cả khách sạn.”

“Rất cực cô có định đi nấu cơm không?” Tư Đồ Trác quát.

“Dạ dạ, tôi quên mất.” Tiêu Tung Thực giật mình nhớ ra công việc chính của mình, cười lúng túng chạy nhanh đến phòng bếp.

Cô phải đi nấu cơm!

2. Chương 02

Chương 2

“Ừm, ngon quá ngon quá, món nào cũng ngon.” Sau khi đã tấn một bụng, Tư Đồ Việt khen nức nở.

“Đồ ăn hợp khẩu vị với ông chủ nhỏ khiến tôi thấy rất vui.” Quản gia đã nói nhỏ với cô căn biệt thự này thuộc sở hữu của nhà Tư Đồ và hai người phỏng vấn cô là hai cậu chủ nhà Tư Đồ.

“Cô có bằng nấu ăn hả?” Khác với Tư Đồ Việt ăn như quỳ chết đói, Tư Đồ Trác ăn rất tao nhã, dù đầu lưỡi đang thôi thúc anh hãy ăn thật nhiều nhưng anh kiềm tốc độ lại chỉ ăn từng miếng nhỏ.

“Dạ, không có.”

“Tay nghề nấu nướng của cô khá lắm.” Nếu người nào đó thực sự có năng lực, anh sẽ không tiếc lời khen.

“Cám ơn ông chủ đã khen ngợi, nếu ông chủ thích ăn những món tôi nấu như vậy, tôi rất sẵn sàng được phục vụ ông chủ.”

Nghe cô nói, Tư Đồ Trác lên tiếng. Anh không muốn để em trai quyết định, mặc dù tay nghề nấu nướng đã đủ tiêu chuẩn nhưng vẫn còn nhiều hạng mục chuyên nghiệp khác cần phải xem xét.

“Tạm thời cô trúng tuyển, tiền lương hai vạn một tháng, bao ăn, bao ở, sau ba tháng thử việc tiền lương của cô tăng lên ba vạn, ngoài ra còn có tiền thưởng theo quý, phúc lợi xã hội, mỗi tháng cô được nghỉ 4 ngày, cô thấy sao?”

“Tuyệt quá!” Cô nhảy dựng lên, thể hiện trạng thái phấn khích.

“Tối nay tôi sẽ về muộn, không cần chuẩn bị cơm cho tôi, thời gian sau đó cô có thể nghỉ ngơi.”

“Tôi biết rồi, thưa ông chủ.”

“Đừng gọi tôi là ông chủ mà hãy gọi là cậu chủ.” Tất cả những người giúp việc trong nhà Tư Đồ đều xưng hô với anh như vậy.

“Dạ, vậy tôi phải gọi ông chủ nhỏ như thế nào?” Cô quay đầu hỏi.

“Cũng vậy thôi, nhưng cô gọi tôi là ông chủ nhỏ cũng hay đó.”

“Dạ.” Tiêu Tung Thực ngây ngô đứng cạnh bàn.

“Ở đây không còn việc gì nữa, cô đi tìm quản gia hỏi phòng của mình.”

“Dạ, chào cậu chủ, ông chủ nhỏ cứ từ từ ăn.” Tiêu Tung Thực tung tăng đi ra khỏi phòng bếp, vừa đi vừa hát líu lo.

“Anh Hai, em thấy Sóc Nhỏ dễ thương ghê.” Vừa dễ thương vừa vui tính.

“Ừm.” Nhanh chóng chuyển chủ đề. “Giờ anh phải đến công ty, may được nghỉ một tuần, sau đó phải đến công ty làm việc.”

Tư Đồ Việt làm bộ buồn ngủ.

Đùa chắc, anh không thích công việc kinh doanh, lần này về nước anh đã quyết định sẽ làm công việc mình thích. Anh thích cuộc sống tự do như khi ở Mỹ, không có thời gian giúp anh Hai quản lý công ty.

He he he, nhưng đó sẽ là bí mật không thể để ông anh biết được, nếu không anh chết chắc. Trong 36 kế, chuồn là thượng sách.

“Chuyện đó nói sau đi. Em buồn ngủ rồi, đi ngủ đây.”

Tối khuya, Tiêu Tung Thực đang rửa chén bát trong bếp thì nghe thấy tiếng mở cửa ngoài phòng khách liền chạy ra xem, quả nhiên đó là Tư Đồ Trác ba ngày nay không về nhà.

“Cậu chủ đã về.” Cô cười khanh khách chào mừng cậu chủ.

Không ngờ tối khuya còn có người trong phòng khách, Tư Đồ Trác thấy không vui. “Khuya rồi sao cô không ngủ mà làm cái gì vậy?”

“Tôi vừa nấu mấy món cho ông chủ nhỏ ăn khuya, giờ đang dọn dẹp.” Cô thành thật.

“Khuya rồi nó còn đòi ăn?” Anh hơi nghi ngờ những lời cô nói, bước vào bếp cầm bình nước lên thì thấy bồn rửa chén chất đầy xoong nồi chén bát mới tin lời cô.

“Ông chủ nhỏ nói mình bị lệch múi giờ nên rất nhanh đói.”

“Ừm.” Anh quay lại phòng khách, mệt mỏi buông người xuống sofa.

Công ty gần đây bận rộn với dự án mới, cả công ty đều tăng ca, anh là người đứng đầu bận tới mất ngủ ba ngày nay không được ngủ.

“Cậu chủ đau đầu ạ?”

“Sao cô lại hỏi vậy?”

“Tại tôi thấy mày cậu chủ nhú chặt.” Cô làm nhú mày. “Ở đây có hai nếp nhăn, nếu thêm một nếp nhăn nữa cậu chủ có biết mình sẽ biến thành gì không?”

“Biến thành cái gì?” Người thứ 59 không lo rửa chén mà chạy lại chỗ anh lăm nhăm.

“Đó là chữ “sông”, ba dòng không phải là đồng bằng đúng không? Tuyệt diệu quá nhỉ?” Nói xong, cô cười phá lên.

“Không, tôi chỉ thấy lạnh.” Anh chọc cô.

“Vậy hả, nhưng tôi thì lại thấy rất buồn cười.” Cô sờ mũi, ngượng ngịu, thấy mình đã thất bại. “Viện trưởng nói nếu tâm trạng của người nào đó không tốt thì chỉ cần chọc cho họ cười thì tâm trạng của họ sẽ tốt hơn, cho nên tôi mới kể chuyện cười cho anh nghe.”

“Tiếc là cô đã không thành công.”

Nói vậy nhưng Tư Đồ Trác lại mở mắt ra nhìn cô. Không ngờ một cô gái đầu óc có vấn đề như cô lại nhìn ra tâm trạng anh không tốt.

“Xin lỗi, hay để tôi mát xa cho cậu chủ nhé.”

“Mát xa?” Anh lại mở to mắt nhìn cô.

“Đúng vậy, cậu chủ cảm thấy đau đầu hay mệt mỏi không phải sao? Mát xa có thể thư giãn gân cốt, đầu óc thư thái, hãy để tôi mát xa, cậu chủ sẽ thấy hiệu quả ngay thôi.”

“Cô cũng biết mát xa?” Anh hơi nghi ngờ.

“Số một đó nha.” Cô giơ ngón tay cái.

Dù không tin lắm nhưng nhìn cô tự tin và nóng lòng muốn được mát xa, anh nghĩ ngợi một lúc rồi miễn cưỡng đồng ý. “Đi rửa chén tiếp đi sau đó rửa tay rồi ra mát xa cho tôi.” Anh không quên vừa nãy tay cô vừa đụng vào đồng xoong nồi đầy dầu mỡ.

“Ồ kê.” Cô liền chạy ngay vào trong phòng bếp rửa nốt đồng xoong nồi.

Sau khi quay trở lại phòng khách, cô không mát xa ngay lập tức mà bắt đầu tập thể dục, gập người thành hình chữ U ngược, đá cao chân, đâm bốc làm Tư Đồ Trác ngồi một bên chết lặng.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

“Giãn cơ, như vậy tôi mới vận dụng hết toàn lực.” Cô vừa làm mấy động tác vừa hỏi. “Cậu chủ muốn mát xa kiểu Nhật hay kiểu Thái?”

“Kiểu nào an toàn nhất?”

Anh cảm thấy cô muốn đánh đấm anh chứ không phải mát xa... Anh bắt đầu thấy hối hận vì đã đồng ý với cô.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ. “Vậy thì kiểu Trung Quốc đi.”

“Kiểu đó là kiểu gì?”

“Rất khó để giải thích cho cậu chủ hiểu. Cứ thử rồi sẽ biết.” Nói xong, cô ra tay ngay.

“A...” Đầu tiên là tiếng hét to kích tình.

“Hm...” Sau đó là tiếng rên rỉ kéo dài.

“Ư...” Tiếp theo đó là tiếng nỉ non dập dờn.

Lúc cao lúc thấp, lúc to lúc nhỏ mỗi tiếng rên đều khiến người khác đỏ mặt, đánh thức một người vốn bị mất ngủ.

Ông, người giúp việc lâu năm nhất trong nhà Tư Đồ, người nhiều tuổi nhất, tóc đã bạc trắng – Quản gia Trần. Ông đi theo tiếng rên rỉ đó và đến trước cửa phòng của Tư Đồ Trác, đầu óc bắt đầu rối loạn, cảm thấy xấu hổ, khiếp sợ, vui sướng, tò mò và cả lo lắng, đủ 5 trạng thái cảm xúc.

Ông xấu hổ vì những âm thanh đầy nhục dục gấp gáp và quá to, không hề đứng đắn này lại phát ra từ trong phòng cậu chủ cả vốn ít nói ít cười, nếu những người khác nghe thấy phải chăng cậu chủ sẽ bị mất hình tượng.

Ông khiếp sợ vì cậu chủ không được bình thường dù không thể khẳng định cậu chủ là người trong sáng lành mạnh nhưng đột nhiên cậu chủ đưa một người phụ nữ về nhà qua đêm, chuyện này là sao?

Ông vui sướng vì trong tưởng tượng của ông, cậu chủ làm như vậy phải chăng nhà Tư Đồ sắp có thêm một thành viên mới? Ông sẽ lựa lúc nào đó hỏi ý của cậu chủ sau đó báo tin vui với ông chủ và bà chủ.

Ông tò mò vì trong suốt 36 năm làm quản gia ở đây, những tin đồn lớn nhỏ đều đến tai ông, ông rất tò mò về người vợ tương lai của cậu chủ sẽ là người thế nào.

Nhưng tất cả những điều đó đều không quan trọng, ông đang lo lắng một chuyện.

Ông lo vì tiếng rên rỉ đó quá lớn và suốt hai tiếng đồng hồ. Ông phải công nhận rằng cậu chủ rất “khỏe” nhưng dù sao cũng đâu phải mình đồng da sắt, lâu như thế rồi... Thực sự rất nguy hiểm, ông sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Do dự một lúc lâu, quản gia Trần quyết định làm kẻ xấu phá đám chuyện tốt của cậu chủ, ông đưa tay lên cửa và gõ cộc cộc.

“A... Ai đó?” Sao tiếng rên rỉ kéo dài là giọng của Tư Đồ Trác.

Quản gia Trần cố gắng nói bằng giọng tự nhiên.

“Là tôi, quản gia Trần. Cậu chủ có khỏe không?”

“Rất khỏe. Có việc gì?”

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Có đánh chết ông cũng không dám nói cho cậu chủ biết ông đứng ngoài cửa nghe lén này giờ.

“Không có việc gì sao?” Giọng nói sung sướng được thay vào đó là giọng bức bối. Nửa đêm chạy tới gõ cửa phòng sau đó nói không việc gì?

“À vâng... Không phải, tôi có việc...có việc. Tôi muốn hỏi cậu chủ có muốn ăn khuya không?”

“Không, tôi không đói.” Quả nhiên là từ chối.

Thể lực tốt thật! Làm việc lâu như vậy mà không đói chứng tỏ rằng sức khỏe của cậu chủ thật dồi dào. Quản gia Trần cảm thấy tự hào nhưng vẫn không khỏi lo lắng vì làm việc quá sức như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe của cậu chủ.

“Cậu chủ không định nghỉ ngơi một chút sao?” Quản gia Trần nói bóng gió.

“Thì tôi đang nghỉ ngơi đây!”

“Nhưng... nhưng...”

Ngay lúc quản gia Trần đang đứng lấp bắp, trong phòng vọng ra tiếng chửi thề sau đó cánh cửa được mở bật ra.

“Chết tiệt! Rốt cục có vấn đề gì với ông vậy?” Tư Đồ Trác áo ngủ xộc xệch, đầu tóc rối bời đúng như một người vừa “làm việc” xong nhưng mặt anh tối sầm lại, đứng khoanh hai tay, ánh mắt đáng sợ.

“Cậu chủ, cậu có sao không?” Quản gia Trần nhìn Tư Đồ Trác từ trên xuống dưới.

“Tôi rất khỏe cho đến khi ông đến gõ cửa. Hãy giải thích lý do tại sao hai giờ sáng ông còn đến gõ cửa phòng tôi, cả đêm qua tôi đã không được ngủ rồi.”

“Cả đêm không ngủ?” Trời! Tối nay ông phải nói với vợ hằm canh gà nhân sâm cho cậu chủ bồi bổ.

“Cậu chủ, ai vậy?” Đột ngột có một cái đầu thò ra cửa.

“Tiêu Tung Thực?!” Quản gia Trần không thể tin vào mắt mình. Ông cảm thấy như có ai đó bỏ mình một cú sau đầu khiến ông thấy choáng váng. “Cháu... cháu... cháu... Tại sao lại là cháu? Thành viên mới của nhà Tư Đồ, vợ tương lai của cậu chủ trong tưởng tượng của ông là một cô gái hiền thực nét na đã đổ sập.

“Sao lại là cháu hả? Chú nói gì cháu không hiểu?”

“Cậu... Cậu chủ... Tiêu Tung Thực... Con bé... Trời ơi là trời!” Quản gia Trần đưa ngón tay lên chỉ qua chỉ lại giữa hai người. Ông rất muốn la lên nhưng vì ở đây có cậu chủ nên ông chỉ có thể hét trong lòng.

Nhìn mặt quản gia Trần tái mét, người thông minh như Tư Đồ Trác dĩ nhiên biết ông đang nghĩ gì. Mặt anh tối thui, giận sôi máu. “Ông đang nghĩ lung tung cái gì vậy?”

Bởi vì đang hết sức đau lòng nên quản gia Trần không chú ý đến sự tức giận của Tư Đồ Trác. “Hồng hết rồi... Cậu chủ cho lão nói một câu, không ổn đâu.”

Nhìn Tiêu Tung Thực, quản gia Trần khẽ thở dài.

Cô nheo hai mắt lại. Thực sự không thể nào hiểu được cả hai người đang nói đến chuyện gì, cô chen vào. “Chú Trần, chú nói gì cháu không hiểu? Cháu mát xa cho cậu chủ có gì không được?”

“Không nên, không nên, nói thẳng ra là không được, dù là mát xa... Hả? Cháu nói cái gì? Cháu nói cháu mát xa cho cậu chủ hả?”

“Dạ, thấy cậu chủ mệt mỏi nên cháu đã mát xa cho cậu chủ nhưng vì cơ bắp của cậu chủ khá rắn chắc nên cháu đã nói cậu chủ về phòng nằm sấp trên giường để cháu mát xa theo kiểu Thái... Có gì không được?”

“Hả...” Quản gia Trần hiểu ra da đầu liền run run.

“Quản gia Trần, tôi cũng đang muốn biết không ổn ở chỗ nào.”

Đang lên thiên đường tự nhiên rớt bịch, Tư Đồ Trác muốn nghĩ cách xử lý người trước mắt.

Quản gia Trần không dám ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt tối thui của cậu chủ, ông lùi ra đằng sau một bước sau đó ngáp dài.

“A! Ngủ ngon thật! Ủa? Kỳ lạ? Sao chúng ta lại đứng đây?” Ngược đầu lên nhìn Tư Đồ Trác. “Cậu chủ? Chết rồi. Bệnh mộng du của tôi lại tái phát phải không? Haizzzzz. Xin lỗi cậu chủ, tôi không cố ý đánh thức cậu chủ. Cậu chủ vào trong phòng ngủ tiếp đi.”

Rồi ông khoác tay lên vai Tiêu Tung Thục đang đứng ngây người. “Tiêu Tung Thục, cháu làm tốt lắm. Việc làm của cháu rất đáng khen ngợi, cháu tiếp tục phục vụ cậu chủ cho tốt, đừng có làm biếng nghe rõ chưa?”

Chú Trần nói mình bị mộng du sao biết cô mát xa cho cậu chủ? Mặc dù không hiểu gì nhưng Tiêu Tung Thục vẫn gật đầu.

“Mời cậu chủ tiếp tục nghỉ ngơi, tôi xin phép.”

Nói xong, quay người đi thật nhanh về phòng.

Suốt cả đêm không được ngủ, dù rất uể oải nhưng Tiêu Tung Thục vẫn không quên đánh thức Tư Đồ Việt.

Gõ cửa mấy cái cho có lệ, cô mở cửa ra rồi đi vào phòng. “Ông chủ nhỏ, dậy đi.”

Cô đặt khay đồ ăn trên bàn trong căn phòng tối thui sau đó kéo roẹt rèm cửa màu xanh đậm, để ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào phòng.

Tư Đồ Việt nằm trên giường trùm chăn kín đầu để tránh ánh nắng mặt trời.

“Đừng có ồn ào, tôi đang ngủ.”

“Nhưng bây giờ là 12 giờ trưa rồi.” Cô vừa nói vừa cầm điều khiển tắt máy lạnh.

“Cô làm cái gì vậy?”

“Anh có dặn tôi mà.”

“Có không?”

“Có, hôm qua anh dặn tôi nhất định phải gọi anh dậy vào giờ này.”

“Tôi đổi ý rồi...” Việc quan trọng nhất lúc này với anh là ngủ, trừ khi có động đất hay trời sập nếu không đánh chết anh cũng không dậy.

Anh vừa mới nghĩ trong đầu ngay lập tức có trận động đất làm anh sợ tới mức nhảy dựng trên giường.

“Á! Động đất! Động đất.” Tư Đồ Việt hoảng loạn tìm chỗ núp.

“Động đất ngừng rồi, anh đừng có sợ nữa.” Không hoảng hốt như Tư Đồ Việt, cô tỉnh bơ đứng cạnh giường.

Xác định chắc chắn không còn động đất, Tư Đồ Việt mới bình tĩnh lại. “Sóc Nhỏ, vừa nãy động đất cô có sao không?”

“Không sao, ông chủ nhỏ dậy ăn cơm đi, anh còn phải ra ngoài nữa mà.”

Làm gì có động đất. Vừa rồi cô cố tình lắc mạnh giường hù ông chủ nhỏ. Nhưng cái giường size king này nặng thật làm cô mệt hết sức.

Người tỉnh, cái mũi cũng tỉnh theo ngửi được mùi thức ăn thơm phức, Tư Đồ Việt ngay lập tức bay đến bữa trưa của mình như con hổ đói.

Vừa ăn anh vừa hỏi “Tôi phải ra ngoài chi vậy?”. Chưa ngủ đủ giấc, đầu óc cứ mơ mơ màng màng.

“Ông chủ nhỏ chưa nói với tôi.” Mới sống chung nhà có vài ngày nhưng cô đã quá hiểu con người Tư Đồ Việt. Anh là một người sống cực kỳ mâu thuẫn, nhìn lười biếng như vậy nhưng thực ra rất gian manh, tuy nhiên cũng không phải lúc nào cũng ranh ma, đôi khi vẫn có lúc ngốc nghếch, như lúc này.

“Thật hả?” Tư Đồ Việt chẳng nhớ hôm nay mình có hẹn với ai nhưng quên đi, anh phải ăn cơm đã, thế là anh nhồm nhoàm tiếp tục ăn cơm. Rồi sức nhớ ra một chuyện, anh ngẩng đầu lên hỏi. “Anh tôi đâu?”

“Cậu chủ đi làm rồi.”

“Anh ấy có hỏi gì tôi không?”

“Không.”

Tư Đồ Việt liếc đôi mắt gian manh qua lại, nhai và nuốt cơm rồi đột ngột khoác tay lên vai cô, nói nhỏ hết mức có thể. “Sóc Nhỏ, nếu sau này anh tôi hỏi gì về tôi, cô đừng có gây thơ hỏi gì trả lời nấy mà cô cứ nói không biết gì hết nghe rõ chưa?”

“Dạ, tôi biết rồi.”

“Sau đó, cô phải nhớ vấn đề anh tôi hỏi nói cho tôi biết ngay, nghe rõ chưa?”

“Bất cứ vấn đề gì hả?”

“Ừ.”

“Dạ, nhưng mà sao phải làm như vậy?”

“Đừng hỏi nhiều.” He he, tuyển người giúp việc để chăm sóc mình là giả còn làm gián điệp mới là thật.

Lần này về nước anh đã biết trước việc thế nào anh Hai cũng bắt anh đến công ty làm việc nhưng anh không thích nên anh mới gấp rút tìm một người giúp việc đáng tin làm gián điệp theo dõi anh Hai.

Hiện giờ anh Hai đang bận rộn ở công ty sẽ không chú ý đến anh, nhưng thời gian tới có lẽ khó mà trốn được. Thế nên anh cần tranh thủ lúc này để chuẩn bị vài thứ, sau đó sẽ cao chạy xa bay.

Trước mắt thì ông anh chưa lệnh cho anh nhưng anh sợ có thể khi đột nhiên nhớ ra sẽ bắt anh đến công ty làm chân sai vặt. Thế nên anh mới cần một gián điệp.

“Bây giờ tôi có việc phải ra ngoài, cô nhớ kỹ những lời tôi dặn.” Anh nhấn mạnh.

“Dạ, chào ông chủ nhỏ.” Không dám ngáp, cô ngoan ngoãn vẫy tay.

“Cho hôn một cái.” Tư Đồ Việt kéo cô lại hôn cái “chút” vào má.

Thói quen của ông chủ nhỏ thật là

Lúc Tiêu Tung Thực cố chịu đựng nụ hôn của Tư Đồ Việt thì quản gia Trần đột ngột vào phòng và chứng kiến cảnh đó.

“Chào chú Trần.” Tư Đồ Việt vui vẻ chào quản gia.

“Chào cậu chủ. Cậu chủ phải ra ngoài hả?” Sắc mặt quản gia không thay đổi, cứ như là ông không có ấn tượng gì với cảnh vừa xem.

“Dạ.”

“Cậu chủ đi cẩn thận.”

Thấy Tư Đồ Việt đi tới, quản gia Trần vội vàng lui ra đằng sau chục bước.

“Làm gì đi nhanh dữ vậy, đúng là gừng càng già càng cay.” Vẫn bước lại.

“Cậu chủ vẫn nhiệt tình như năm nào.”

“Vậy hả?” Bước qua trái.

“Ha ha, tiếc là tôi không có phúc được hưởng.” Bước qua phải.

“Tôi có làm gì chú đâu mà chú sợ.” Tư Đồ Việt cười hì hì, ngoắc ngoắc ngón tay: “Đứng im, không được nhúc nhích.”

“Cậu chủ, đừng đừng...:

“Đứng im!” Ra lệnh.

“Hu...” Ông bật khóc run rẩy bước lại nhưng đưa hai tay lên che mặt.

“Sợ gì? Nhiều năm nay chú phải quen rồi chứ.” Tư Đồ Việt cười to sau đó kéo hai tay quần gia xuống hôn vào mặt ông đồng nước miếng rồi cười toe toét đi ra cửa.

Quần gia Trần quay đầu, chảy một giọt nước mắt làm ra vẻ tội nghiệp cho đến khi Tiêu Tung Thục lên tiếng.

“Chú quần gia, chú có sao không?”

Lau nước mắt, ông đồng dặc. “Vẫn... khỏe.” Nếu biết trước cậu chủ đã ngủ dậy, có đánh chết ông cũng không bước vào phòng để rồi như con dê đi vào hang cọp và chịu nhục nhã.

“Cậu chủ không có bệnh gì đâu, chú đừng có lo.” Nhìn mặt quần gia vừa tức giận vừa xấu hổ, cô cảm thấy nên an ủi ông một chút.

“Không phải chuyện đó nhưng đàn ông với đàn ông, sao mà ghét thế.”

Cậu chủ học ở nước ngoài từ nhỏ bị ảnh hưởng của lối sống bên đó, khi về nước không cần biết người khác có muốn không ép phải chào nhau theo kiểu phương Tây.

“Thì chú cứ coi anh ấy như đứa bé đi.” Cô cũng đã nghĩ như vậy.

“Cậu chủ to cao như vậy sao có thể coi là đứa bé?” Mà cậu chủ để lại nhiều nước miếng thật, không lẽ cậu chủ cố tình chọc ông? Có lẽ ông phải về ôm vợ khóc tu tu tu.

“Cũng phải.”

Sau khi cầm khăn lau sạch nước miếng trên mặt, quần gia Trần mới bình tĩnh lại. “Tiêu Tung Thục nghe cho rõ đây. Chú có nhiệm vụ muốn giao cho cháu, phải thành công không được phép thất bại.”

“Có chuyện gì quan trọng vậy ạ?” Đột nhiên được giao một nhiệm vụ quan trọng, cô sốt ruột mở to mắt, cảm thấy lo lắng.

“Cậu chủ cả bận rộn ở công ty ba ngày nay và cả đêm qua không ngủ, chú sợ có thể cậu chủ bị kiệt sức nên đã nói thím Trần nấu canh gà nhân sâm bồi bổ khí huyết cho cậu chủ. Cháu hãy giúp chú đem đến công ty cho cậu chủ.”

“Có vậy thôi ạ?” Cô thở hắt ra thất vọng. Chú Trần cũng thật là. Có vậy mà cũng làm bộ quan trọng, hóa ra chỉ là muốn cô đi thay thế.

“Dĩ nhiên không phải nhờ cháu đi thay đơn giản vậy đâu.” Quần gia Trần nói ra mục đích chính. “Sáng nay chú hiểu lầm cậu chủ và cháu khiến cậu chủ rất tức giận, nhân dịp cháu đi đưa canh gà, chú muốn nhờ cháu tranh thủ xem dò hỏi xem cậu chủ đã hết giận chưa.”

“Hóa ra là như vậy... Mà sao chú không tự đi?” Vậy là chuyện bị mộng du là giả.

“Không được không được, nếu cậu chủ vẫn còn tức giận thì chú chết chắc.” Tính tình cậu chủ như thế nào ông biết rất rõ, thủ đoạn trả thù của cậu chủ có thể khiến người khác sống không bằng chết. Ông vẫn còn muốn sống lâu sống khỏe.

“Cho dù là vậy nhưng sao cứ nhất thiết phải là cháu, để thím Trần đi cũng được mà.” Thím Trần là vợ của quần gia Trần vốn đảm nhiệm công việc bếp núc nhưng từ khi ông chủ nhỏ chỉ định cô làm việc trong bếp, thím Trần vui sướng tha hồ ra vườn hoa ngắm cảnh.

“Kêu cháu đi là có lý do, thím Trần không biết mát xa, nếu cậu chủ vẫn còn tức giận, cháu sẽ mát xa cho cậu chủ để cậu chủ khỏe người hết tức, hiểu chưa? Ha ha ha!” Dứt lời, quần gia Trần thầm nể phục mình tính toán đầu vào đó.

Nghe quản gia Trần nói xong, trán Tiêu Tung Thục xuất hiện ba vạch đen. “Chú Trần, chú hay quá ha...”
“Cháu quá khen rồi.” Sống đến từng này tuổi, ông đều không biết liêm sỉ được viết như thế nào. Ha ha ha.

3. Chương 03

Chương 3

Trong lúc đó, Tư Đồ Trác đang ngồi trong phòng làm việc phê duyệt văn bản. Bỗng một cơn đau dội lên từ dạ dày làm anh giật mình.

Ôm bụng, anh sức nhớ ra tối qua mình không ăn cơm, hèn gì dạ dày mới đau như vậy.

Đói quá! Thở dài, anh bỏ cây bút máy xuống bàn, cầm hộp cơm Quan Lĩnh để sẵn định bụng cấp tốc ăn rồi tiếp tục xử lý công việc. Nhưng khi mở hộp cơm nhìn mấy món nguội ngắt anh hết muốn ăn.

Trước đây anh vốn không phải là người kén ăn nhưng từ khi ăn đồ ăn người thứ 59 nấu khẩu vị của anh đã thay đổi. Mấy ngày ở công ty tăng ca lần nào ăn cơm anh cũng nhớ đến những món ngon cô nấu, tiếc là do quá bận rộn nên anh không thể về nhà ăn cơm.

Nhưng thực sự không thể ngờ rằng người thứ 59 ngoài nấu ăn ngon ra còn có khả năng mát xa số một, dù ba ngày không ngủ nhưng sau khi được cô mát xa anh cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Nếu bây giờ có cô ở đây, anh sẽ kêu cô làm cơm và nhân tiện mát xa cho anh.

Nhưng tên cô là gì nhỉ? Anh chỉ nhớ được biệt danh của cô có liên quan đến động vật nhưng không thể nào nhớ ra được.

Thường thì những điều nhỏ nhặt anh rất hay quên, không muốn ghi nhớ vào trong đầu.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của Tư Đồ Trác, anh bắt máy.

“Có chuyện gì?”

“Thưa tổng giám đốc, dưới sảnh có một cô gái tự giới thiệu là người giúp việc trong nhà tổng giám đốc, nói có việc muốn gặp.”

“Tên gì?”

“À... vâng...” Quan Lĩnh lắp bắp.

“Không biết sao?” Tư Đồ Trác nhíu mày.

“Dạ, không phải, do tên của cô gái này rất đặc biệt, cô nhân viên lễ tân nói “Sóc Nhỏ” gì đó...” Dù không chắc có đúng hay không nhưng Quan Lĩnh vẫn buột miệng nói.

Vừa nghe thấy cái tên đó, Tư Đồ Trác liền sức nhớ ra. Đúng rồi, tên của người thứ 59 là Tiêu Tung Thục.

“Tổng giám đốc có biết cô gái này không? Nếu không em sẽ nói bảo vệ mời cô gái về.” Vì tổng giám đốc không thích trả lời phỏng vấn của giới truyền thông, nên có rất nhiều phóng viên dùng mọi cách để tiếp cận với tổng giám đốc. Bởi vì thể lực lượng bảo vệ kiểm soát rất nghiêm ngặt tất cả những người vào ra công ty.

“Đừng, để cô ấy lên.”

“Dạ?” Nghe Tư Đồ Trác trả lời, Quan Lĩnh kinh ngạc.

“Đưa cô ấy đi thang máy chuyên dụng của tôi, nhanh lên”. Anh nhấn mạnh.

“Dạ?” Kinh ngạc gấp bội.

“Còn ngồi đó, tâm trạng của tôi đang không được tốt, nếu chậm trễ tôi sẽ hỏi tội anh.” Anh cảm thấy Quan Lĩnh hôm nay thật là mê.

Đúng lúc dạ dày anh đang đau thì Sóc Nhỏ đến, anh đã có thể nói cô làm cơm cho anh ăn, dù không biết tại sao cô lại đến công ty tìm anh.

“Vâng... vâng...” Quan Linh vội vã trả lời.

“Cậu chủ, quản gia Trần nói tôi đem canh gà đến cho cậu chủ.” Vừa bước vào phòng làm việc, Tiêu Tung Thục nói ngay.

“Tự nhiên tốt bụng, chắc chắn có mưu kế, đưa canh gà chỉ là cái cớ, thực tế là muốn nhờ cô hỏi xem tôi còn tức giận không, tôi nói đúng chứ?” Anh vạch trần mưu mẹo của quản gia Trần.

Tiêu Tung Thục mở to mắt sửng sốt càng khiến đôi mắt đen láy sáng lên. “Ai... không có đâu...”

“Thế thì sao? Tôi nói không đúng chỗ nào?”

Tiêu Tung Thục nheo mắt trái rồi nheo mắt phải, trong lòng thấy vô cùng khó xử. Một bên là ông chủ, một bên là quản gia, tuyệt đối không thể gây ác cảm với bất kỳ bên nào, biết trả lời sao bây giờ... A! Cô biết rồi.

Đầu óc lóe sáng, cô cười tươi như hoa, sau đó cung kính cúi gập người.

“Cậu chủ anh minh, thông minh hơn người, cậu chủ thật sáng suốt, tiểu nhân không dám có ý kiến.”

“Mấy câu nịnh nọt đó ai dạy cô vậy?” Một người ngốc nghếch như cô không thể nghĩ ra được những câu đó.

“Tôi học trên ti vi.” Bị nắm thóp, cô chột dạ le lưỡi.

Không ngờ được cô lại làm hành động đáng yêu và khiêu khích đó, Tư Đồ Trác đầu tiên sửng sốt sau đó cảm thấy chỗ nào đó động đậy.

Chết tiệt! Sao cơ thể anh lại có phản ứng với cô?

Tư Đồ Trác trừng mắt nhìn xuống, sợ hãi với nhu cầu sinh lý của mình nhưng rất nhanh sau đó anh đã tìm được lời giải thích hợp lý. Nhất định là do gần đây anh quá bận rộn không có thời gian đi thỏa mãn nhu cầu sinh lý nên mới nổi thú tính chứ không có chuyện anh thích cô.

Chắc chắn không phải vậy.

Dùng sức mạnh ý chí đè nén dục vọng, anh cầm ly cà phê đen để trên bàn uống ực để giải tỏa cơn khát khô của cổ.

Sau khi kiềm chế được dục vọng, anh lên tiếng. “Lại đây đồ giùm hộp cơm sau đó đi nấu cơm cho tôi.”

“Còn canh gà thì sao?” Cô dè dặt giọng cà mềng đựng canh gà lên. Dù lúc này cậu chủ rất hưng phấn nhưng bây giờ không truy cứu mưu kế của quản gia Trần và cô nữa, phải chăng cả hai đều không sao?

“Nuốt không nổi, đồ đi!”. Bây giờ anh không muốn ăn mấy món bổ dưỡng đó. Dục vọng khó khăn lắm mới kiềm chế được, bây giờ ăn canh gà vào chắc xị máu mũi.

“Nhưng canh gà thím Trần phải hầm trong 2 tiếng lận đó, đồ đi áy náy lắm...” Cô thấy tội món canh gà nên ngược mắt lên nhìn anh.

Từ trước đến giờ một khi đã quyết định, anh sẽ không thay đổi nhưng khi nhìn vào mắt cô, trong lòng anh bỗng dưng nảy sinh cảm giác như mình là người có lỗi.

“Nói cô đồ đi thì cô đồ đi đừng có cãi.” Anh nổi cáu để che giấu cảm xúc.

“Nhưng...” Dù rằng cậu chủ đã ra lệnh nhưng cô thấy tội thím Trần. “Cậu chủ nuốt không nổi cũng được nhưng không đồ đi được không?”

“Phiền quá.”

“Cậu chủ.” Cô không từ bỏ ý định cầu xin.

Không chịu đựng được ánh mắt của cô nhìn anh, nhất là khi anh nhìn vào đôi mắt đó, thú tính lại nổi lên khiến anh phải đầu hàng ngay lập tức.

“Phiền quá, thích thì khỏi đồ. Cô đem đồ chỗ khác đi, tôi không muốn ngửi thấy mùi canh gà.”

Anh bịt mũi quay mặt sang chỗ khác.

“Ya! Cám ơn cậu chủ, cậu chủ là người tốt”.

“Thôi khỏi nịnh, lần sau cô mà cãi lại tôi, tôi cho cô cuốn gói về nhà.” Cô gái ngốc nghếch này không ngờ lại cứng đầu như vậy, anh thấy hơi hối hận vì đã tuyển cô.

“Dạ, thưa cậu chủ.” Giữ lại được canh gà, cô cảm thấy sung sướng.

“Còn đứng đó làm gì, sao không đi làm cơm đi?”

“Dạ.” Suýt chút nữa quên mất việc phải nấu cơm.

“Cậu chủ muốn ăn gì?” Cuộc sống của kẻ lăm tiền không thiếu thứ gì, trong phòng làm việc cũng có một phòng bếp nhỏ.

“Gì cũng được.” Tâm trạng thay đổi. “Miễn đừng bỏ quá.”

Nói xong, anh rời khỏi bàn làm việc đi nhanh vào trong phòng tắm.

Chết tiệt! Lần này anh không thể tự chủ được, anh cần xối nước và phải là nước lạnh.

Sau khi xối nước lạnh lên người, Tư Đồ Trác mới thấy nhẹ nhõm.

Anh không thể tin được mình lại dễ dàng nảy sinh ham muốn như vậy, và cũng không thể tin rằng với một người có sự tự chủ hơn người như anh phải mất rất lâu mới kiềm chế được dục vọng sôi sục.

Trước đây, dù bị các cô gái xinh đẹp đến mấy quyến rũ, anh vẫn có thể tự chủ được nhưng lần này chỉ với một động tác le lưỡi của cô, anh đã nổi thú tính, kỳ lạ thật.

Nhìn gương mặt cô xem, cũng dễ thương, thân hình cũng tầm tầm nhưng không phải mẫu người anh thích. Hơn thế nữa, cô còn lâu mới có được sự dịu dàng, nữ tính.

Người ngây thơ con nít như cô lại khiến một người chỉ thích các cô gái xinh đẹp gợi cảm nổi thú tính. Điều này là sao ta!

Dọn xong bàn ăn, lúc Tiêu Tung Thực bắt tay chùi xoong nồi thì thấy Tư Đồ Trác ra khỏi phòng tắm, cô vội vàng chạy lại.

“Mời cậu chủ dùng cơm...” Nói đến đó, cô im bặt.

Đột nhiên trán bị một bàn tay to chụp lên nên cô mở to mắt nói không nên lời.

“Rõ ràng chỉ là một cô bé ngốc nghếch, tại sao lại như vậy?” Anh cảm thấy giận cả bản thân mình và cô, nếu cô không le lưỡi thì anh đã chẳng phải đi tắm nước lạnh.

Cô chỉ là một cô bé giúp việc nhưng tại sao lại có thể làm cho anh mất tự chủ.

Tại sao lại như vậy?

Anh vừa giận vừa tức, gơ ngón trỏ lên cốc trán cô.

“Đau!” Tự nhiên bị cốc vào đầu, Tiêu Tung Thực sững sốt sau đó kêu lên đau đớn.

“Tại sao cô cứ cười hoài giống con sóc chi vậy? Hay cô cố ý?” Mỗi khi cười miệng cô lộ ra hai chiếc răng cửa nhìn đáng yêu không cưỡng lại được.

“Tôi đâu có...” Định mở miệng cãi lại nhưng hành động sau đó của anh khiến cô không nói được gì nữa.

Đưa mắt xuống nhìn thấy bàn tay to của anh đang bóp má mình đau điếng, Tiêu Tung Thực hít sâu.

Đau! Đau quá! Cơn đau lên đến tận não nhưng nhìn ánh mắt khủng bố của Tư Đồ Trác, cô không dám nhúc nhích.

“Với lại, mặt cô phì quá nhìn như quả banh. Cô nên giảm cân đi.”

Thực ra mặt cô không quá phì, hai má phúng phính rất đáng yêu, nhưng vì đang tức giận nên anh phải bóp má cô cho hả giận.

“Không có phì...” Hai má bị bóp lại khiến cô nói không rõ lời, và cũng vì đau quá nên mặt cô nhăn nhó.

Liệu có phải cậu chủ đang tính sổ vụ cô và quần gia Trần móc nối với nhau thăm dò thái độ của anh hay không? Nếu vậy thì cách trừng phạt này của anh có phải biến thái quá không?

Nhưng nếu cậu chủ thực sự đang tức giận thì chỉ cần trừ lương là được sao còn bóp má cô làm gì? Đau quá!

“Có phì!”

Cô dậm chân cái lại. “Không phì!” Con gái ghét nhất là bị người khác nói mình mập, cô cũng không ngoại lệ.

“Cô còn cãi nữa hả?” Anh nhú mày thấy cô cãi lại càng bóp mạnh hơn.

Cô đau đến mức đỏ hoe hai mắt: “Anh ăn hiếp tôi!”

“Tôi ăn hiếp cô hồi nào? Tại má cô phúng phính quá nên phải để người ta bóp.”

Thấy mắt cô đỏ hoe, anh đau lòng hơi thả tay ra.

Nhưng làn da cô rất mịn màng làm anh thích thú cho nên không buông tay ra mà tiếp tục vuốt ve hai bên má cô.

“Làm gì có!”

“Đáng đời!” Tư Đồ Trác nhếch môi, hết véo má, mân mê tới xoa nắn đủ kiểu trên gương mặt đáng yêu của cô.

Anh cũng biết những hành động này không giống anh chút nào nhưng đứng trước cô anh không thể tỏ ra lạnh lùng, cứ như một thằng nhóc chưa lớn nổi.

“Cậu chủ... Á... Đau quá!”

Dù anh không bóp mạnh nhưng cô vẫn thấy đau, hai má đều ở trong lòng bàn tay anh, cô có cảm giác khó mà thoát ra được.

“Cô có biết tôi cũng đau lắm không?” Đàn ông nổi ham muốn cơ thể rất đau, cô là đầu sỏ còn dám la đau. Hừ!

“Anh đau hồi nào?”

“Tôi rất đau lòng!” Anh chỉ nói một nửa sự thật nhưng đó không phải là vấn đề anh quan tâm. Hiện tại anh vẫn không thể nào tin được rằng anh lại có thể nổi thú tính với cô.

“Gì kỳ vậy?” Cô thực sự không hiểu sao anh lại cảm thấy đau lòng, hay là... “Để tôi đoán nhé, có phải lúc nãy anh vào toilet do táo bón, hay là anh bị bệnh trĩ?”

“Táo bón? Bệnh trĩ?” Anh găm muốn bật nóc nhà.

“Chứ anh làm gì lâu lắc trong toilet vậy?” Bị trĩ có khi còn chảy máu nữa, liệu có phải không nhỉ?

Tư Đồ Triết im lặng sau đó quát to. “Tiêu Tung Thực, cô đang chọc tức tôi hả?”

Nói khùng điên lắm nhảm. Cô làm anh đau lòng chưa đủ sao mà còn muốn hạ thấp danh dự của anh. Cô đúng thật là... đúng thật là... cô gái ngu ngốc nhất trên đời.

Anh tàn nhẫn bóp mạnh hai má cô.

“Á đau quá đau quá!”. Cô trào nước mắt không chịu được bắt đầu la hét. “Đừng... làm vậy.”

“Dù cho cô có kêu rát cổ cũng không ai đến cứu cô đâu.” Anh cố tình hù dọa cô khiến cô càng thấy sợ hãi.

“Đừng... đừng...” Cô cố vùng ra.

Nhìn cô khóc thét sợ hãi, anh vốn không thấy tức giận nữa nhưng dáng vẻ cô run rẩy sợ hãi rất đáng yêu nhất là cái mũi hồng và cái miệng nhỏ phả ra hơi thở thơm tho gợi cảm làm anh không muốn cả hai tách nhau ra.

“Nói, sau này cô có dám cãi lại tôi nữa không?” Tay không tự giác kéo đầu cô sát lại.

“Đâu có đâu. Tôi chỉ muốn làm sáng tỏ sự thật.”

Do đang sợ hãi nên cô không chú ý đến hành động đen tối của anh, làm bộ đáng thương.

Nhìn cô rưng rưng nước mắt thực sự có thể khiến người khác đi vào con đường tội lỗi. Tim đập thình thịch, anh từ từ cúi đầu xuống.

“Ất xì!” Mũi ngứa ngáy khó chịu do nhiều nước mũi nên Tiêu Tung Thực bắt ngứa hắt xì.

Bị mưa phùn bay vào mặt, anh bình tĩnh, tình tiết lãng mạn cũng vụt biến mất.

Trùng mắt nhìn Tiêu Tung Thực, Tư Đồ Trác lại cảm thấy hành động đi chệch đường ra của mình không thể nào hiểu nổi.

Đầu tiên anh nổi thú tính với cô, sau đó lại trêu chọc cô và bây giờ anh muốn hôn cô. Rốt cục tại sao lại như vậy?

Tiêu Tung Thực ngay lập tức biết tội của mình. Nhìn thấy mặt anh tối sầm, trùng mắt nhìn cô, cô run run lấp bắp giải thích:

“Tôi... Tôi không cố ý.”

Anh đang cảm thấy khiếp đảm với sự không bình thường của mình.

“Anh giận hả?” Thấy anh không trả lời, cô càng run, tranh thủ lúc anh không chú ý lùi ra sau mấy bước nhưng cảm thấy vẫn ở trong vòng nguy hiểm nên vội chạy tới núp sau bàn làm việc lấy tập hồ sơ che đầu.

Nhìn hành động đáng yêu của cô, nhất là đôi mắt to sợ hãi đang len lén nhìn anh, anh không thấy tức giận nữa, chỉ thấy nghi ngờ hình như anh bị bệnh.

“Hình như hôm nay tôi bị ma nhập.” Anh lẩm bẩm.

Tiêu Tung Thực gạt đầu cái rụp, nhỏ giọng hòa theo.

“Dạ, dạ.” Cô cảm thấy cậu chủ hôm nay không bình thường.

“Tiêu Tung Thực.” Anh đột ngột gọi tên cô bằng giọng lạnh lùng.

“Dạ, có.” Do sợ hãi nên cô trả lời lí nhí.

“Quên chuyện hôm nay đi.”

“Tại sao?” Anh chọc cô, làm cho cô thê thảm, dù cô không ghi thù thì làm sao có thể quên được chứ?

“Không có lý do gì hết, tôi nói cô quên là cô phải quên.” Anh quát to nhưng không phải để nói với cô mà là nói với chính mình.

Hôm nay anh thực sự không bình thường, nhưng vì không dám đi tìm hiểu nguyên nhân cho nên anh bắt buộc chính mình phải quên chuyện hôm nay.

“Dạ. Tôi sẽ quên!”

“Lại đây mát xa cho tôi.” Cách tốt nhất là lấy cái uy của ông chủ ra để không phải nghĩ nhiều.

“Cậu chủ không muốn ăn cơm hả?” Chưa thể chắc chắn anh đã hết giận, cô không dám đến gần.

“Tôi còn cả đồng việc cần xử lý, trong lúc tôi ăn cơm cô đứng một bên mát xa để không lãng phí thời gian.” Trong khi trước đó anh đã lãng phí đến một tiếng đồng hồ.

“Dạ.” Thấy anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô đành nuốt ực sợ hãi từ từ bước lại gần.

“Nhanh lên, đồ ăn nguội hết rồi.” Anh quát to rồi đi đến sofa.

Rõ ràng là anh ăn hiếp cô cho nên đồ ăn mới nguội, bây giờ lại bắt cô phải nhanh chân, đúng là “A bá!” Tiêu Tung Thực chửi mắng anh trong bụng nhưng cô vẫn bước nhanh hơn theo đúng ý anh.

Sau khi ngồi xuống ghế, Tư Đồ Trác bắt đầu thưởng thức bữa trưa của mình.

Thực sự phải nói rằng đồ ăn cô nấu ngon nhất, sau này anh sẽ gọi cô đến công ty nấu cơm để anh khỏi phải ăn thứ cơm hộp khó nuốt.

Dù bao tử đang kêu réo nhưng Tư Đồ Trác ăn rất tao nhã còn Tiêu Tung Thực đứng sau lưng ngoan ngoãn mát xa cho anh.

Cùng lúc được hưởng thụ hai sự sung sướng, anh thích thú tới mức quên cả việc đã quá giờ cơm trưa.

“Cậu chủ.”

“Chuyện gì?” Vì đang no nê và sảng khoái nên giọng nói của anh trở nên dịu dàng.

“Chuyện anh bị trĩ và táo bón tôi sẽ giữ bí mật, không nói cho ai biết đâu.”

“Cô lại chọc tức tôi hả? Cô...” Đúng lúc anh nổi cáu thì cô nhắm nghiền hai mắt ngủ khò trên vai anh làm Tư Đồ Trác vừa tức vừa thương.

“Đứng mà cũng ngủ được. Cô thật là...”

Đang định mắng cô thì chợt nhớ ra tối qua cô đã bận rộn đến khuya sau đó phải mát xa cho anh cả đêm, bây giờ cô lại còn đến đây nấu cơm và tiếp tục mát xa cho anh, chắc chắn vẫn chưa ngủ đủ giấc, cơn giận dữ trong anh bỗng chốc xẹp xuống.

Thả dũa, anh nhẹ nhàng gỡ hai tay cô đang đặt trên vai anh ra rồi rời khỏi ghế bé cô bước lại đặt xuống sofa. Anh không đi làm việc mà ngồi xõm bên ghế nhìn vào gương mặt ngây thơ đáng yêu.

“Rốt cục trên người cô có ma lực gì mà hết lần này lên lần khác khiến tôi nổi thú tính với cô?”

Vuốt nhẹ hai má phúng phích, anh không thể hiểu nổi bản thân, cảm thấy mình không bình thường.

“Không biết đã bao lâu rồi tôi không nạt nộ người khác và còn ăn hiếp họ? Tôi nhớ lần cuối cùng tôi chọc cho một đứa con gái khóc là năm tôi tám tuổi. Cô tài thật đó.” Nhớ lại những hành động của mình, anh cười khê, lắc đầu.

Một người đàn ông đã 30 tuổi còn chọc gái, mặc dù cảm thấy không hợp chút nào nhưng trong lòng lại trào dâng thứ cảm xúc ngọt ngào.

Anh nhếch môi cười đứng dậy cởi áo vest đắp cho cô để cô không thấy lạnh.

“Ngủ đi, chuyện ngày hôm nay xin hãy tha thứ cho tôi.”

Sau chuyện xảy ra ở phòng làm việc, Tư Đồ Trác nhận ra anh càng ngày càng chú ý đến Tiêu Tung Thực.

Chỉ cần có thời gian, anh sẽ đi tìm cô rồi bước lại gần để cô nhìn thấy anh, và cũng là để được nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của cô.

Khi cô tập trung làm việc mà không nhận ra sự có mặt của anh, anh sẽ tìm lý do nào đó để bắt chuyện với cô nhằm thu hút sự chú ý của cô.

Như lúc này, dù biết cô đang bận rộn lau cửa kính nhưng anh vẫn chạy lại nói chuyện với cô.

“Tôi muốn uống nước trái cây.” Anh lên tiếng để cô biết sự tồn tại của mình.

“Anh muốn uống nước trái cây gì?” Cô ngừng lau.

“Hỗn hợp các loại trái cây.”

“Anh có thể chờ một chút được không? Tôi đang lau kính, chờ một chút nữa thôi.”

“Tôi muốn uống bây giờ.” Anh cắt ngang, không thích việc cô cứ dán mặt vào cửa kính.

Đồ độc tài! Cô liếc mắt nhìn anh một cái, bỏ khăn lau kính xuống, sau đó đi cà rề vào trong bếp. Tư Đồ Trác cũng đi theo sau.

“Tôi không thích ăn nhỏ, cho nhiều táo, cho thêm mật ong, đừng bỏ nhiều đá, một ít là được.” Anh nói một lèo.

“Dạ dạ dạ.” Cô lấy đồng trái cây từ trong tủ lạnh ra đúng ý anh sau đó lấy máy xay sinh tố để trên bàn.

Tư Đồ Trác không ra khỏi phòng mà đứng một bên nhìn cô gọt trái cây.

Không hiểu tại sao anh rất thích nhìn cô làm việc nhà.

Khi cô tập trung làm bất kỳ việc gì anh đều không thể dời mắt đi đâu được, nhất là khi cô đối mặt với những vết bẩn cứng đầu nào đó, nghiêng cả răng để chùi hoặc giặt cho sạch làm anh phải bật cười.

Anh chưa bao giờ thích nhìn người khác làm việc nhà. Lạ thật.

“Mặt cô dính cái gì đỏ đỏ.” Anh đột ngột nói.

“Ở đâu vậy?”

“Ở đây.” Anh bước lại gần đưa tay lên má cô.

Bị bàn tay lạnh chụp lên má, những hành động khùng bố ngay lập tức tái hiện lại trong đầu khiến cô nhớ lại chuyện lần trước bị anh ăn hiếp, cô đứng tách ra ngay.

“Anh lại muốn véo má tôi nữa phải không?” Cô lớn tiếng hỏi.

“Làm gì có.” Anh đáp.

Cô không còn tin anh được nữa. “Cậu chủ bận rộn lắm mà phải không? Anh đừng nên lãng phí thời gian của mình nữa, đi làm việc đi.”

“Hôm nay là Chủ nhật, tôi nghỉ.”

“Vậy anh đi coi ti vi chứ đứng trong này làm gì?” Cô muốn đuổi anh ra khỏi phòng bếp.

“Tôi ở đây có làm gì cô đâu?”

“Anh ở trong này chắc chắn là có âm mưu. Anh muốn ăn hiếp tôi nữa đúng không?” Lúc phỏng vấn thì lạnh lùng nhưng hóa ra lại là một kẻ xấu xa, trên ti vi báo chí đều nói rằng đây là một người đàn ông nghiêm túc đúng là nhầm thật.

“Cô nghe tin đồn về căn biệt thự này chưa?” Anh đột ngột chuyển đề tài.

Nhìn vẻ mặt anh bí hiểm, Tiêu Tung Thực ngây thơ chú ý ngay. “Tin đồn gì?”

“Nghe nói trước đây căn biệt thự này là của một cặp vợ chồng, cô vợ là một người phụ nữ đảm đang dịu dàng còn ông chồng là một kẻ trắng hoa bay bướm. Tối nào cô vợ cũng ở nhà nấu những món ngon nhiều dinh dưỡng chờ chồng nhưng anh ta không về nhà mà đi bồ bịch trai gái. Hậu quả là cô vợ không chịu đựng nổi sự phản bội của chồng, có một ngày kia, chị ta đã cắt cổ tay tự tử ngay trong phòng bếp.”

Nghe được cái kết khùng khiếp, Tiêu Tung Thực sợ quá la to. “Anh đừng có xạo.”

“Tôi xạo cô làm gì, cô không tin thì đi hỏi người ta đi, nghe nói ông Vương từng nhìn thấy bóng ma của một người phụ nữ trong phòng bếp này.”

“Anh đừng có xạo, anh đừng có xạo.” Cô càng nghe càng run lấy bẫy, đột nhiên có cảm giác lạnh xương sống. Trong phòng bếp này thực sự có hồn ma sao?

“Tin hay không là tùy cô.”

Nói xong, anh cầm chai nước đi thẳng ra cửa. “Cô nói tôi ở trong này làm phiền cô, vậy tôi ra ngoài xem ti vi.”

“Cậu chủ!” Cô bỏ quả táo đang gọt dở chạy ngay lại nín áo không cho anh đi ra ngoài.

“Sao vậy?” Anh mỉm cười nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô.

“Tôi...”

“À, ép xong nước trái cây làm sandwich cho tôi. Tôi đói rồi.” Nói xong, anh bỏ tay cô ra làm bộ như muốn đi ra ngoài.

“Cậu chủ!” Cô lại bám chặt lấy anh. “Anh đang rãnh mà đúng không? Tôi ở đây một mình buồn lắm, hay anh ở đây nói chuyện với tôi nha.”

“Không được, tôi mà ở đây cô lại nói tôi ăn hiếp cô.”

Cô ngược gương mặt đáng thương lên nhìn anh.

“Tôi sẽ không nói như vậy nữa. Anh ở lại đi.”

Thấy cô sợ tới mức sắp khóc, anh đột nhiên cười phá lên. Cười xong, anh cúi đầu thì thâm vào tai cô. “Lúc này tôi lừa cô đó.”

“Cái gì?”

“Không có tin đồn gì cả, cũng không có hồn ma, biệt thự này xây mới.”

Nghe anh nói xong, cô sững sốt mấy giây sau đó mới phản bác lại. “Anh lại ăn hiếp tôi, vậy mà nói không có âm mưu. ĐỒ LỪA ĐẢO!” Cô định thụi anh một cú.

Một tay giữ hai tay cô, tay còn lại bóp má cô.

“Tại cô rất dễ lừa!”

“Anh lại bóp má tôi.” Cô muốn đánh đấm nhưng hai tay đã bị anh giữ chặt, cho nên chỉ có thể la hét. “Tôi thừa biết anh luôn có âm mưu, và lần nào cũng muốn ăn hiếp tôi. Anh là đồ ở ác!”

“Ồ ác mới sống lâu.” Nhìn trong mắt cô là anh, không hiểu sao anh lại cảm thấy rất ngọt ngào trong lòng.

Anh thích cô chỉ nhìn một mình anh.

“Đừng có véo, đau lắm.” Cô đá đá chân.

“Cô phải làm việc cho cậu chủ xấu xa này cả đời.” Anh lơ đãng thốt ra một câu. Khi hiểu được ý nghĩa câu nói đó, anh hơi giật mình nhưng không ghét điều đó.

Qua mấy ngày sống chung với cô, anh không thể hiểu được cảm giác của anh với cô là gì.

“Gì? Tôi không muốn, anh là đồ hư hỏng...”

“Cô nói cái gì? Cô dám nói tôi như vậy hả?”

Lần trước anh đã cảnh cáo cô không được cãi lại thế mà bây giờ cô vẫn không chịu nghe lời.

“Anh là đồ hư hỏng... Á! Đau quá! Anh lại ăn hiếp tôi. Đồ tồi.”

4. Chương 04

Chương 4

“Tôi nói này, liệu có phải cậu chủ cả thích Sóc Nhỏ không nhỉ?” Thím Thẩm có nhiệm vụ dọn phòng đứng ngoài cửa bếp ló đầu vào nhìn trộm.

“Nhưng cậu chủ vốn đâu có thích mấy cô bé ngây thơ...” Thím Trần bây giờ là người làm vườn cũng ló đầu vào phòng bếp để xem phim.

“Đúng vậy, cậu chủ ba mươi tuổi, còn Sóc Nhỏ mới hai mươi, nếu cậu chủ thích Sóc Nhỏ thì chẳng phải là trâu già gặm cỏ non sao?” Bà Phúc Hảo là người quét dọn cũng lộ đầu nhìn vào nhưng thân hình đồ sộ của bà có chút khó khăn.

“Hay cậu chủ chỉ coi con bé như em gái?” Lái xe Vương kinh ngạc.

“Mấy người nói sai cả rồi!” Một giọng nói khác vang lên.

Nghe vậy, bốn người phần khởi quay đầu nhìn thấy quản gia Trần, mắt liền sáng lên.

“Vậy ông nói đi là thế nào?”

“Để tôi nói cho nghe...” Liếc mắt qua lại nhưng chỉ cười cười.

“Nói nhanh đi làm gì phải úp úp mở mở?” Cả bốn người đều nóng lòng muốn biết.

“Vội cái gì?” Ông chậm rãi nói. “Gần đây mấy người có thấy cậu chủ dính vào Tiêu Tung Thục không?”

“Có, cậu chủ ngày nào cũng lượn lờ quanh con bé. Hay là...”

Trong đầu xuất hiện những cảnh mờ ám, cả bốn ánh mắt đều sáng rỡ.

Quản gia Trần nói: “Những điều mấy người nói đều không sai nhưng đó là vì cậu chủ coi trọng năng lực của Tiêu Tung Thục, con bé vừa có thể nấu ăn ngon vừa có thể mát xa, lại phối hợp ăn ý với tôi... Ý tôi là con bé rất được việc, nhanh nhẹn, nên cậu chủ mới tin tưởng nó, thích tìm con bé, mấy người lo mà giúp đỡ nó làm việc.”

“Xùy

” Cả bốn đều mở to mắt, thất vọng vì không như những gì họ tưởng tượng.

“Mấy người không tin sao. Tôi nói rồi, một cô gái nông thôn như Tiêu Tung Thục, cậu chủ không mê được đâu. Thế nên giữa hai người đó không có chuyện đen tối xảy ra. Hay tôi và mọi người đánh cược nhé, tôi chắc chắn... Ủa, đâu hết rồi?”

Chẳng ai thêm chú ý đến ông, tất cả đều tản ra đi làm việc của mình.

Việc cậu chủ thích Sóc Nhỏ là “xì-căng-đan” mới nhất trong biệt thự nhà Tư Đồ.

Một tuần sau, Tư Đồ Trác mới phát hiện ra nhiều ngày nay không thấy Tư Đồ Việt đâu, anh liền gọi Tiêu Tung Thục là người giúp việc riêng của em trai.

“Cậu chủ út đâu?”

“Tôi không biết, hai ngày nay đều không thấy.”

“Hai ngày?” Tư Đồ Trác nhíu mày. “Nó đi đâu?”

“Tôi không biết. Ông chủ nhỏ không nói với tôi.” Cô làm đúng theo như lời dặn của Tư Đồ Việt, cái gì cũng nói không biết, trên thực tế đúng là cô không biết thật.

Cúi đầu suy nghĩ, Tư Đồ Trác nhớ ra mấy ngày nay anh mãi mê làm việc không chú ý đến A Việt.

“Sau này phiền cô theo dõi cậu chủ út, ngày nào cũng phải báo cáo lại với tôi.” Anh đoán thẳng nhóc A Việt đang có âm mưu hay chơi trò gì đó.

“Hả?” Cô há hốc miệng.

“Có vấn đề gì không?”

“Dạ... có một vấn đề nhỏ.” Làm quái gì có vấn đề nhỏ mà là vấn đề cực kỳ lớn. Mới có một tuần mà cô đã rơi vào tình thế khó xử thế này.

Một bên là cậu chủ cả, một bên là ông chủ nhỏ, cả hai đều muốn cô làm gián điệp, cô không biết phải nghe ai?

“Vấn đề gì?”

“Dạ.” Cô vắt óc nghĩ ra được một lý do. “Bởi vì giờ giấc của cậu chủ không bình thường, tôi không thể theo dõi được đâu.”

“Không sao, cô theo sát được lúc nào thì theo sau đó báo cáo lại với tôi.”

“Dạ. Tôi hiểu rồi.” Cô miễn cưỡng đồng ý. Cô đến đây để làm người giúp việc thế mà kết quả lại trở thành gián điệp hai mặt. Thảm rồi!

“Ừm, không còn vấn đề gì nữa thì thay quần áo rồi đi ra ngoài với tôi.”

“Đi đâu ạ?”

“Đừng hỏi nhiều, cứ đi thay quần áo đi.” Anh ra lệnh.

“Nhưng hôm nay tôi muốn ở nhà xem ti vi, không đi được không?” Hôm nay là Chủ nhật, cô đã cố gắng làm xong tất cả công việc để được xem phim thần tượng.

“Tôi nói cô không nghe hả?” Anh trừng mắt nhìn khiến cô thấy da đầu mình run run.

“Được rồi, tôi đi là được chứ gì, anh đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, sợ lắm.” Không được xem phim thần tượng, cô rầu rĩ lắm lắm.

“Cô nói cái gì?” Anh dịu giọng hỏi nhưng đưa tay lên làm bộ muốn véo hai cái má phúng phính của cô.

“Á!” Cô hoảng hốt lùi ra sau ba bước. “Tôi không nói gì hết, không nói gì hết.” Cô rối rít xua tay, sợ lại bị anh khùng bố.

Nhìn cô sợ hãi muốn chạy mất dép trông rất đáng yêu, anh nhếch môi cười.

“Thay vì thời gian cô đứng cãi lại tôi đi thay quần áo có tốt hơn không, nếu để tôi chờ...” Anh lại giơ mười ngón tay lên.

“Tôi đi thay liền... đi liền bây giờ.” Cô đi nhanh về phòng.

Tức thật! Lại ăn hiếp mình.

Vừa chạy lên cầu thang, Tiêu Tung Thục vừa chửi mắng Tư Đồ Trác.

“Whao! Sân golf.” Tiêu Tung Thục nhìn sân golf rộng lớn, thốt lên.

“Chỉ là cái sân golf, có gì đẹp đâu.”

“Rất rộng, khắp nơi đều là cỏ xanh mướt, thật mát mẻ.” Phong cảnh trải rộng trước mắt làm cô thấy nhớ cô nhi viện trên núi.

Từ nhỏ cô đã sống ở một cô nhi viện trên núi, bốn bề là núi là rừng, rất trong lành. Nhưng sau khi vào thành phố tìm việc làm, đi đâu cũng thấy các ngã đường đông đúc, lâu rồi mới được ngửi mùi của cây cỏ.

“Vì thế nên cô mới thích sân golf đến vậy?”

“Không phải, tôi yêu thiên nhiên.” Cô cười tươi như hoa dang hai tay ra đón gió, nhắm hai mắt ngẩng mặt lên trời để ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Nhìn nụ cười tươi như hoa của cô, Tư Đồ Trác nhếch môi cười sau đó làm theo cô, dang hai tay ra ngẩng đầu phơi nắng.

A, gió nhẹ mơn man, ánh nắng ấm áp, mùi cỏ thoang thoảng, thực sự khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Trước đây anh chỉ mãi chơi golf không ngắm cảnh, bây giờ anh học cô cách cảm thụ thiên nhiên và cảm thấy dường như anh đã bỏ lỡ những cảm giác tuyệt vời.

“Tổng giám đốc Tư Đồ.”

Có ai đó gọi to làm Tư Đồ Trác và Tiêu Tung Thục đều mở mắt ra.

Nhìn thấy người vừa mới đến, Tư Đồ Trác nhàn nhạt chào.

“Tổng giám đốc Ôn.”

“Xin lỗi vì đã đến muộn.” Ôn Nhung Phương nói vậy nhưng trên mặt chẳng có vẻ gì là áy náy.

Dù công ty của ông ta không quy mô bằng tập đoàn Tư Đồ nhưng dựa vào vị thế là đối tác quan trọng trong chiến lược phát triển của tập đoàn Tư Đồ, nhất là 30% vốn đầu tư trong chiến lược đó là của ông ta rót vào nên ông ta không thấy mình dưới cơ.

“Không sao.” Tư Đồ Trác đáp lại.

“Hôm nay là sinh nhật con gái tôi nhưng ông bố đáng trí này lại quên mất hẹn đi đánh golf với cậu, vì thế để xin lỗi nó tôi đã đưa con bé đi cùng, mong rằng cậu sẽ không thấy phiền.”

Ôn Nhung Phương cười cười kéo con gái lên.

“Không.” Tư Đồ Trác nhìn lướt qua cô con gái.

Ôn Nhung Phương không chú ý đến thái độ lạnh nhạt của anh, tiếp tục giới thiệu. “Con gái tôi tên là Ôn Ngọc, rất xinh đẹp phải không? Nhìn nó ngượng ngùng vậy thôi chứ chơi golf không thua gì cánh đàn ông chúng ta. Sau này Tổng giám đốc Tư Đồ muốn tìm bạn chơi cùng cứ tìm nó.”

“Ba

” Cô gái xinh đẹp dậm chân, nũng nịu.

“Con xấu hổ cái gì? Tổng giám đốc Tư Đồ là đối tác làm ăn với công ty chúng ta, con phải nhân cơ hội này học hỏi anh để sau này còn quản lý công ty nghe chưa?”

Ôn Nhung Phương trách mắng con gái rồi quay sang nói với Tư Đồ Trác: “Hai năm trước, con gái tôi đã lấy được bằng Tiến sĩ Quản trị kinh doanh ở Mỹ, hiện đang là cánh tay phải của tôi. Con bé rất thông minh, nhờ nó mà năm ngoái doanh thu của cả công ty đã tăng lên 5%”.

Nói đến con gái, vẻ mặt Ôn Nhung Phương đầy vẻ tự hào.

“Có cô con gái thông minh như vậy, tôi tin rằng công việc kinh doanh của ông luôn thuận buồm xuôi gió.”

Dù cô gái trước mặt xinh đẹp trắng trẻo da dẻ mịn màng nhưng Tư Đồ Trác chỉ nhìn Ôn Nhung Phương, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô gái gốc nghề đang đuổi theo một con bướm.

“Dĩ nhiên rồi, nhưng con gái lớn cũng phải gả chồng, nó thích ai là cứ đòi lấy chồng cho bằng được.”

Ôn Nhung Phương không biết đang vô tình hay cố tình nói bóng gió ám chỉ con gái mình thích Tư Đồ Trác, ánh mắt rất mờ ám.

Mặt Ôn Ngọc liền đỏ lên. “Ba

!”

Rồi liếc nhìn Tư Đồ Trác, ánh mắt long lanh.

Không trả lời câu nói bóng gió của Ôn Nhung Phương, Tư Đồ Trác gọi to:

“Tiêu Tung Thực.”

“Dạ, có.” Đang đuổi theo con bướm, Tiêu Tung Thực liền đứng khựng lại, điềm danh.

“Con bướm đó chọc tức cô hay sao mà cô phải đuổi theo nó?”

Anh véo hai má phúng phính của cô, rất không thích việc cô chơi giỡn đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Lại véo má mình.

Sực nhớ tới kinh nghiệm đau thương, cô hoảng hốt la lớn.

“Tôi không có ăn hiếp nó, tôi đang chơi đùa với nó mà.”

“Chơi đùa với một con bướm? Cô mấy tuổi rồi? Trẻ con.” Anh lại véo thêm mấy cái nữa nhưng không mạnh tay.

Không thấy đau, cô mới thả lỏng người nhưng má cứ bị anh véo, cô mắt hết hứng chu miệng ra.

“Tổng giám đốc Tư Đồ, đây là người nhật bóng của anh hả?” Ôn Nhung Phương nhìn thấy Tư Đồ Trác thể hiện những hành động thân mật với Tiêu Tung Thực liền nghi ngờ quan hệ giữa hai người.

“Không, cô ấy là nhân viên của tôi.”

“Ồ công ty?” Vì nhìn cô không giống một nhân viên văn phòng cho nên Ôn Nhung Phương liền tò mò.

“Ở nhà.”

“Là người giúp việc phải không?” Ôn Nhung Phương nhìn Tiêu Tung Thực bằng ánh mắt khinh thường.

Dù Ôn Nhung Phương nói đúng nhưng Tư Đồ Trác không thích thái độ coi thường người khác của ông ta.

Cho dù công việc của Tiêu Tung Thực đúng là thuộc loại lao động phổ thông nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy công việc đó đáng xấu hổ, ngược lại anh còn nỗ lực năng lực làm việc nhà của cô.

Trong vòng chỉ có mấy tiếng đồng hồ mà cô có thể lau chùi căn biệt thự sáng choang như khách sạn năm sao, sắp xếp mọi thứ gọn gàng đâu ra đó khiến ai cũng nể phục.

Khi phỏng vấn cô, anh đã nghi ngờ năng lực của cô, thế nhưng sau một tháng sống chung nhà, cô đã hoàn thành xuất sắc công việc của mình, hơn nữa còn vượt qua cả mong muốn của anh, anh đang nghĩ đến việc tăng lương cho cô.

Anh nhú mày phản bác lại vì Tiêu Tung Thực.

“Cô ấy đúng là người giúp việc nhưng năng lực làm việc của cô ấy rất xuất sắc, xứng đáng để gọi là chuyên gia.”

Thấy Tư Đồ Trác không vui, Ôn Nhung Phương ngượng ngùng sờ mũi không nói gì nữa.

“Hôm nay tổng giám đốc Tư Đồ đưa cô ấy đến để nhật bóng ạ?” Ôn Ngọc lên tiếng để phá vỡ bầu không khí im lặng và cũng là để biết Tiêu Tung Thực là gì với Tư Đồ Trác.

“Không phải.” Tư Đồ Trác trả lời Ôn Ngọc nhưng lại nhìn Tiêu Tung Thực.

Anh đưa cô đến đây là để cô thư giãn đầu óc.

Mặc dù cô là người giúp việc còn anh là ông chủ, công việc của cô đúng là phải lau chùi dọn dẹp biệt thự nhưng cô quá hăng say làm việc khiến anh thấy khó chịu, bởi vì ôm đồm quá nhiều việc sẽ rất mệt người nên anh buộc lòng phải đưa cô ra khỏi biệt thự.

Đánh golf vốn để xả giao, thường thì anh sẽ để Quan Linh cùng đi nhưng lần này anh không phân biệt công tư mà đưa cô đi theo.

“Vậy thì tại sao?” Ôn Ngọc rất muốn biết câu trả lời.

“Cũng không quan trọng lắm.” Tư Đồ Trác cầm quả bóng. “Không còn sớm nữa, tôi và cô ấy một đội, Tổng giám đốc Ôn và cô Ôn một đội, ta bắt đầu thôi.”

Ngay giây đầu tiên Tiêu Tung Thực đã đưa được bóng vào lỗ khiến cả ba đều giật mình.

“Một gậy đã vào lỗ.” Nhìn quả bóng bay cao sau đó lọt lỗ, Ôn Nhung Phương há hốc miệng, đến ông còn phải mất đến ba gậy.

“Whao! Chó táp nhảm ruồi.” Tiêu Tung Thực kinh ngạc.

Họ đánh golf theo lượt, sau đó tính tỉ số, cô chưa từng đánh golf bao giờ nên lúc đầu đứng ngoài quan sát đến lượt cô đánh không ngờ mới đánh một gậy đã đưa được bóng vào lỗ.

Tư Đồ Trác kinh ngạc hỏi: “Cô biết chơi golf?”

“Làm gì có. Tôi xem người ta chơi golf trên ti vi.” Cô còn chẳng biết luật chơi như thế nào.

“Vậy sao cô làm được?” Nhiều năm đánh golf, anh chưa bao giờ nhìn thấy ai mới một gậy đã đưa được bóng vào lỗ.

“Tôi cũng không biết nữa.” Cô chỉ có thể trả lời như vậy.

“Cô lợi hại thật.” Không được Tư Đồ Trác chú ý, thấy anh chỉ nhìn và nói chuyện với Tiêu Tung Thực, Ôn Ngọc chạy ngay lại nói chuyện với Tiêu Tung Thực cốt để thu hút sự chú ý của Tư Đồ Trác.

“Hên xui! Hên xui!” Được người đẹp khen ngợi, Tiêu Tung Thực bối rối.

“Nhưng ở đây cách lỗ đầu tiên 350, vậy mà cô mới đánh một gậy đã đưa được bóng vào lỗ, thể lực cô tốt thật đấy, tôi ngả mũ bái phục.” Dù đang khen ngợi nhưng người thông minh biết ngay có cả sự mỉa mai trong đó, nhưng Tiêu Tung Thực thì không thể biết được điều đó.

“Cám ơn cô đã khen ngợi, tôi không tự tin lắm vào thể lực của mình.” Cô vui vẻ xua tay.

“Chà, tôi chỉ mong bằng được một nửa cô, có vậy tôi mới có thể chơi tốt hơn được.” Ôn Ngọc làm bộ yếu thế.

“Thể lực chỉ cần rèn luyện là được mà, nếu cô muốn có thể lực tốt, cô có thể tập thể dục bằng nhiều cách, chẳng hạn như giặt nệm, mát xa cho đàn ông... Á, cậu chủ làm gì vậy?” Tư Đồ Trác bắt ngờ véo má cô.

“Nói nhiều quá, đến lỗ tiếp theo.”

Nói xong, anh đeo túi gậy lên vai đi thẳng về phía trước.

“Xi.” Đang nói thì bị cắt ngang, cô quay đầu cười với Ôn Ngọc sau đó đuổi theo Tư Đồ Trác. “Cậu chủ, để tôi đeo túi cho.”

“Cô đừng có ồn ào nữa.” Anh bước chậm lại để cô đuổi kịp.

“Tôi ồn ào hồi nào?” Cô chạy hộc hơi mới đuổi kịp anh.

“Cô còn nói mình không ồn ào? Cả sân bóng đều nghe giọng của cô.”

“Làm gì đến mức đó.”

Anh cúi đầu xuống nhìn cô lùn hơn mình nhiều liền bật cười. “Một gậy đã đưa được bóng vào lỗ nhưng lỗ tiếp theo không dễ đánh đâu, bên trái là hố nước, cô nghĩ xem nên đánh thế nào?”

“Tôi đánh xạ lựi, đánh nhanh để còn về xem ti vi.”

Cô đang nghĩ xem làm thế nào để đánh nhanh nhất sau đó về nhà xem phim thần tượng, ít ra còn có thể xem được đoạn cuối.

“Ở đây có tất cả 18 lỗ, chắc phải chơi đến hai hiệp.”

“Hả? Tôi không chơi nữa, không chơi nữa.”

Nhìn cô tức tối dậm chân, anh gỡ mũ che nắng chụp lên đầu cô. “Im!”

“Năn nỉ anh đó, tôi không muốn chơi nữa, không chơi nữa đâu

”

Không quan tâm đến cô, anh tiếp tục đi thẳng về phía trước để Tiêu Tung Thực đuổi theo sau khóc la, theo sau đó là tổng giám đốc Ôn và con gái, cả hai đều không vui.

“Ba! Tư Đồ Trác thích cô gái kia hả?”

Ôn Ngọc thấy ghen tị vì Tư Đồ Trác chỉ chú ý đến con bé kia.

“Không phải đâu, cô gái kia nhìn quá tầm thường.”

“Nhưng anh ấy rất thân mật với nó.”

Véo má, đeo túi và không hề nhìn mặc cô.

“Có lẽ cậu ta chỉ coi nó như em gái.”

“Thật à?” Cô rất muốn tin lời ba mình nhưng trực giác mách bảo với cô không phải vậy.

“Ba biết con thích Tư Đồ Trác nhưng tình cảm không thể gượng ép được, rất khó mới có cơ hội gần gũi với cậu ta, con phải nhân cơ hội này tiếp cậu cậu ta đi...”

“Nhưng còn cô gái kia...” Nó đã thu hút hết sự chú ý của Tư Đồ Trác.

“Con không tự tin sao?” Ôn Nhung Phương khích tướng.

“Dĩ nhiên là có.”

“Vậy đi thu hút sự chú ý của cậu ta đi, làm cho cậu tay thích con. Tư Đồ Trác là người nổi tiếng lạnh lùng, có lẽ lúc đầu sẽ hơi khó khăn nhưng bằng sự thông minh duyên dáng của con và...” Ôn Nhung Phương nhìn Tư Đồ Trác cười nói. “Và chúng ta lại là đối tác của tập đoàn Tư Đồ, đó cũng là một lợi thế.”

“Hơ! Mệt quá!” Tiêu Tung Thục như quả bóng bị xì hết hơi, nằm bẹp trên mặt bàn.

“Đánh vậy mà cũng mệt.” Chó táp nhằm ruồi chỉ được một lần, gây đưa bóng lọt lỗ đó đúng là hên xui, các gậy sau cô đều đánh trật lất làm ai cũng cười.

Gậy nào của Tiêu Tung Thục không đưa bóng bay vào hố nước thì cũng sa hố cát, cô bị quần hơi tả suốt 18 lỗ cho đến tận bữa tối.

“Mệt quá. Không biết đánh bao nhiêu gậy nữa.” Tay, eo, hông, cả người đều rã rời.

“562 gậy”. Tư Đồ Trác nói.

“Thảm thật.” Ôn Ngọc ngồi một bên chế nhạo, sau đó cười tươi yếu điệu nói. “Nhưng chỉ cần chăm chỉ luyện tập sẽ đánh tốt thôi.”

Được an ủi, Tiêu Tung Thục cảm động suýt nữa thì khóc.

“Cảm ơn chị đã khích lệ nhưng có đánh chết tôi cũng không chơi golf nữa.”

Nghe thế, mắt Ôn Ngọc sáng lên, làm bộ tiếc nuối: “Vậy cô không thể chơi golf với cậu chủ được nữa rồi nhỉ?”

“Cảm tạ trời đất.” Tiêu Tung Thục vui vẻ nói to không ngờ gáy bị đập mạnh một cái liền ôm đầu.

“Không có ý chí, đánh dở thì càng phải luyện tập.”

“Tôi không tập...” Nghĩ đến việc anh sẽ lại dẫn cô đi đánh golf, cô liền ôm cánh tay anh năn nỉ. “Cậu chủ, đừng tra tấn tôi nữa, tôi tình nguyện bị phạt lau chùi dọn dẹp biệt thự từ trên xuống dưới, chỉ cần cậu chủ đừng bắt tôi đi đánh golf.”

Thấy cô ôm cánh tay mình, Tư Đồ Trác cảm thấy trong lòng trào dâng cảm xúc ngọt ngào. Anh nhếch môi cười, vuốt mái tóc đuôi ngựa hơi rối của cô. “Cô lắm nhảm gì vậy?”

Thấy Tư Đồ Trác cưng chiều Tiêu Tung Thục, Ôn Ngọc càng đố kị, liếc mắt nhìn ba mình.

Người thông minh như Tư Đồ Trác dĩ nhiên biết việc Ôn Nhung Phương cố tình đưa con gái theo là có ý đồ nên anh đã lơ đẹp Ôn Ngọc.

Anh cứ nghĩ rằng hai cha con họ biết ý mà rút lui không ngờ đến giờ vẫn chưa thôi hy vọng.

Không phải đây là lần đầu tiên các cô gái muốn tiếp cận anh, với những tình huống như thế này, anh đã quá quen và biết cách đối phó.

“Chúng ta không cần phải ký hợp đồng ngay bây giờ, nếu tổng giám đốc Ôn đã bỏ lỡ sinh nhật của con gái thì ông hãy dành thời gian cho con gái, chúng tôi về trước.”

“Hả?” Không ngờ được rằng anh lại nói như vậy, Ôn Nhung Phương sửng sốt.

“Tối nay tôi có tổ chức một bữa tiệc mừng sinh, nếu Tổng giám đốc có thời gian, xin vui lòng đến chung vui...” Ôn Ngọc dừng cảm mời Tư Đồ Trác.

“Xin lỗi, tôi phải về nhà ăn cơm.” Anh kéo Tiêu Tung Thực đang ngủ gục trên bàn dậy.

Ôn Ngọc vẫn không từ bỏ ý định. “Chúng ta có thể đến một nhà hàng nào đó ăn cơm.”

“Tôi quen ăn cơm nhà.” Tư Đồ Trác thẳng thắn trả lời.

“Đồ ăn ở nhà ngon đến vậy hả?”

Thấy anh liên tục từ chối, Ôn Nhung bỏ luôn hình tượng dịu dàng, gắt gỏng.

“Rất ngon, hợp khẩu vị của tôi.” Anh vừa nói vừa nhìn Tiêu Tung Thực đang nhăn trán nhíu mày vì cả người đau nhức.

Sau khi ăn đồ ăn cô nấu, anh liền chán ngấy việc phải ăn đồ ăn bên ngoài, hàng ngày điều anh mong chờ nhất là hết giờ làm việc được về nhà ăn bữa tối do cô chuẩn bị sau đó sẽ được cô mát xa.

Nhưng điều quan trọng nhất là anh thích cảm giác khi có cô ở bên anh.

Không có cô, anh luôn cảm thấy cô đơn.

Đang rã rời cả người, bỗng dưng có sự đụng chạm làm Tiêu Tung Thực có cảm giác như bị điện giật.

“Úi!” Cô nhảy dựng lên nhìn qua nhìn lại. “Có điện ở đây. Chỗ nào đó bị rò điện.”

“Chỗ nào rò điện? Đang nằm mơ hả? Về thôi.” Anh lại véo hai má phúng phính của cô.

“Về nhà?” Cô sửng sốt sau đó sung sướng nhảy dựng lên. “A! Được về nhà rồi, tôi sắp được xem phim rồi.”

Vì quá vui sướng, cô quay lại bắt tay Ôn Ngọc. “Hôm nay rất vui khi được làm quen với chị. Chúc chị sinh nhật vui vẻ.”

Sau đó cô bắt tay Ôn Nhung Phương. “Chú Ôn, rất hân hạnh được biết chú, cháu chúc chú luôn dồi dào sức khỏe. Tạm biệt.”

Sau khi bắt tay cả hai người đó, cô hí hửng đuổi theo Tư Đồ Trác, rời khỏi sân golf.

Nhìn Tư Đồ Trác lạnh lùng bỏ đi, Ôn Ngọc bực bội.

“Ba, anh ấy đâu có coi cô bé giúp việc đó là em gái, rõ ràng anh ấy thích con nhỏ đó mà...”

“Không ngờ, mắt thẩm mỹ của Tư Đồ Trác lại kém như vậy.”

Với một người lạnh lùng nghiêm túc như Tư Đồ Trác lại thích một cô gái tầm thường, điều này khiến ông thấy bất ngờ.

“Nếu là một cô gái hoàn hảo thì con chịu thua nhưng sao lại là đứa con gái ngây thơ quê mùa đó?” Ôn Ngọc nắm hai tay lại nhìn bóng lưng Tiêu Tung Thực đi xa dần. Cô phải làm sao để chiếm được tình cảm của Tư Đồ Trác đây?

Ba năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Tư Đồ Trác, cô đã ngưỡng mộ anh. Sau khi biết anh thông minh tài giỏi như thế nào, cô quyết tâm nếu không phải anh thì không lấy.

Trong ba năm đó, cô đã từ chối rất nhiều người đàn ông theo đuổi mình tập trung học tập sau đó đến công ty của gia đình rèn luyện bản thân để xứng đôi với anh, vậy mà anh lại chỉ cười với cô gái quê mùa đó, hơn nữa, cô ta chỉ là một đứa giúp việc tầm thường.

Có lẽ chẳng qua anh chỉ nhất thời say mê con nhỏ đó, cô sẽ đưa anh ra khỏi bùa mê thuốc lý của nó.

Cô sẽ làm cho anh nhận ra rằng chỉ có cô mới xứng đáng với anh.

5. Chương 05

Chương 5

Về đến nhà, Tiêu Tung Thực liền đi chuẩn bị bồn tắm cho Tư Đồ Trác sau đó xuống bếp nấu bữa tối cho hai người. Cô muốn nhanh chóng làm xong công việc để xem bộ phim thần tượng yêu thích.

Nhưng khi đứng trước bồn rửa chén, cả người đau nhức rã rời, cô than thở.

“Eo đau nhức, chân cũng đau, tại cậu chủ hết, nếu không phải tại anh ấy thì mình đâu có bị đau như thế này.”

“Cháu đau ở đâu?” Một bóng người chạy vào trong bếp. “Cậu chủ lại ăn hiếp cháu hả?”

Thấy người vừa mới vào là thím Thẩm, Tiêu Tung Thực gật đầu. “Dạ, cậu chủ lại bắt nạt cháu.” Nếu không bị kéo đi đánh golf thì thất lưng cô đã chẳng đau thế này.

“Không thể nào? Cậu chủ ăn hiếp cháu cả ngày sao?” Một người khác nói, giọng vừa mừng vừa lo.

Cô nhìn thấy đó là bà Phúc Hảo.

“Không hẳn là một ngày, anh ấy cũng cho cháu uống nước.”

“Thì phải cho cháu uống nước chứ nếu không bổ sung nước cháu sẽ chết mất.” Sau bà Thẩm Hảo, thím Trần cũng xông vào bếp.

Tiêu Tung Thực gật đầu. “Dạ, nếu không uống nước chắc cháu sẽ ngất xỉu.” Hôm nay trời rất nóng, nếu không uống nước có lẽ cô đã bị say nắng.

“Ngoài cho cháu uống nước ra, cậu chủ còn làm gì cháu không?” Không biết từ lúc nào ông Vương cũng đi vào bếp. Hầu như những người giúp việc đều tập trung hết trong bếp.

“Cậu chủ ép cháu chơi bóng, đội mũ cho cháu, giúp cháu mang túi gậy, véo má cháu, cốc đầu cháu, giật tóc cháu.” Tiêu Tung Thực bắt đầu kể lể những việc Tư Đồ Trác đã làm với mình.

“Chơi bóng, đeo túi?”

“Đội mũ, véo má?”

“Cốc đầu, giật tóc?”

Cả đám người mở to mắt nhìn lẫn nhau rồi cười rất mờ ám.

“Chẳng lẽ đây là kiểu yêu đương cải trang thành những người trong truyền thuyết?” Bốn người bắt đầu suy luận.

“Vậy cả hai đã đi đâu?” Cả bốn sốt ruột hỏi.

“Sân golf.” Tiêu Tung Thực thành thật.

“Woa! Lại còn ở sân golf. Không hổ danh là cậu chủ.” Cả bốn người cười khanh khách, tiếng cười vừa mờ ám vừa dâm tà làm trên đầu Tiêu Tung Thực xuất hiện ba vạch đen.

Đến sân golf chơi bóng mà cười ghê vậy nhỉ? Thím Thẩm và mọi người có sao không? Hay là bị bệnh rồi?”

“Mệt mỏi cả ngày rồi còn ở đây nấu cơm? Đi ra đi, về phòng nằm nghỉ, giao chỗ này lại cho các thím.”

Bà Phúc Hảo kéo Tiêu Tung Thực ra khỏi phòng bếp.

“Nhưng... cậu chủ...”

“Các thím sẽ nói với cậu chủ, làm cháu mệt như vậy còn bắt cháu nấu cơm, thật không biết thương hoa tiếc ngọc, cứ để ông Vương nói cho.”

Tiêu Tung Thực ngơ ngác, càng nghe càng không hiểu mọi người đang nói gì.

“Dù rằng tuổi còn nhỏ hay bị người ta ăn hiếp nhưng sao cháu lại để cậu chủ dễ dàng làm cháu hư hỏng như vậy, có thể cậu chủ có hơi bá đạo nhưng cháu không thể chuyện gì cũng nghe theo lời cậu chủ như vậy, cháu phải nói ra suy nghĩ của mình nghe rõ chưa?”

“Nhưng nếu không nghe lời thì anh ấy sẽ đe dọa cháu.” Chỉ cần nghĩ đến việc cậu chủ véo má bóp mặt là cô lại sợ run người, anh lại hay nắm lấy điểm yếu đó để ăn hiếp cô, năm lần bảy lượt đe dọa cô.

“Đe dọa cháu nữa ư?” Bà Phúc Hảo sợ hãi kêu lên. “Cậu chủ lại là người như vậy. Thật quá đáng!”

“Tôi quá đáng chỗ nào?” Một giọng nói vang lên.

“Dĩ nhiên là đe dọa Sóc Nhỏ, không ngờ cậu chủ lại có thể làm hư hỏng con bé.”

“Tôi làm cô ấy hư hỏng khi nào?”

“Hôm nay ở sân golf.” Bà Phúc Hảo phẫn nộ vung tay lên nhưng ngay khi bà quay đầu nhìn thấy mặt Tư Đồ Trác lạnh lẽo liền cứng đờ. “Cậu... cậu chủ.”

“Tôi làm Tiêu Tung Thục hư hỏng khi nào? Nghe lạ quá, bà phải nói cho rõ ràng.”

Tư Đồ Trác nở nụ cười nhưng đó không phải là nụ cười hiền lành.

Cả bốn người vốn tụ tập trong bếp nhưng khi nghe giọng Tư Đồ Trác liền chạy hết ra ngoài.

“Mọi người hẹn nhau ở đây để chờ tôi và Tiêu Tung Thục về sao?” Tư Đồ Trác nhíu mày nhìn bốn người chen chúc đứng một chỗ.

Thím Thẩm hay ông Vương đã làm việc ở đây mấy chục năm, họ nhiều chuyện như thế nào anh còn không biết sao?

Nhân lúc anh tắm, họ đi tìm Tiêu Tung Thục để hỏi chuyện. Đúng lúc anh khát nước đi xuống bếp nghe được.

“Thì còn thế nào nữa? Cả ngày không thấy Sóc Nhỏ, chúng tôi dĩ nhiên là lo lắng cho con bé, con bé về thì chúng tôi phải đến hỏi thăm.” Thím Thẩm lên tiếng.

“Đúng như vậy, mà cậu chủ cũng thật là, đưa con bé đi sao không nói tiếng nào, làm chúng tôi cứ tưởng con bé bị bắt cóc.” Thím Trần hòa theo.

“Cậu chủ, lần này người sai là cậu chủ, lần sau nếu đưa con bé đi đâu, tốt xấu gì cũng phải nói với chúng tôi một tiếng, để chúng tôi không gấp như kiến bò trên chảo nóng, may là chưa báo cảnh sát đó.” Ông Vương lên tiếng, nhưng tất cả đều là nói dối.

“Mọi người biết gì mà nói?” Tư Đồ Trác không định tính toán với họ, anh chỉ nghĩ đến việc họ nói về việc “làm cô hư hỏng”. “Lúc này tôi nghe ai đó nói tôi làm Tiêu Tung Thục hư hỏng, đó là chuyện gì, tại sao tôi không biết?”

Thím Trần nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường. “Cậu chủ đang giả vờ phải không?” Đàn ông dám làm mà không dám nhận.

Tư Đồ Trác nhìn ánh mắt khinh thường của thím Trần liền không vui. “Sao tôi phải giả vờ. Làm chuyện gì khiến người khác hiểu lầm bản thân mình phải là người rõ nhất chứ?”

“Đúng thế, cháu cũng là người biết rõ nhất, cậu chủ làm cháu hư hỏng lúc nào?” Tiêu Tung Thục cũng lên tiếng để làm sáng tỏ.

“Con bé ngốc nghếch này, bị ăn hiếp mà còn nói giúp cậu chủ, sao cháu hồ đồ vậy?” Bà Phúc Hảo hiểu lầm Tiêu Tung Thục muốn che giấu tội lỗi của Tư Đồ Trác.

“Cháu không có hồ đồ, đúng là cậu chủ hay ăn hiếp cháu nhưng anh ấy làm cháu hư hỏng hồi nào?” Tiêu Tung Thục hỏi.

“Không phải làm cháu hư hỏng thì làm cái gì?” Ông Vương thở phì phì. “Ép cháu chơi bóng, véo má cháu, lần đầu tiên của cháu mà lại muốn cháu trên sân golf, nếu không phải cậu chủ thì chú đã mắng là thú đội lột người rồi.”

“Muốn cháu hả?” Tiêu Tung Thục buồn bực.

“Chính là lấy mất sự trong trắng của cháu, cướp đời con gái của cháu, làm nhục danh tiết của cháu.” Thấy cô vẫn ngây thơ, bà Phúc Hảo tốt bụng giảng giải.

Sau khi nghe bà Phúc Hảo giải thích, Tiêu Tung Thục mở to mắt, rồi cười phá lên.

“Ha ha ha, cậu chủ muốn cháu hả? Mọi người hiểu lầm rồi, ôi trời! Ha ha ha.” Cô ôm bụng ngồi xuống ghế sofa. “Đúng là cậu chủ hay ăn hiếp cháu nhưng cậu chủ chỉ ép cháu chơi golf thôi, với lại ở sân golf còn có chú Ôn và chị Ôn, sao có thể... Ha ha ha.”

Nghe Tiêu Tung Thục giải thích, cả bốn người như thấy một đàn quạ đen bay qua đầu... và chờ người.

“Làm cô ấy hư hỏng? Hừ, trí tưởng tượng của mọi người phong phú quá rồi.” Tư Đồ Trác trừng mắt nhìn bốn người họ, cảm xúc trên mặt đủ dọa chết người.

“Ai yo, cháu vừa về, chú và các thím chạy đến hỏi han hóa ra là hiểu lầm cháu và cậu chủ làm chuyện không trong sáng.” Tiêu Tung Thục chùi nước mắt, cô nghĩ rằng mình cần phải làm sáng tỏ chuyện này. “Không có khả năng đó đâu ạ, dù sao thì cháu cũng có chồng sắp cưới, sao có thể cùng người đàn ông khác làm chuyện không trong sáng được ạ.”

“Hả! Cháu có chồng sắp cưới hả?” Quản gia Trần nãy giờ núp sau cánh cửa nghe lén rốt cục cũng nhảy ra vui sướng ra mặt. Vậy là ông vẫn có thể ảo tưởng về hình tượng cô chủ trong giấc mộng.

“Cháu có chồng sắp cưới rồi sao?” Thím Thắm và mọi người ngây ra như phỗng.

“Cô vừa nói cái gì? Chồng sắp cưới?” Tư Đồ Trác cuối cùng mới lên tiếng, mặt lạnh hơn bình thường như đóng một lớp băng dày, ánh mắt cũng trở nên khủng bố.

“Dạ, tôi có chồng sắp cưới rồi.”

“Cô vừa nói cái gì, nói lại cho tôi?” Tư Đồ Trác muốn xác nhận lại một lần nữa, khuôn mặt càng lạnh, ánh mắt càng khủng bố.

“Tôi nói rồi tôi đã có chồng sắp cưới từ khi mười sáu tuổi, anh ấy đối xử rất tốt với tôi.” Cô hồn nhiên nói mặc kệ tâm trạng phức tạp của mọi người. “Có lẽ sang năm sẽ kết hôn.” Nghĩ vậy nhưng mặt cô chợt buồn bã, bắt đầu thấy đau đầu.

Thực ra anh Thú chỉ coi cô như em gái, người anh Thú yêu là chị Nguyệt Hà nhưng không hiểu tại sao anh lại thông báo với mọi người cô và anh đã đính hôn không cần biết lúc đó cô chỉ mới mười sáu tuổi, lúc đó cô vẫn còn quá nhỏ, đúng già giết hại mầm non của nước nhà.

“Sao trước đây cô không nói với tôi?” Anh gầm lên.

“Anh có hỏi đâu.” Cô tỉnh bơ.

Anh liền trừng mắt nhìn cô sau đó bỏ đi, không hỏi gì khác cũng không nổi cáu, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy hai bàn tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm, trán nổi đầy gân xanh.

“Ồ ồ, nói không làm hư hỏng người ta mà thực ra là muốn lắm rồi.” Thím Thắm nói.

“Kết quả Sóc Nhỏ đã có chồng sắp cưới, đúng là bi kịch, ha ha ha.” Bà Phúc Hảo nói.

Nhìn Tư Đồ Trác bực bội bỏ đi, mọi người ai nấy đều hiểu tâm trạng của anh, cười hì hì, nhưng người trong cuộc là Tiêu Tung Thục lại chẳng hiểu gì.

Cô vò đầu tự hỏi. “Có chuyện gì vậy nhỉ?”

Sáng sớm hôm sau, mặc dù cả người đau nhức nhưng Tiêu Tung Thục vẫn cố gắng đi lau chùi phòng vệ sinh.

“Chà bên trái, chà bên phải, sáng lấp lánh.”

Cô ngồi một bên bồn cầu vừa kỳ cọ vừa lắc lắc cái mông nhỏ.

Chà xong bồn cầu, cô chuyển sang bồn tắm mát xa, lúc quay người lấy nước tẩy nhìn thấy bóng đen lù lù trước cửa toilet, cô vội bước lùi ra sau, tim đập thình thịch.

“Á!” Thấy bóng đen đến gần, cô bước ra sau ba nước, khi nhận ra đó là Tư Đồ Trác, cô mới vỗ ngực thở dài. “Cậu chủ, hóa ra là cậu, sao không nói gì cả? Làm sợ gần chết.”

Anh không nói gì, bước lại gần, thân hình cao lớn đứng chắn trước mặt cô.

“Anh... làm gì vậy?” Thấy anh không nói gì, cô nuốt ực một cái.

Vẫn không nói câu nào, anh ngồi xổm xuống trừng mắt nhìn cô, trong ánh mắt có cả sự hoang mang.

Bị ánh mắt của Tư Đồ Trác khủng bố, da đầu cô run run, có cảm giác không ổn.

“Nếu... nếu cậu chủ muốn dùng toilet, tôi sẽ ra ngoài ngay lập tức.” Dứt lời, cô định đứng dậy đi ra cửa.

“Không được nhúc nhích.”

Tiêu Tung Thục định chạy trốn nhưng khi nghe Tư Đồ Trác ra lệnh liền cứng đờ cả người.

Anh giữ cầm cô nhìn chằm chằm vào mặt cô một lúc lâu mới lên tiếng.

“Rõ ràng ngoại hình không phải mẫu người tôi thích.”

Thấy mặt anh ghé sát, Tiêu Tung Thục không dám nhúc nhích thậm chí không dám thở mạnh, nhưng khi nghe anh nói như vậy, môi cô run rẩy, nổi cáu không lý do.

Đúng vậy, nhan sắc cô trung bình, không xinh đẹp nhưng có nhất thiết anh phải nói toạc ra như vậy không? Lần trước ở phòng làm việc anh cũng nói như vậy, bây giờ lại nói nữa là sao? Muốn ăn hiếp cô sao?

Nếu thấy ngoại hình cô bình thường thì đừng có nhìn.

Vốn dĩ rất tức giận và tủi thân, hơn nữa thấy gương mặt đẹp trai ghé sát, cô cảm thấy buồn vô cùng, quay mặt đi không thèm nhìn anh.

“Xin lỗi nhé, tôi nhan sắc bình thường mặc kệ tôi.”

Dường như không nhận ra cô đang tức giận, anh tiếp tục nói.

“Rõ ràng là chỉ có 158.”

158? Một con số quen thuộc, hình như đó là chiều cao của cô.

Hừ, hết chê ngoại hình cô bình thường giờ lại còn chê cả chiều cao của cô? Thật là... muốn chọc cô khóc phải không? Cô thấy cay cay hai hốc mắt.

“Ừ thì sao, tôi lùn tịt đó.” Cô la lên.

“Rõ ràng chỉ có 32B.”

32B. Nghe cũng quen, cô nhớ hình như ngực của cô...

Cơn giận bốc cao trong đầu, cô quay đầu lại, hai mắt đỏ hoe.

“Anh đừng có quá đáng.”

Anh lại nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô, đồng dục. “Nhưng em lại khiến tim anh rung động.”

“Hả?” Nước mắt sắp trào ra nhưng vì những lời này của anh mà chảy ngược trở lại.

“Anh rất ít khi nổi cáu nhưng em lại có thể khiến anh phát điên.”

Khóe môi run run, cô bất mãn nói. “Đừng có đổ thừa cho tôi, do anh khó tính mà.”

Tư Đồ Trác làm như không nghe cô nói, anh nói tiếp.

“Anh cũng rất ít khi ăn hiếp người khác nhưng mỗi lần nhìn thấy em, anh lại muốn ăn hiếp em.”

“Tôi cũng muốn hỏi anh, tôi chọc anh hồi nào mà anh cứ ăn hiếp tôi hoài vậy?”

Không trả lời câu hỏi của cô, anh nói tiếp. “Trước đây có một ngày, anh nói em quên chuyện xảy ra ngày hôm đó, em còn nhớ không?”

“Nhớ rất rõ.” Cô sốt ruột nói. “Tôi rất biết nghe lời, quên sạch sẽ, không thù dai.”

Anh thở dài. “Nhưng anh không quên được.”

“Hả? Tại sao vậy?” Cô tò mò.

“Bởi vì anh không muốn quên.” Anh mỉm cười. “Quên rồi sẽ thấy rất luyến tiếc.”

“Hả?” Cô ngây người vì chưa bao giờ nhìn thấy anh cười hiền lành đến vậy.

“Nhưng điều quan trọng nhất là, càng ngày anh càng nhận ra hình như anh thích em.” Anh nói ra câu trả lời.

“Cái gì?” Cô mở to mắt, nước mắt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn trong mắt là sự kinh ngạc.

Mới vừa nãy còn nói cô này nọ, bây giờ lại nói thích cô, cậu chủ chắc chắn bị điên rồi, cũng có thể bị mắc bệnh mộng du.

Mộng du?

Đúng rồi, cậu chủ đang bị mộng du, nếu không sao có thể nói thích cô trong khi bình thường rất hay ăn hiếp cô.

Nhưng nếu cậu chủ thực sự bị mộng du thì chẳng phải đây là cơ hội của cô sao?

Cô liếc mắt qua lại, sau đó len lén đưa tay lên véo hai má của anh.

“Đau không?” Nhìn khuôn mặt đẹp trai, cô cười toe toét, hết véo má đến xoa nắn, cốt để trả thù.

“Đau.” Tư Đồ Triết không phản kháng, để mặc cô véo má anh.

“Anh tỉnh chưa?”

“Anh đang rất tỉnh táo.”

“Đùa hả, nếu anh tỉnh táo thì đã không nói thích tôi.” Cô nói chắc như đinh.

Hóa ra người bị mộng du không phải quản gia Trần mà là cậu chủ. Đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy người bị mộng du.

Không ngờ cậu chủ không cười không nói lạnh lùng nghiêm túc lại mắc bệnh mộng du, nếu cô đi rao khắp nơi chắc người ta sẽ cười ầm ĩ.

Tư Đồ Trác nhíu mày nhìn hành động trả thù của cô, nhếch môi cười. “Em đang trả thù anh phải không?”

Không ngờ người bình thường giỏi chịu đựng như cô cũng thù dai, có cơ hội là trả thù ngay.

“Đúng vậy, tôi đang trả thù vì anh luôn ăn hiếp tôi.” Cô cười đắc ý.

“Anh ăn hiếp em vì em rất dễ thương.”

Bởi vì cô rất dễ thương nên tim anh mới xao động, vì thế anh mới ăn hiếp cô để che giấu tình cảm trong tim.

“Anh lừa tôi hả, anh vừa mới chê ngoại hình của tôi bình thường mà.” Cô cảm thấy kỳ cục, buồn bực nhìn anh. “Kỳ cục quá, không phải anh bị mộng du hả? Sao có thể nói chuyện với tôi?”

“Bởi vì anh không có bị mộng du.”

“Gi?” Cô sợ hãi dừng mọi động tác.

“Trả thù xong rồi chứ? Còn muốn véo má anh nữa không?” Ngay sau đó đến lượt anh vuốt ve má cô, ánh mắt sáng lên nhìn cô nồng nàn.

“Á!” Cô giật mình khi nhìn thấy ánh mắt đó của anh, vội lùi lại.

“Em là người may mắn, nếu trước đây em làm như vậy với anh, anh sẽ khiến em chết đi sống lại nhưng bây giờ, anh sẽ trừng phạt bằng cách hôn em.”

“Hôn hả? Làm gì vậy?” Đầu óc Tiêu Tung Thục rối loạn.

“Ừm. Hôn em cũng để chứng minh anh thực sự yêu em.” Nói xong, anh vươn tay ra kéo cô đang hoảng loạn vào lòng, sau đó không để cô kịp phản ứng, anh cúi đầu dán miệng lên môi cô.

“Ừm...” Cô mở to mắt trước hành động bất ngờ của anh, không ngừng giãy dụa nhưng bị kẹp trong cánh tay rắn chắc không thể nhúc nhích.

Ở trong lòng anh, bị anh hôn cuồng nhiệt, cô sợ đến mức mất cảm giác phản kháng, chỉ có thể mở to mắt nhìn vào đôi mắt dịu dàng như mặt nước hồ của anh.

“Răng cửa của em choáng chỗ quá nhưng môi em thật mềm mại và ngọt ngào giống như đang ăn trái cây.”

Dường như hôn thôi không đủ, anh há to miệng nhấp nhấp cả miệng cô.

Sau khi mút bờ môi ngọt ngào chán chê, anh từ từ đưa lưỡi vào trong khoang miệng ẩm ướt, quần lấy đầu lưỡi run rẩy, làm cô sung sướng.

Tiêu Tung Thục chưa từng hôn ai ngay lập tức cảm thấy như bản thân đã mất hết tự chủ, để anh muốn làm gì thì làm, cướp cả lý trí và hơi thở của mình, cướp luôn cả trái tim cô, cả người nóng bừng, nụ hôn càng dài thêm. Từng giờ phút trôi qua, cô cảm thấy khó thở, bắt đầu giãy dụa. Khi thấy cô đòi vùng ra, anh mới dứt khỏi môi cô.

“Anh đã chứng minh anh không phải thích em mà anh yêu em mất rồi.” Áp trán mình lên trán cô, anh cười nhẹ, nói giọng khàn khàn, từng tiếng một mê mẩn gợi cảm làm tai cô run rẩy.

Tiêu Tung Thục vội hít thở ô xi, không có thời gian nghe anh nói.

Lý trí dần khôi phục lại, cô nhận ra anh vừa làm chuyện gì với mình, bắt đầu giãy dụa nhưng anh không cho cô chạy trốn.

Anh cúi đầu hôn cô thật lâu, thật sâu, thật dịu dàng, khiến cô quên cả đất trời.

Anh cứ hôn, cô cứ giãy dụa, và những nụ hôn càng trở nên cuồng nhiệt, cơ thể nhỏ bé lả dần cho đến khi kiệt sức, ngồi ngoan ngoãn.

6. Chương 06

Chương 6

Cô không thể tin được.

Không thể nào tin được cậu chủ lại hôn cô.

Và cô càng không dám tin rằng cô không hề phản kháng, ngoan ngoãn để anh hôn một, hai, ba, bốn... vô số lần.

Trời ơi! Chuyện này là sao? Rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn bình thường, tại sao chỉ qua có một đêm, cuộc sống của cô đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Mới tối qua, cô nói mình đã có chồng sắp cưới không thể làm chuyện không trong sáng với người đàn ông khác, bây giờ làm sao cô dám nhìn mặt những người khác nữa đây?

Mặc dù cô bị ép hôn nhưng trong lòng cô không ghét bị hôn.

“Ồa! Mình không phải là người, mình không có đạo đức, phẩm chất, mình là một cô gái dâm dăng.” Tiêu Tung Thục đỏ mặt, tự mắng chửi chính mình.

Nhưng dù cô có xấu hổ đến như thế nào thì cảm giác lâng lâng bay bổng không thể nào tan biến, trong đầu cô lúc nào cũng là hình ảnh Tư Đồ Trác ôm chặt cô, cuồng nhiệt hôn cô và nhìn cô bằng ánh mắt như mặt nước hồ.

Mặt lại đỏ bừng, Tiêu Tung Thực đưa hai tay lên vỗ má để hạ bớt nhiệt độ nhưng má vẫn nóng rực.

“Sóc Nhỏ.” Trong đám người đang đi trên hè phố chợt có ai đó gọi to.

Nghe có người gọi biệt danh của mình, Tiêu Tung Thực nhìn về phía đám đông nhận ra người thân.

“Chị Nguyệt Hà.”

Cô đứng dậy chào người chị luôn yêu thương cô.

Cả hai đều lớn lên ở cô nhi viện, chị Nguyệt Hà lớn hơn cô bốn tuổi. Khi còn ở cô nhi viện, chị luôn chăm sóc cô. Không chỉ có mình Nguyệt Hà mà các anh chị khác trong đại gia đình luôn yêu thương các em nhỏ, sau khi vào đời tất cả luôn đùm bọc nhau.

“Chị tưởng mình nhìn nhầm không ngờ đúng là em.” Tiêu Nguyệt Hà mỉm cười, gương mặt đẹp lạnh lùng bỗng chốc sáng bừng khiến những người đi đường ngoái đầu nhìn.

“Sao em ngồi đây? Mà nè, làm gì mà mặt đỏ vậy, hay em bị say nắng?”

“Dạ, không phải.” Tất cả đều tại cậu chủ, nếu cậu chủ không... Nghĩ đến đó, mặt cô lại đỏ bừng.

“Mặt đỏ như vậy còn nói không phải say nắng.” Nguyệt Hà dịu giọng, chỉ với người thân cô mới tỏ thái độ như vậy.

Cô lấy trong túi xách ra chiếc khăn tay và chai nước khoáng rồi đổ nước vào khăn, sau đó áp lên mặt Tiêu Tung Thực.

Quen với sự chăm sóc của Tiêu Nguyệt Hà, Tiêu Tung Thực ngẩng đầu lên để chị gái hạ nhiệt cho mình. Cô hỏi.

“Chị Nguyệt Hà đi ăn cơm ă?”

“Ừm.” Tiêu Nguyệt Hà vốn không phải là người nói nhiều.

“Sao chị không đi cùng với anh Thú?”

“Anh ấy bận.” Nguyệt Hà trả lời. “Em nói tìm được việc làm rồi sao lại ngồi đây ngăn người?”

Đối với cô em gái ngây thơ này, các anh chị đều rất quan tâm đến con bé, sau khi tốt nghiệp Trung học, các anh chị đã sắp xếp một công việc cho con bé ở công ty nhưng cô em gái này vốn không thích đọc sách và cũng chẳng biết sử dụng máy vi tính, ghét cả việc dựa vào quan hệ cướp chén cơm của người khác nên tự đi tìm việc làm.

Con bé hết làm giáo viên mầm non, chuyển sang làm quản lý viện dưỡng lão và bây giờ làm nghề giúp việc, công việc luôn thuận lợi không nhận lấy bất kỳ tủi thân gì nên các anh chị không ép em nữa.

“Em được nghỉ.” Thực ra cô trốn ra ngoài.

Lúc cậu chủ buông cô ra, cô hét lên sau đó chạy ra khỏi biệt thự, bắt taxi đi lâu lắc rồi đến đây ngồi.

“Ăn gì không?”

“Em nuốt không nổi.”

Đầu óc cô hiện giờ rất rối bời.

Tự nhiên lại bị cậu chủ chụp hôn cuồng nhiệt, ngoài xấu hổ ra cô còn cảm thấy rất đau lòng. Nếu coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì cô không làm được. Nhưng nếu không làm như chưa có chuyện gì xảy ra thì sao cô dám đối mặt với cậu chủ đây?

“Đi dạo phố với chị đi.” Hôm nay tâm trạng cô không vui nên cô muốn ra ngoài hít thở không khí.

“Dạ.”

“Thế thì đi thôi.”

Trong lúc đó, ở biệt thự nhà Tư Đồ, không thấy Tiêu Tung Thực đâu, Tư Đồ Trác chạy xuống lầu hỏi người giúp việc.

“Có thấy bé Tung đâu không?”

“Bé Tung

? Ai vậy? Chưa nghe tên bao giờ?” Thím Thắm biết rồi mà còn giả vờ hỏi.

“Đừng có giả vờ. Rốt cục thím có biết bé Tung đi đâu không?” Không quan tâm đến việc thím Thắm đang chế nhạo mình, gương mặt đẹp trai vẫn lạnh lùng nhưng để lộ sự lo lắng.

“Tôi không biết, con bé hét lên rồi chạy đi đâu mất tiêu.” Cố ý bổ sung. “Đừng nói với tôi sáng nay cậu làm con bé hư hỏng nên nó mới không dám về.” Nói xong, bà liếc mắt nhìn người nào đó.

Và bị anh trừng mắt nhìn lại.

“Có khi nào con bé đi tìm chồng sắp cưới khóc lóc rồi không?” Thím Trần đứng một bên ném đá xuống giếng.

Nghe vậy, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo, anh bước ra khỏi cửa ngay sau đó.

“Sốt ruột, sốt ruột, hi hi.” Thím Trần đắc ý vì mưu kế của mình đã thành công.

“Xem kìa, cậu chủ thực sự đã làm Sóc Nhỏ hư hỏng.” Mới chỉ đoán thôi nhưng nhìn thái độ cậu chủ, đến tám chín phần đã làm gì đó với Sóc Nhỏ.

Đứng núp nãy giờ sau cây cột, bà Phúc Hảo thấy Tư Đồ Trác ra khỏi nhà liền cung cấp một thông tin sốt dẻo. “Nghe ông Vương nói, cậu chủ và Sóc Nhỏ ở trong toilet cả buổi sáng.”

Nhóm bà tám từ khi phát hiện ra cậu chủ có những hành động mờ ám với Sóc Nhỏ liền phân công nhau theo dõi nhất cử nhất động của cả hai.

“Chắc chắn là như thế.” Thím Thắm nói.

“Ai yo, không biết đã làm đến bước nào rồi?” Bà Phúc Hảo cười mờ ám.

“Chắc bà bước ba.”

“Tôi nghĩ bóng đã vào gôn rồi.” Thím Trần nháy mắt mờ ám.

“Hi hi, tốt quá rồi, nếu Sóc Nhỏ được lên làm cô chủ thì tất cả chúng ta đều vui sướng. Nếu cậu chủ kết hôn với một thiên kiêu tiểu thư chảnh choẹ hư hỏng thì tất cả chúng ta thảm chắc.” Bà Phúc Hảo phân tích.

“Đúng vậy, đúng vậy. Sóc Nhỏ làm cô chủ là tốt nhất, bởi vì tay nghề nấu nướng của con bé là số một, nếu nó sống ở đây, tất cả chúng ta sẽ được ăn sơn hào hải vị cả đời.”

“Ha ha ha, tôi và ông Vương cũng nghĩ như vậy.” Bà Phúc Hảo nói.

“Thống nhất như vậy đi, mấy người chúng ta phải giúp Sóc Nhỏ để con bé lên làm cô chủ, được chứ?”

“Nhưng còn quần gia Trần phải làm thế nào? Ông ta vốn là người không ưa Sóc Nhỏ nhất.”

“Kệ xác lão già đó, ông ta không thích là chuyện của ông ta, chỉ cần mấy người chúng ta thích là được rồi, có tôi ở đây, ông ta không dám làm chuyện xấu đâu.” Thím Trần nói chắc như đinh.

“Rồi rồi, thống nhất như vậy đi.”

Cả bốn người vui sướng vỗ tay.

“Á! 8 giờ rồi.” Nhìn đồng hồ, Tiêu Tung Thực nhảy dựng lên.

Tiêu Nguyệt Hà xách túi lớn túi nhỏ, nhỏ giọng hỏi.

“Cũng đến giờ ăn tối rồi, em muốn ăn gì?”

“Dạ... Chị Nguyệt Hà đi ăn đi, em phải về.”

Không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, cô bỏ chạy khỏi nhà mà không nói tiếng nào hình như cũng đã hơn mười tiếng đồng hồ. Quản gia Trần chắc chắn đang nổi giận, còn thím Thẩm và mọi người cũng đang lo lắng.

“Đừng lo, ăn cơm xong, chị sẽ lái xe đưa em về.”

“Nhưng..”

“Chẳng lẽ họ bắt em phải về đúng giờ?” Khi cả hai đi dạo phố, cô biết Sóc Nhỏ đang làm giúp việc trong nhà Tư Đồ.

“Dạ, không phải.”

“Thế thì tại sao?”

“Tại...” Tiêu Tung Thực không biết phải trả lời như thế nào. Nếu chị Nguyệt Hà biết cô nói dối có lẽ chị ấy sẽ mắng cô xối xả.

Nhìn Tiêu Tung Thực lúng túng, Nguyệt Hà nhướn mày, có ngay câu trả lời. “Em đã nói dối mình được nghỉ đúng không?” Cô nghĩ khả năng đó rất cao.

“Dạ...” Tiêu Tung Thực chột dạ, cúi đầu.

Thấy thái độ của cô, Nguyệt Hà biết mình đã đoán đúng, cô cảm thấy mất vui. “Tại sao lại trốn việc?”

Môi run run, cô không thể nói mình bị người khác chụp hôn cưỡng nhiệt, vì quá xấu hổ nên phải bỏ chạy, cho nên chỉ có thể lấp bấp giải thích. “Em không cố ý...”

“Đừng có biện hộ. Viện trưởng đã dạy chị em mình không được vô trách nhiệm như vậy mà.”

Bị chị gái mắng, cô cãi lại. “Nhưng chị Nguyệt Hà, chị cũng trốn việc mà phải không?”

Nghe Tiêu Tung Thực nói như vậy, Nguyệt Hà không thốt nên lời, chống tay lên trán sau đó mết mết nói. “Là lỗi của chị, chị đã rủ rê em.” Cô quên mất chính mình là người rủ rê con bé đi dạo phố.

“Chị Nguyệt Hà, con người ai mà chẳng có những lúc áp lực phải ra ngoài hít thở không khí, thư giãn đầu óc, chị đừng tự trách mình.”

Tiêu Tung Thực nhìn chị gái uể oải, liền an ủi.

“Em nói đúng.” Nguyệt Hà đồng tình. “Nhưng nếu đã trốn việc thì phải về nhận lỗi ngay. Để chị chở em về.”

Tiêu Tung Thực liền nhúm mày.

Tiêu rồi, cô chưa muốn đối mặt với cậu chủ.

Sau khi xuống xe, cô vẫy tay tạm biệt Nguyệt Hà rồi núp sau cổng ôm cột chấp tay cầu khẩn.

“Ai đi đờ Phật, xin Phật tổ cho cậu chủ không có ở nhà, thím Thẩm và mọi người đã ra ngoài mua đồ để con vào nhà không ai phát hiện ra.”

Đúng như lời khẩn cầu của cô, phòng khách biệt thự tối om, dù có hơi kinh ngạc nhưng Tiêu Tung Thực liền tận dụng ngay cơ hội lấy chìa khóa mở cửa lên lút đi lên lầu.

Cô vừa đi vừa nín thở nhìn ngó quanh quất quan sát xung quanh, sợ chỉ cần ai đó bật điện cô không biết phải trốn ở đâu.

Sau một hồi cực khổ, rốt cục cô cũng vào được phòng mình, nhưng lúc đang định thở ra thì bất ngờ bị một người bịt miệng, ôm chặt từ phía sau.

“Ưm ưm...” Cả người cô cứng đờ.

“Đừng nói gì, nếu không tôi sẽ giết cô.”

Người phía sau thấp giọng nói rất khẽ như không muốn những người khác nghe thấy.

Tiêu Tung Thục sợ hãi vội vàng gật đầu.

“Những người khác đâu?”

Cô lắc mạnh đầu.

“Cô nói gì?”

“Ưm... ưm...” Cô lại lắc mạnh đầu lần nữa vì miệng đã bị bịt kín.

Người đó hiểu ý cô. “Muốn tôi buông ra, cô phải đồng ý không la lên, nếu không...” Một con dao sáng lóá dí vào mũi cô. Dưới ánh trăng, sống dao lóe sáng lạnh lẽo.

Thấy con dao, Tiêu Tung Thục rất muốn khóc nhưng cô vẫn giữ bình tĩnh, gật đầu.

Sau khi thấy cô gật đầu, người đó liền thả tay ra.

Anh ta đứng vào trong bóng tối. “Những người khác đâu.”

“Không biết. Tôi vừa về nhà.”

Vừa được tự do, cô liền chạy lên trước để chắc chắn rằng con dao không thể làm mình bị thương.

“Vì thế nên cô không biết Tư Đồ Trác có ở nhà hay không?”

Sao anh ta lại biết tên cậu chủ? Nhìn kẻ đột nhập che mặt, cô hoảng hốt. Phải chăng anh ta biết cậu chủ sống ở đây nên đã đột nhập vào biệt thự. Trong đầu xuất hiện những thành phần đại ca xã hội đen đáng sợ, Tiêu Tung Thục bắt đầu cảm thấy lo lắng cho những người khác trong biệt thự nhà Tư Đồ.

Nhưng, nghe giọng anh ta quen lắm.

“Sao tôi hỏi cô không trả lời, cô gái?” Không biết từ khi nào, kẻ đột nhập đã bước lại gần, giơ con dao lên. Nhìn thấy con dao lóe sáng, cô đổ mồ hôi. “Tôi không biết, tôi về nhà đã không thấy cậu chủ đâu.”

“Thật chứ? Minh may thật. Cơ hội đây rồi.” Kẻ đột nhập đột ngột thả dao xuống.

Quan sát mọi động tác của kẻ đột nhập từ khi anh ta thả dao xuống và đi về phía mình, tim Tiêu Tung Thục như muốn rút ra ngoài. Ngay sau đó, khi kẻ đột nhập gỡ khăn che mặt và bật điện, cô liền nhỏ giọng gọi. “Ông chủ nhỏ?”

“Dậy ngay.” Sau khi giọng nói đó vang lên, chân cũng bị kéo ra.

Không có chân, Tiêu Tung Thục lồm cồm ngồi dậy, dụi mắt mơ màng. “Mấy giờ rồi?”

“8 giờ sáng.”

“8 giờ? Hả... 8 giờ rồi.” Cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất, cô nhảy dựng trên giường. “Chết rồi, tôi chưa nấu bữa sáng, chắc chắn cậu chủ đang rất tức giận.”

“Đúng là cậu chủ đang rất tức giận.” Ai đó lên tiếng.

“Thật hả? Chết tôi rồi, phải làm sao bây giờ? Bình thường anh ấy rất hay ăn hiếp tôi, vậy mà tôi còn chọc tức anh ấy... Chết tôi rồi, chết tôi rồi.”

Cô định lao ra cửa thì đụng phải bức tường vừa cao vừa cứng. “Hứ! Cái gì vậy?”

Xoa xoa cái mũi ê ê, cô rưng rưng nước mắt ngẩng đầu lên, hoảng hồn khi thấy Tư Đồ Trác.

“Á!” Cô lùi ra sau ba bước.

“Em làm như vừa nhìn thấy ma vậy hả?” Mặt Tư Đồ Trác tối sầm.

“Dạ...” Thấy anh trừng mắt, cô vội sửa lại. “Không phải nhưng cũng chẳng khác ma là mấy.” Câu sau cô nói nhỏ.

“Hôm qua em đi đâu?” Không muốn mất thời gian, anh đi thẳng vào vấn đề chính.

Vừa nghe đến “hôm qua”, mặt cô liền đỏ bừng.

“Không, không đi đâu cả... chỉ đi loanh quanh trong thành phố.”

“Với ai?”

“Có nói anh cũng không biết.” Vì đang xấu hổ nên cô không dám nhìn vào anh, thái độ né tránh càng làm Tư Đồ Trác hiểu lầm, anh nổi cáu ôm chặt lấy cô.

“Em đi với chồng sắp cưới của em đúng không?”

“Anh... anh làm gì vậy?” Bị anh ôm một cách thô bạo, cô giãy dụa. “Thả tôi ra!”

“Nói!” Không để cô giãy dụa, anh càng siết chặt, giữ cầm cô kéo sát lại. Khi bốn mắt nhìn nhau, cô vừa tức vừa ngượng, nhưng nhìn thấy hai mắt anh thâm quầng liền không dám phản kháng.

“Sao mắt anh thâm quầng vậy? Anh không ngủ được hả?”

“Em còn dám hỏi anh. Không nói tiếng nào bỏ chạy cũng không thêm gọi điện về khiến anh phải đi tìm em suốt cả đêm, về nhà thì thấy em nằm ngủ trên giường, em muốn chọc anh tức chết phải không?”

“Em xin lỗi.” Nghe anh nói đi tìm cô suốt cả đêm không ngủ, cô liền chột dạ le lưỡi.

Mắt vừa nhìn thấy hành động đó của cô liền tối sầm lại.

Tay đặt sau gáy, anh nút ngay lấy đầu lưỡi của cô, hai đôi môi quấn quýt lấy nhau, nhân lúc cô đờ người, ra sức mút cạn những gì ngọt ngào trong miệng cô.

Anh như con sói đói khát, ôm chặt cô, dùng đôi môi sở hữu cái miệng nhỏ thơm tho, tay sờ soạn vuốt ve cơ thể mềm mại.

Anh nóng lòng lái xe đi tìm cô suốt cả đêm, lo lắng cô gây thơ ngốc nghếch sẽ bị kẻ xấu lợi dụng? Và anh cảm thấy ghen tức không biết liệu cô có đi tìm gã chồng sắp cưới hay không? Hai suy nghĩ đó bám theo anh làm lòng anh rối bời.

Không tìm thấy cô, anh không chịu đựng nổi liền gọi điện cho sở cảnh sát nhờ họ giúp đỡ.

Tìm khắp nơi vẫn không thấy, kết quả người giúp việc gọi điện nói cô đang ngủ trong phòng, anh vô cùng tức giận vội vã trở về nhà.

Dứt khỏi môi cô, anh vẫn không buông cô ra mà ôm chặt. “Sau này em không được đi đâu nữa.”

Tiêu Tung Thực thở hổn hển, mệt lả dựa vào người anh.

“Em thật lộn xộn, để tránh việc sau này em chạy lung tung, từ giờ trở đi em phải luôn ở bên cạnh anh.”

Sau khi hít thở bình thường, cô bắt đầu vùng vằng. “Em... em không muốn vậy.” Cô lại bị anh hôn.

“Đừng nhúc nhích, nếu không anh sẽ làm ‘ăn’ em.” Anh khó khăn lắm mới kiềm chế được dục vọng đang sôi sục, kết quả cô động đậy, thú tính lại nổi lên.

“Anh...” Cô cũng đã học qua về giáo dục giới tính, khi cảm thấy có vật cứng cọ vào cơ thể mình, mặt cô đỏ bừng không dám nhúc nhích nữa.

Thấy cô cứng người, Tư Đồ Trác thở dài. “Thực ra, anh đang hy vọng em nhúc nhích.” Có như vậy anh mới đường đường chính chính “ăn” cô.

Hiểu ý, cô đâm một cú vào ngực anh.

“Anh là đồ dê xồm.”

“Anh dê xồm vì em luôn quyến rũ anh.” Anh dùng chóp mũi cọ vào chóp mũi cô.

“Không có mà.” Hành động thân thiết của anh làm mặt cô đỏ bừng.

“Còn nói không có? Mới này em le lưỡi ra đó.”

Lần trước ở công ty không phải cơ thể anh có vấn đề mà anh không thể tự chủ được trước sức hút của cô, chỉ cần cô le lưỡi, anh liền nổi ham muốn.

“Em le lưỡi sao có thể quyến rũ được anh.” Cô muốn hỏi cho rõ ràng.

Anh nói như kiểu cô cố tình quyến rũ anh, thật quá đáng.

“Đối với một người đang muốn em thì bất kỳ hành động nào của em cũng có thể quyến rũ được anh.” Anh cười đen tối.

Câu nói của anh quá đậm tục khiến cô xấu hổ lại đấm anh một cái.

“Cho dù như vậy nhưng anh vẫn không được hôn em.”

Cả hai thân thiết quá mức khiến cô thấy không quen. Cô đẩy ngực anh ra để tạo giữa hai người một khoảng cách.

“Em không thích hả?” Hỏi như vậy nhưng Tư Đồ Trác lại rất tự tin. Khi hôn cô, anh biết cô không ghét bị anh hôn, thậm chí anh còn biết cô rất thích.

Cô trừng mắt nhìn anh, nói vào vấn đề chính.

“Dù gì thì em cũng đã có chồng sắp cưới, anh làm như vậy với em tức là đang dụ dỗ con gái nhà lành.”

“Nói đến đây...” Anh cũng muốn nghe cô giải thích rõ ràng.

Anh để cô ngồi trên giường, sau đó kéo ghế ngồi trước mặt cô, khoanh hai tay lại, vẻ mặt hình sự.

“Làm gì vậy?” Cô đề phòng.

“Anh hỏi em, chồng sắp cưới của em là ai?”

“Anh hỏi để làm gì?”

“Dĩ nhiên là để nắm thông tin về tình địch, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Nghe anh nói vậy, mặt cô lại đỏ lên.

Cô can đảm hỏi. “Anh... yêu em thật hả?”

“Ừm, em vui không?” Anh lại véo má cô.

Cô gạt tay anh xuống. “Làm gì có.”

Hôm qua cô đau đầu vì không biết phải đối mặt với anh như thế nào, kết quả cô nhận ra điều đó thật thừa thãi vì anh lúc nào cũng chọc cô khiến cô chẳng có thời gian để xấu hổ.

Hết hôn cô rồi lại trêu chọc cô, cô cảm thấy lúng túng vì cả hai đang trong mối quan hệ giữa ông chủ người giúp việc bỗng dưng lại trở thành người yêu.

“Em vẫn chưa trả lời anh.” Anh lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ của cô.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của anh, cô biết anh thực sự yêu cô. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định nói cho anh biết về quá khứ của mình, vì thế cô bắt đầu kể về chuyện của Nguyệt Hà và anh Thú cãi nhau, anh Thú tuyên bố cô là vợ chưa cưới như thế nào.

“Vậy là em không yêu chồng sắp cưới của em?” Tư Đồ Trác hỏi vào vấn đề chính.

“Không, em yêu anh Thú.” Cô hồn nhiên nói nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không vui của anh liền giải thích. “Tình yêu của em gái với anh trai.”

“Vậy thì tốt.” Lại hỏi. “Hôm qua em đi với ai?”

“Em đi dạo phố với chị Nguyệt Hà.”

Anh đột nhiên nở nụ cười.

“Đi chơi vui không?”

Thấy anh cười, cô cũng cười theo. “Dạ, rất vui.”

“Em đi chơi vui...” Nói đến đó, nụ cười biến mất, trên mặt là cảm xúc tàn ác. “Em vui nhưng anh không vui. Em có biết em làm anh lo gần chết, vì đi tìm em mà suýt nữa anh gọi điện đến cả Cục cảnh sát.”

Cô thấy da đầu run run. “Chuyện nhỏ như vậy, anh đừng có nổi nóng.”

“Thật sao? Nếu bây giờ anh véo má em cho hả giận, em sẽ không tính toán ha.” Vừa nói vừa giơ tay lên.

Nghe vậy, cô liền bỏ chạy. “Đừng mà...”

“Em chạy đâu cho thoát.” Dứt lời, anh chạy theo cô làm cô sợ quá khóc gào.

Thế là trong cả buổi sáng, cả hai chạy đuổi nhau trong phòng, làm đám người chen chúc đứng ngoài cửa nghe lén chạy xuống lầu chúc mừng nhau rối rít.

Nhóm bà tám cuối cùng cũng có thể khẳng định Sóc Nhỏ sẽ trở thành cô chủ nhà Tư Đồ.

“Quản gia, bình hoa trong phòng khách héo rồi, cháu đi thay nha.”

“Đừng có nói chuyện với tôi.” Quản gia Trần mặt mày tối sầm.

“Chú sao vậy? Tâm trạng của chú không được vui.”

Ông hừ một tiếng, liếc mắt nhìn cô sau đó bỏ ra ngoài phòng bếp.

Định làm cô chủ tương lai của nhà Tư Đồ chắc. Còn lâu ông mới chấp nhận.

Sau khi quản gia Trần vừa đi, Tư Đồ Trác đi vào phòng bếp.

“Chào cậu chủ.” Mặc dù cả hai đã là người yêu, nhưng cô vẫn không quên thân phận của mình là người giúp việc nhận lương của chủ, vẫn dậy sớm, chăm chỉ làm việc nhà.

“Gọi anh là Trác.” Anh cúi đầu hôn cô.

“Dạ? Anh bị ám đầu hả?” Cô chọc anh. “Thời đại này mà còn gọi tên một chữ, lạc hậu quá. Với lại, em vẫn đang trong giờ làm việc, em sẽ gọi anh là cậu chủ.” Cô vừa nói vừa đặt món mỳ Ý lên bàn.

“Em thật rắc rối.”

“Không phải, em đang làm đúng bổn phận của mình.”

Không muốn tranh luận với cô, anh nói thẳng vào vấn đề chính.

“Hôm nay đi với anh đến công ty.”

“Tại sao?”

“Hôm nay ông chủ Ôn đưa con gái đến công ty ký hợp đồng.”

“Thế nên?” Cô không hiểu ý anh.

Nhìn cô mù mờ, anh thả nĩa xuống, cốc đầu cô.

“Em không biết là cô Ôn thích anh hả?”

“Gi? Có chuyện đó sao?” Cô kinh ngạc.

“Lần trước ở sân golf, em không nhận ra à?”

“À, chuyện đó...” Thực sự là cô không phát hiện ra.

Anh cảm thấy thất vọng với đầu óc ngốc nghếch của cô. “Để thể hiện lập trường của mình, lúc ký hợp đồng, anh muốn em ở cạnh anh.”

“Có được không? Em không phải nhân viên của công ty, lúc anh đàm phán em không có ở đó lại hay hơn.” Cô nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhưng em là người yêu của anh, các cô gái đều thích anh, em phải thực hiện nghĩa vụ của em đuổi mấy cô đó đi.” Anh cuốn mỳ dứt cho cô.

Những lời anh nói làm cô đỏ mặt và cảm thấy ngọt ngào, vì trong trái tim anh cô chiếm một vị trí đặc biệt.

“Thì anh cứ từ chối họ.”

“Nếu từ chối được anh cần gì phải dẫn em đến công ty.” Có thể biết rằng ở sân golf, cô Ôn phát sóng dữ dội như vậy nhưng cô nhóc không nhận ra.

“Phải đi ạ?” Cô cảm thấy mình không cần phải đến công ty, cứ nghĩ đến việc cô Ôn xinh đẹp thông kinh kết anh, cô cảm thấy hơi ngại.

“Nhân tiện em nấu cơm cho anh luôn.”

“Xi, đây mới chính là ý đồ của anh.”

“Anh bảo em cho anh ăn đồ ăn ngon làm bây giờ dạ dày anh trở nên kén ăn.” Anh mỉm cười, quần mỳ dứt cho cô, chơi trò em một miếng, anh một miếng.

“Thôi được rồi, em sẽ mát xa cho anh nữa.” Cô biết anh làm việc vất vả, nên cũng muốn giúp đỡ.

“Em coi giùm môi anh bị gì đi!”

“Môi anh bị làm sao?”

“Môi khô quá, cần ít nước miếng của em.”

Cô đỏ mặt. “Em xin anh đó, anh chú ý hình tượng một chút được không? Lúc anh phỏng vấn em, anh lạnh lùng lắm mà. Tại sao bây giờ anh cứ như một người khác vậy?”

“Với người yêu thì phải khác.”

Nói xong, anh hôn vào môi cô.

Thực ra anh cũng không ngờ rằng mình lại thế này, trước đây anh luôn giữ hình tượng nghiêm nghị lạnh lùng.

Và bây giờ anh cười nhiều hơn, tâm trạng cũng sáng khoái hơn.

Từ khi có cô anh luôn cảm thấy vui vẻ.

Tình yêu đúng là khiến con người ta cảm thấy yêu đời.

7. Chương 07

Chương 7

Nhìn thấy tổng giám đốc phá lệ đưa một cô gái đi vào công ty, cả công ty liên bàn tán xôn xao, đoán già đoán non thân phận của cô gái, hầu hết đều đặt cược 10 đồng đó là người giúp việc của tổng giám đốc vì cô nhân viên lễ tân từng gặp cô gái này.

Nhưng khi thấy tổng giám đốc thân mật ôm cô gái, cả công ty nhốn nháo, tiền đặt cược tăng từ 10 đồng lên 100 đồng. Các nhân viên nam đều sửa chức danh của cô gái thành bạn gái của tổng giám đốc, còn 99% các nhân viên nữ nhất quyết không sửa, 1% còn lại không đặt cược vì lòng các cô đều đã tan nát.

“Em thấy có rất nhiều người nhìn em.” Tiêu Tung Thực nói ra cảm giác của mình.

Nhìn mặt cô không thoải mái, Tư Đồ Trác trừng mắt nhìn đám nhân viên tò mò.

“Không có gì đâu em.” Anh ôm cô đi vào thang máy chuyên dụng.

“Chờng nào thì chị Ôn đến?” Ở trong thang máy, cô ngẩng đầu hỏi.

“Mười giờ.”

“Vậy trong khoảng thời gian này em làm gì được nhỉ?” Cô phần khởi nói. “Em sẽ lau chùi toilet cho anh rồi thông bồn cầu luôn, lần trước em thấy nó bị tắc thì phải.”

Làm việc nhà là sở thích của cô, vì thế cô mới đăng ký làm người giúp việc. Từ nhỏ cô đã quen lao động chân tay, tự nhiên không có việc gì làm cô thấy không quen.

Nghe cô nói anh muốn ngắt xiu. “Anh dẫn em đến công ty không phải để em quét dọn.”

“Tranh thủ thôi mà.”

“Em vẫn muốn làm cái việc thông bồn cầu hả?” Anh nhớ khi phỏng vấn, cô nói thông bồn cầu là sở trường của mình, lúc đó anh không nghĩ gì nhưng bây giờ nhìn cô nóng lòng muốn được làm việc đó anh bắt đầu thấy đau đầu.

“Nó bị tắc mà.”

“Em có thể nằm trên sofa đọc tạp chí hoặc nghe nhạc.” Anh đề nghị.

“Em không thích.”

“Hay em chơi game trên máy tính.”

“Không thềm.”

“Em muốn làm việc đó thật sao?” Anh thở dài, nhận ra cô là người thích làm những công việc vất vả.

“Dạ.” Cô trả lời. “Vội lại em vẫn đang trong giờ làm việc, không thể ngồi chơi không.”

Thấy cô nghiêm túc, anh cười cười không tranh luận với cô nữa. Đúng là một cô nhóc cứng đầu nhưng anh lại càng thấy yêu cô hơn.

Từ khi quan hệ giữa cả hai thay đổi, cô vẫn làm công việc của mình không hề nghĩ đến địa vị mà lười biếng, có thể thấy cô không phải là người ham vinh hoa phú quý.

Chỉ với một điều đó cô đã hơn hẳn rất nhiều cô gái.

Rời khỏi thang máy, anh ôm cô đến trước mặt Quan Linh, vui vẻ giới thiệu.

“Cô ấy tên là Tiêu Tung Thực, bạn gái của tôi, cả ngày hôm nay cô ấy sẽ ở đây.” Không quên dặn dò. “Cô ấy hơi ngốc nghếch, nếu có thời gian anh hãy để ý cô ấy giùm tôi.”

Nói xong, Tư Đồ Trác nheo mắt nhìn Tiêu Tung Thực nhưng cô quay sang mỉm cười chào Quan Linh.

“Chào anh, chúng ta lại gặp nhau, cảm ơn anh vì lần trước đã đưa tôi lên.”

Thật không hổ danh là người xuất sắc nhất vượt qua hàng ngàn ứng cử viên, nhìn tổng giám đốc vốn lạnh lùng nghiêm nghị ôm một cô gái vào công ty và còn giới thiệu cô là bạn gái nhưng Quan Linh vẫn không biểu lộ ra ngoài sự khiếp sợ.

Anh mỉm cười, tiếp đón Tiêu Tung Thực nồng nhiệt. “Chào chị Tiêu, em họ Quan, là trợ lý của tổng giám đốc, nếu chị cần gì hãy gọi em.”

“Thật hả?” Tiêu Tung Thực nói to. “Vậy cho hỏi anh có bàn chải chà bồn cầu và axit clohydric không?”

“Hả?” Nụ cười trên môi cứng đờ, nhìn Tiêu Tung Thực, Quan Linh cảm thấy như anh đang nói chuyện với người ngoài hành tinh.

“Bàn chải tốt nhất là loại có đầu nhọn, bởi vì có thể đánh bay được các vết bẩn cứng đầu, còn axit clohydric tôi thường dùng nhãn hiệu “Dushan” vì loại này có tác dụng rất mạnh, mùi của nó không gắt, quan trọng nhất là không độc hại với người sử dụng, nhưng nếu không có thì dùng loại khác cũng được. Tôi đang cần, anh có không?”

“...” Đáp lại Tiêu Tung Thực là sự im lặng.

“Anh Quan?”

Vì không nghe thấy Quan Lĩnh trả lời câu hỏi của mình, mặt anh chàng cũng rất kỳ quặc nên Tiêu Tung Thực quay sang thì nhìn thấy Tư Đồ Trác đang cúi đầu xuống cố nén cười.

Sau một lúc vắt óc nghĩ bàn chải dùng để chà bồn cầu và axit clohydric, Quan Lĩnh mới bình tĩnh trả lời.

“Xin lỗi chị, bây giờ em không thể trả lời được câu hỏi của chị, nhưng chị chờ 5 phút, em sẽ gọi ngay đến bộ phận dọn vệ sinh, hỏi họ trong công ty có dự trữ mấy thứ đó không, nếu không có em sẽ nói họ chuẩn bị cho chị.”

“Ừm, phiền anh rồi.” Nhìn mặt Quan Lĩnh méo xệch, cô quan tâm. “Anh vẫn khỏe chứ?”

“Em khỏe, cảm ơn chị đã quan tâm.”

Nói xong, anh gật gật đầu quay lại bàn làm việc gọi điện thoại.

“Anh ấy bị làm sao vậy nhỉ?” Cô lo lắng hỏi Tư Đồ Trác.

“Không sao đâu, tâm trạng của cậu ta hiện giờ như câu nói ‘người giỏi có kẻ giỏi hơn.’” Anh kéo cô đi vào trong phòng làm việc để Quan Lĩnh không cảm thấy mất mặt.

“Là sao?”

“Có lẽ cậu ta sẽ buồn bã cả ngày.”

Sau một hồi chà bàn chải qua lại, rốt cục Tiêu Tung Thực cũng kỳ cọ sạch sẽ các vết bẩn, toilet của Tư Đồ Trác trở nên bóng loáng, có thể soi được gương.

Nhưng cô chưa kịp kéo Tư Đồ Trác vào xem thì hai cha con tổng giám đốc Ôn đến, vì thế cô bỏ các dụng cụ dọn dẹp xuống, rửa sạch tay rồi chạy ra ngoài pha cà phê.

“Tổng giám đốc Tư Đồ, đã lâu không gặp. Cậu vẫn khỏe chứ?” Vừa bước vào phòng, Ôn Nhung Phương giơ tay ra tươi cười, đứng bên cạnh ông là Ôn Ngọc gật đầu mỉm cười.

“Tôi khỏe, cảm ơn ông đã hỏi thăm, mời ngồi.” Tư Đồ Trác mời hai người ngồi xuống ghế sofa.

“Lần trước vì sinh nhật của tôi đã làm trì hoãn việc ký hợp đồng, tôi rất xin lỗi, vì thế tôi đã tự tay làm vài cái bánh quy để tạ lỗi, hy vọng tổng giám đốc Tư Đồ sẽ thích.” Ôn Ngọc mỉm cười nói.

Thấy mấy cái bánh quy, Tư Đồ Trác nhú mày. “Xin thứ lỗi cho tôi, tôi không thích đồ ngọt, cảm ơn ý tốt của cô Ôn.”

“Tôi biết anh không thích đồ ngọt nên đã làm bánh quy mặn.” Cô đã thuê thám tử để điều tra về Tư Đồ Trác nhưng thực sự rất khó để nắm bắt được thông tin về anh, nhưng ít ra cô cũng biết được vài sở thích của anh.

Tình yêu đi qua dạ dày của người đàn ông trước tiên, cô rất tự tin vào tay nghề nấu nướng của mình, chỉ cần anh thưởng thức những món cô làm sẽ biết rằng cô không chỉ giỏi giang mà còn là đảm đang trong việc nội trợ.

Biết được hàm ý sâu xa của cô, Tư Đồ Trác chẳng vui vẻ gì, ngược lại anh cảm thấy phiền phức.

Anh đã thể hiện rất rõ thái độ của mình nhưng tại sao Ôn Ngọc vẫn chưa chịu từ bỏ?

Anh cảm thấy coi thường những cô gái bám dai nhách, nếu cô không từ bỏ, có lẽ anh phải nói rõ cho cô hiểu.

Nhưng bé Tung chạy đâu rồi nhỉ? Hay cô chưa xuất quân đã rút lui không kèn không trống?

Nếu như vậy anh nhất định phải véo má cô thật mạnh để trừng phạt cô.

Cốc cốc!!!

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa. Anh tưởng Quan Lĩnh vào lấy tài liệu nhưng không ngờ đó là Tiêu Tung Thục bê cà phê vào.

“Cà phê đến rồi đây, mỗi người một ly nhé.”

Thấy Tiêu Tung Thục, Tư Đồ Trác thở phào nhẹ nhõm nhưng sắc mặt hai cha con tổng giám đốc Ôn không được tốt.

“Sao người giúp việc lại có thể tự tiện đến công ty của ông chủ như vậy, thật kỳ cục.” Ôn Ngọc liếc mắt nhìn Tiêu Tung Thục, trong đầu cô đang nghĩ không hiểu con nhỏ sao lại ở đây?

“Tôi dẫn cô ấy đến, cô Ôn ý kiến cái gì?” Nghe giọng điệu chanh chua của cô nàng, Tư Đồ Trác phản kích ngay.

Đây là phòng làm việc của anh, anh là người quyết định ai có thể vào, ở đâu ra người ngoài được ý kiến? Nghe giọng cô ta giống như tự cho mình là chủ nhân của nơi này, thật nực cười.

Thấy anh không vui, Ôn Ngọc giật mình nhỏ giọng nói. “Dĩ nhiên là tôi không có ý kiến gì rồi, tôi chỉ buồn bực vì cô Tiêu không biết gì về công việc sao có thể ở đây?”

“Vì tôi thấy buồn, dẫn cô ấy theo.” Nói xong, Tư Đồ Trác ôm eo Tiêu Tung Thục, hành động của anh thể hiện rõ mối quan hệ thân mật giữa cả hai. Tự nhiên bị Tư Đồ Trác ôm eo, Tiêu Tung Thục lúng túng suýt nữa thì làm đổ khay cà phê.

“Cậu chủ, cậu chủ làm cái gì vậy? Cà phê xém nữa thì đổ.”

Để khay xuống bàn, cô gạt tay anh ra, sau đó tươi cười.

“Chú Ôn, chị Ôn, xin mời uống cà phê, do tôi không biết hai người thích uống gì nên tôi chỉ pha cà phê không thôi, tôi để đường và sữa bên cạnh, nếu muốn hai người có thể thêm vào.”

“Em không công bằng, sao họ có cà phê còn anh không có?” Tư Đồ Trác nhìn hai tách cà phê liền ý kiến.

“Vì anh nghiện cà phê nên em không cho anh uống nữa. Từ giờ trở đi anh chỉ được uống nước trái cây, trong nước trái cây có vitamin C gia tăng sức đề kháng cho cơ thể, quan trọng là nó đủ chất, tốt cho tiêu hóa... Và anh phải biết rằng, nó rất tốt nhất là với anh...” Cô nháy mắt ám chỉ anh mắc căn bệnh không tiện nói ra.

Trán anh ngay lập tức nổi đầy gân xanh nhưng sau đó biến mất ngay. Anh thở dài, nghĩ đến việc cô luôn khẳng khái cho rằng anh bị táo bón và trĩ, anh không biết nên nói thế nào để cô tin là anh không mắc hai bệnh đó.

Thấy cả hai nói chuyện thân thiết, Ôn Ngọc càng đổ kị trong lòng, cô ước gì có thể tát Tiêu Tung Thục hai cái rồi đuổi ra khỏi văn phòng. Nhưng để giữ hình tượng, cô phải kìm nén sự tức giận, gượng cười.

Không muốn để cả hai người đó tiếp tục đắm chìm vào trong thế giới chỉ có hai người, cô bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm.

“Thật khó uống.” Cô đưa ra lời nhận xét.

“Hả? Sao vậy?” Lần đầu tiên bị người khác phê bình, Tiêu Tung Thục kinh ngạc.

“Có vị chất, chắc chắn là do pha không đúng cách, lại còn nghe cả mùi khét, do nước quá nóng và đun lâu.” Ôn Ngọc nói trái với lương tâm, đây là cà phê ngon nhất mà cô được uống, nhưng vì ghét Tiêu Tung Thục nên cô đã nói như vậy.

“Vậy hả? Nhưng lúc nãy tôi uống thử thấy ngon lắm mà.” Tiêu Tung Thục nghi ngờ, sau đó vui vẻ hỏi. “Chị Ôn, gần đây chị đã đi khám sức khỏe chưa?”

Không hiểu ý của Tiêu Tung Thục, Ôn Ngọc hỏi lại. “Tại sao lại hỏi tôi như vậy?”

Tư Đồ Trác và Ôn Nhung Phương cũng nhìn Tiêu Tung Thục bằng ánh mắt khó hiểu.

“Vì tôi đoán vị giác của chị có vấn đề, rõ ràng cà phê tôi pha ngon như vậy sao chị lại nói khó uống? Tôi khuyên chị nên đi khám sức khỏe gấp, để phát hiện bệnh kịp thời và chữa trị.”

Trong lòng Tiêu Tung Thục cảm thấy quan tâm đến sức khỏe của Ôn Ngọc nên mới đề nghị cô như vậy nhưng không ngờ được rằng mặt cô liền tối sầm.

Đặt mạnh cốc cà phê xuống bàn để cà phê bắn tung tóe, Ôn Ngọc tức giận trừng mắt với Tiêu Tung Thục. “Cô lão thật! Sao cô dám rửa tôi bị bệnh?”

“Không phải như vậy, chị hiểu lầm rồi, tôi đang lo lắng cho sức khỏe của chị mà. Tôi từng đọc trên báo, có một bệnh nhân bị cảm đánh mất vị giác, cô ấy cảm thấy không sao, cứ nghĩ hết cảm vị giác sẽ tự động quay trở lại nhưng sau này bác sĩ đã chuẩn đoán vì rút cảm cúm đã làm tê liệt dây thần kinh vị giác của cô ấy, cuối cùng suốt đời cô ấy đã không thể nếm được bất kỳ thứ gì.”

“Cô...”

Do ngốc nghếch nên Tiêu Tung Thục không nhận ra Ôn Ngọc đang tức sôi máu, tiếp tục giảng giải. “Chị Ôn, vì muốn tốt cho chị nên tôi khuyên chị nên đi khám bệnh, nếu không chị sẽ phải hối hận cả đời.”

Vốn đã phát điên khi thấy Tư Đồ Trác thân thiết với Tiêu Tung Thục và bây giờ khi nghe được những lời đó cơn giận dữ càng bốc cao, Ôn Ngọc đứng bật dậy, chống nạnh chửi ầm ỉ:

“Cô có gan nói lại lần nữa xem.”

“Hả?” Thấy Ôn Ngọc hét toáng lên, Tiêu Tung Thục sợ hãi lùi lại hai bước, ngã vào lòng Tư Đồ Trác.

Tư Đồ Trác ôm cô, chẳng những không an ủi cô mà còn cười phá lên, cười to đến mức tất cả những người có mặt đều há cả miệng ra.

“Con gái à...” Kéo áo con gái, Ôn Nhung Phương cảm thấy xấu hổ trước hành động bất lịch sự của con gái.

Ông không thể tin được một cô gái ngoan ngoãn luôn giữ hình tượng như con gái ông lại có thể biến thành người đàn bà chanh chua quát mắng người khác, dù cho việc ký hợp đồng có thành công hay không, nhà họ Ôn đã vì cô mà phải chịu mất mặt.

Thấy Tư Đồ Trác cười phá lên như vậy, Ôn Ngọc mới nhận ra hành động ngu xuẩn của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, cảm giác xấu hổ lan tràn khắp người, cô không dám nhìn vào Tư Đồ Trác mà liếc mắt nhìn ba mình nhưng Ôn Nhung Phương trừng mắt nhìn cô, sau đó quay mặt sang chỗ khác.

Tư Đồ Trác vẫn cười to làm Ôn Ngọc xấu hổ muốn tìm lỗ nẻ chui đầu xuống.

“Tôi...”

Biết bản thân mình vừa tỏ thái độ bất lịch sự nhưng vì không muốn xin lỗi Tiêu Tung Thục và thấy cha không giúp cô giải vây, Ôn Ngọc ê mặt muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Thế nên, cô lấy túi xách vội vàng đi lướt qua bàn để ra cửa, nhưng do cô không chú ý nên quai túi xách quét qua mặt bàn hắt hộp bánh quy cô làm rơi xuống đất, cô chỉ muốn bỏ chạy ngay tức khắc nên giẫm gót giày lên những chiếc bánh làm chúng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ.

Những chiếc bánh quy đẹp đẽ được bọc trong giấy bóng giống như hình tượng đẹp đẽ mà cô đã xây dựng bấy lâu, vì quá mỏng manh nên không thể trụ vững, chỉ cần vài câu nói vô tình là có thể vỡ vụn.

“Em nói sai gì sao?”

Sau khi Ôn Ngọc bỏ đi, Ôn Nhung Phương lấy lý do không được khỏe cũng đi về, kết quả việc ký hợp đồng không thành, điều này khiến Tiêu Tung Thục cảm thấy vô cùng áy náy.

Cô cứ nghĩ rằng nhất định là do cô nói sai điều gì đó nên mới làm chị Ôn phát điên, nếu cô không nói gì thì đã chẳng xảy ra chuyện việc ký hợp đồng bị trì hoãn.

“Em không nói gì sai hết, trên thực tế, em nói hay lắm.”

Tư Đồ Trác ôm cô vào lòng, đầu dựa vào ngực cô, cố nén cười.

Túm đầu anh kéo lên, cô trừng mắt.

“Anh không thấy chị Ôn nổi cáu hả? Mà nè, đừng có tranh thủ ăn đậu hủ của người ta.”

“Em nè, đậu hủ của em hơi nhỏ, lâu lắm anh mới thấy, anh chưa kịp ăn em đã kéo anh ra, cho anh ăn đi mà.” Anh muốn ám chỉ ngực cô nhỏ.

“Anh...” Cô nổi cáu đứng bật dậy.

“Nhưng nhìn rất đẹp, săn chắc và vun cao.” Anh liền bổ sung thêm.

Nghe anh nói vậy, cô vừa tức vừa vui, bối rối không biết đối phó với anh như thế nào. Tư Đồ Trác nhân cơ hội đó kéo cô vào lòng, ôm chặt.

“Ghét ghê!”. Cô vẫn chưa hết giận, giãy dụa đòi thoát khỏi anh, nhưng không được, đành phải trừng mắt.

Không để cô lại nổi cáu, anh nói ngay sang chuyện khác.

“Nói thật, vừa rồi em thể hiện rất tốt, khiến họ bỏ đi hết.”

“Anh đang móc mĩa em hả?” Cô không biết là anh đang nói thật lòng. Hợp đồng vì cô mà trì hoãn việc ký kết, sao có thể nói là chuyện tốt.

“Anh nói thật đó, thực ra việc ký hợp đồng anh đã nói Quan Linh làm việc với họ nhưng ông chủ Ôn kiên quyết muốn đàm phán với anh. Anh đang nghĩ không biết phải làm thế nào để hai cha con ông ta bỏ của chạy lấy người, không ngờ em nói có mấy câu mà hai người đó đều bỏ đi hết, anh rất vui.”

“Không ký được hợp đồng sao anh lại vui?” Cô vẫn cảm thấy vô cùng áy náy.

“Thực ra không ký được hợp đồng cũng không sao, mặc dù công ty Ôn thị là đối tác lý tưởng nhất nhưng có rất nhiều công ty khác cũng muốn hợp tác với Tư Đồ, nếu Ôn thị không đáp ứng được những yêu cầu của anh, anh vẫn có thể đơn phương hủy ngang việc hợp tác, tìm đối tác khác.”

Nghe anh nói như nước đổ đầu vịt, nhưng Tiêu Tung Thực vẫn thấy lo lắng. Mặc dù cô không am hiểu về lĩnh vực kinh doanh nhưng cô nghe nói nếu hủy bỏ việc hợp tác, nếu bên nào vi phạm sẽ bồi thường và chắc chắn đó không phải là số tiền nhỏ.

“Liệu có tổn thất gì không?” Cô hỏi.

“Dĩ nhiên là có.” Anh nói chắc như đinh.

“Vậy sao anh nói nhẹ nhàng như không có chuyện gì vậy?” Cô không thể nào hiểu nổi.

“Đừng coi thường năng lực và thực lực chồng tương lai của em. Ôn thị dù sao cũng chỉ là một công ty nhỏ, anh cần quái gì họ.”

Nói xong, anh đưa tay bắt đầu cấu véo hai má cô.

“Xi, anh lại véo má em...” Cô nhéo nhéo tay anh nhưng không địch lại được đành để anh muốn làm gì thì làm.

“Mềm mại quá, anh muốn cắn một cái.” Véo thôi không đã, nhìn hai má phúng phính cô, anh rất muốn cắn.

Cô cứng đờ cả người. “Anh nói thật hả?”

Vốn định nói cho vui nhưng khi thấy phản ứng đáng yêu của cô, Tư Đồ Trác không còn muốn nữa mà trong đầu xuất hiện câu nói. “Nói không bằng làm liền.” Đây là câu danh ngôn kinh điển, vì thế anh nghe theo lời khuyên của cha ông, làm liền.

Cô chỉ kịp thấy anh há miệng cắn một cái vào cái má phúng phính của mình.

“Đừng mà... Á!”

Tiếng hét thất thanh sau đó im bặt.

Nghe tiếng hét, Quan Linh ngồi ngoài văn phòng đang lật cuốn bách khoa toàn thư tìm kiếm thông tin về bàn chải chà bồn cầu và axit clohydric liền ngẩng đầu lên, sau đó cúi xuống tiếp tục nghiên cứu cuốn bách khoa toàn thư.

Không ngờ kiến thức về bàn chải chà bồn cầu và axit clohydric lại hay đến vậy, khiến anh say sưa đọc, hèn gì chị Tiêu yêu thích công việc cọ rửa bồn cầu.

“Tức quá!”

Sau khi buông mình xuống sofa, Ôn Ngọc như nổi cơn điên, hất tất cả đồ đạc trước mặt xuống đất.

“Con còn dám nói nữa. Hôm nay con bị sao vậy, tại sao lại có thể thiếu kiên nhẫn như vậy? Con có biết mặt mũi của nhà họ Ôn chúng ta đều bị mất hết chỉ vì con không?”

Vì không ký được hợp đồng, sau khi về nhà, Ôn Nhung Phương buồn bực, thấy con gái la hét, ông liền lên tiếng trách móc.

“Đừng có trách con, tất cả đều tại con nhỏ giúp việc rồi hơi đến phá đám, cố tình liếc mắt đưa tình với tổng giám đốc Tư Đồ trước mặt con, để lên mặt với con đấy.” Ôn Ngọc muốn đổ hết tội cho Tiêu Tung Thực.

“Sao lại liên quan đến con bé? Con không nghe Tư Đồ Trác nói cậu ta đưa con bé đến sao?” Ôn Nhung Phương biết con gái đang muốn đổ tội cho người khác.

“Tại nó hết, nó rửa con bị bệnh trước mặt Tư Đồ Trác. Nó ý được cưng chiều tỏ ra kiêu căng không coi con ra gì.” Nhớ lại những gì Tiêu Tung Thực nói, cô càng cảm thấy phẫn nộ, vung tay hất bình hoa.

“Do con phản ứng thái quá. Ba nghe còn biết nó đang quan tâm đến con.” Ôn Nhung Phương nhú mày.

“Rõ ràng nó cố ý mà.” Cô đột nhiên tái mặt ngã vào ghế. “Đúng là nó cố ý để làm cho con tức giận, con thật ngu ngốc...”

“Nghĩ nhiều làm gì, con không chịu suy nghĩ đến việc ký hợp đồng, hôm nay con bất lịch sự lắm, không cần biết hợp đồng có được ký hay không, chuyện lớn chưa thành, sợ rằng Tư Đồ Trác sẽ đổi ý không hợp tác với chúng ta nữa.” Ôn Nhung Phương chỉ nghĩ đến công việc, không muốn an ủi con gái đang bị kích động.

Trong lòng ông, chuyện công ty là quan trọng nhất, thứ hai là việc Tư Đồ Trác có thể trở thành con rể ông hay không, nhưng khi nhìn thấy thái độ của anh đối với con gái ông, rất khó để chiếm được tình cảm của anh, cho nên lúc này ông chỉ quan tâm đến hợp đồng hợp tác với Tư Đồ.

Dường như không nghe cha nói gì, Ôn Ngọc lẩm bẩm.

“Nhìn bề ngoài ngốc nghếch mà hiểm thật, Tư Đồ Trác chắc chắn bị trúng bùa mê của con nhỏ nên mới thích nó... Anh ấy thật tội nghiệp, con phải nghĩ cách khiến anh ấy nhận ra bộ mặt thật của nó.”

Nghe con gái nói vậy, Ôn Nhung Phương khuyên nhủ. “Con đừng ảo tưởng nữa, thái độ của cậu ta thể hiện rõ ràng như vậy, con cũng thấy những hành động của cậu ta với cô bé giúp việc rồi đó, có lẽ cậu ta đã yêu con bé đó.”

“Nhưng con nhỏ đó là kẻ lừa đảo. Nó không giống như bề ngoài của nó đâu.” Ôn Ngọc đột nhiên ngắt đầu lên nói to.

Nghe con gái chỉ bô bô về Tư Đồ Trác mà không quan tâm đến tình hình khó khăn trước mắt của công ty, Ôn Nhung Phương tức giận nhưng vẫn dịu giọng khuyên nhủ con gái.

“Thế thì đã sao? Việc quan trọng nhất bây giờ là hợp đồng, con phải nhớ công ty có phát triển được hay không đều phụ thuộc vào lần hợp tác này, dù sao hai người đó cũng chưa kết hôn ngay bây giờ, chờ sau khi việc đàm phán thành công, con cướp lại cũng chưa muộn.”

“Không được, chờ đến lúc đó sẽ không kịp nữa, trong thời gian ngắn như vậy nó đã làm cho Tư Đồ Trác yêu nó, có thể nói con nhỏ đó đã giở thủ đoạn, ai mà biết được con nhỏ đang dùng thủ đoạn nào đó để lừa Tư Đồ Trác cưới nó. Con phải làm cho Tư Đồ Trác nhận ra bộ mặt thật của nó. Sau đó đá nó đi.”

Tưởng tượng ra cảnh cô giúp Tư Đồ Trác thoát khỏi bùa mê của ma nữ, sau đó anh sẽ mỉm cười cảm kích, trong lòng Ôn Ngọc trào dâng một ý chí mãnh liệt.

Đúng vậy. Một người thông minh xuất sắc như Tư Đồ Trác làm sao có thể để lọt lưới con bé giúp việc xấu xí tí tiện, cô sẽ cứu anh ra.

“Con làm được không?” Rốt cục không chịu nổi việc con gái không nghĩ đến công ty, Ôn Nhung Phương lên tiếng răn đe. “Ba nói con không nghe, chẳng lẽ với con Tư Đồ Trác quan trọng hơn công ty?”

Ôn Nhung Phương cảm thấy con gái mình đã thay đổi.

Khi chưa gặp Tư Đồ Trác, con gái ông luôn nghĩ cho công ty. Sau khi gặp Tư Đồ Trác, cô đã trở nên say đắm người đàn ông đó, trong đầu óc toàn hình ảnh của Tư Đồ Trác, mỗi lần gặp mặt đều trở nên mất bình tĩnh, lơ ngơ như bò đội nón.

Giống như hôm nay, dù là ba của cô nhưng ông vẫn cảm thấy xấu hổ vì hành động của con gái.

Mắt Ôn Ngọc đột nhiên sáng lên, không trả lời ba mà hỏi. “Ba, tháng sau là lễ mừng thọ của ba đúng không?”

“Con hỏi làm gì?” Ôn Nhung Phương mặt mày xoa hai bên thái dương, uể oải ngồi xuống sofa.

Ôn Ngọc chớp chớp mắt, sôi nổi. “Cũng không có gì quan trọng, con muốn tổ chức một bữa tiệc.” Cái cô thiếu chính là cơ hội, chỉ cần có cơ hội, cô nhất định sẽ làm cho Tư Đồ Trác nhận ra cô mới là người xứng đáng với anh.

“Sau đó thì sao?” Ông nghĩ con gái đang có ý đồ gì đó.

“Sau đó dĩ nhiên con phải tạ tội với Tư Đồ Trác, con biết con sai rồi, con đã không xin lỗi nên ba hãy tổ chức tiệc mừng thọ mời Tư Đồ Trác để con có cơ hội xin lỗi anh ấy.” Ôn Ngọc tỏ thái độ thành khẩn. “Ba đang lo lắng Tư Đồ Trác nổi giận sau đó không hợp tác với công ty chúng ta nữa đúng không? Tất cả là lỗi của con, con sẽ giải quyết chuyện này.”

Thấy con gái nhận lỗi, vì công ty mà hứa hẹn, Ôn Nhung Phương nở nụ cười.

“Được rồi, lần này con phải cư xử cho đúng mực, đừng làm mọi chuyện trở nên hỏng bét, nếu không tình thế của chúng ta giống như câu nói ‘kiếm củi ba năm thiêu một giờ’”.

8. Chương 08

Chương 8

Hôm kia, biệt thự nhà Tư Đồ nhận được thiệp mời do người của nhà họ Ôn đưa đến, đề bên trên là lễ mừng thọ Ôn Nhung Phương ngày mười lăm tháng sau, rất hân hạnh được mời Tư Đồ Trác.

Sau khi đọc tấm thiệp, Tư Đồ Trác không nghĩ nhiều quăng lên bàn. Đúng lúc đó trong phòng khách vang lên tiếng chuông điện thoại, Tư Đồ Trác định bắt máy nhưng Tiêu Tung Thực nhanh chân hơn chạy đến nhắc ống nghe.

“Dạ, đây là nhà Tư Đồ, ai vậy ạ?” Người ở đầu dây lúc đầu im lặng nhưng sau khi nghe giọng của Tiêu Tung Thực liền lên tiếng.

Tiêu Tung Thực đứng nghe điện thoại bỗng dưng vẻ mặt trở nên lúng túng, rồi cười toe, trả lời.

“Anh đang nói gì vậy, sao tôi không hiểu gì cả? Anh nhầm số rồi phải không? Ở đây là nhà Tư Đồ... Dạ, không sao, chào anh.”

Gác điện thoại, cô ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đăm chiêu của Tư Đồ Trác, liền chột dạ.

“Người ta nhầm số.” Cô vội vã giải thích sợ Tư Đồ Trác phát hiện ra.

“Anh biết rồi, em vừa mới nói.” Thấy cô giấu đầu lòi đuôi, anh nheo mắt lại. “Sao lâu rồi anh không thấy A Việt?”

Không ngờ anh lại nhắc đến Tư Đồ Việt, cô hơi mở to mắt. “Dạ, không thấy ạ? Mấy ngày trước em có gặp ông chủ nhỏ, em còn nấu cơm cho anh ấy nữa.”

“Nấu cơm? Lúc nào?” Anh nhớ hình như cả tháng nay không thấy A Việt trong bàn ăn.

“Dạ... dạ... Bữa tối mà em chạy ra ngoài đó.” Cô lúng túng, tay nhớp nháp đầy mồ hôi, vội chùi vào tạp dề trước ngực.

“Thật sao? Vậy thì là nửa tháng trước chứ sao em lại nói mấy ngày trước?” Quan sát thái độ của cô, Tư Đồ Trác hỏi phủ đầu.

“Không khác nhau mấy, không khác nhau mấy, ha ha.” Cô gượng cười để che giấu sự lúng túng của mình.

“Tối hôm đó A Việt có nói gì không?”

“Dạ, không nói gì cả, chỉ ăn cơm thôi.”

“Ăn cơm xong, A Việt làm gì?”

“Em không biết, tại mệt quá nên sau đó em đi ngủ sớm, không biết ông chủ nhỏ đi đâu.” Cô làm đúng như lời dặn của Tư Đồ Việt, chuyện gì cũng nói không biết.

Nhìn vào mắt cô, Tư Đồ Trác biết cô đang nói dối.

Nếu anh đoán không nhầm thì lần này về nước Tư Đồ Việt không có ý định quản lý công ty, hơn nữa thằng nhóc ranh ma còn lập kế hoạch nào đó, có lẽ là từ lúc tuyển nữ giúp việc.

Anh nghĩ thằng em mình cô tình tuyển một cô bé giúp việc ngốc nghếch để người ta nghĩ rằng nó luôn có ở nhà, và mục đích khác nữa là tìm một gián điệp biết nghe lời giúp che giấu hành tung của nó.

Bởi vì anh bận rộn nhiều việc nên không phát hiện ra kế hoạch lưu manh đó.

“Vậy là em không biết nó đi đâu?” Tư Đồ Trác cười hiền.

“Dĩ nhiên, em cũng bận rộn, sao em biết được. Ha ha.”

Tiêu Tung Thực bật cười, nhưng người thông minh có thể nhìn thấy trán cô lấm tấm mồ hôi.

Được lắm. Hóa ra bé Tung mà anh yêu say đắm lại là gián điệp của A Việt.

Hơn nữa, chuyện đã tới nước này rồi, cô vẫn nói dối để bao che cho A Việt... Phải trừng phạt cô như thế nào để hả giận? Hay là cấu véo má cô?

Không, cách đó vẫn còn quá nhẹ, có lẽ anh phải “xử” cô ngay tại chỗ và thậm chí là cưỡng hiếp cô.

Ngửi thấy mùi nguy hiểm, cô lùi ra sau một bước. “Cậu chủ, nụ cười của anh sát thương người khác đó.”

“Em nhầm rồi.” Anh đứng dậy, bước lại gần.

“Á!” Thấy anh chỉ cần bước hai bước đã rút ngắn được khoảng cách, cô vội vàng bỏ chạy.

“Còn dám chạy!” Anh vươn tay kéo cô lại dễ như trở bàn tay. “Em là cô gái không có lương tâm, em biết là anh yêu em như thế nào mà em còn tình nguyện làm gián điệp cho A Việt, bao che cho nó. Em muốn anh tức chết có phải không?”

Nghe anh nói, Tiêu Tung Thực đang giãy dụa liền cứng đờ người ngay tức khắc. Nhưng có đánh chết cô cũng không thừa nhận. “Em không có, em không có, buông em ra

”

Bàn tay to không thương tiếc phát mạnh một cái vào mông cô. “Dám nói dối!”

“Hu!” Không ngờ anh lại nhấn tâm dùng hình phạt về thể xác, cô kêu la.

“Nói! A Việt đang ở đâu?”

“Em đã nói là em không biết sao anh hỏi em hoài, còn đánh em nữa? Anh quá đáng!” Cô vung tay loạn xạ. “Buông em ra

Buông em ra

”

“Dám nói dối!” Phát đầu tiên là để cảnh cáo nhưng cô vẫn cứng đầu cứng cổ, anh nheo hai mắt lại, phát thêm mấy cái vào mông cô.

Tieu Tung Thục đau quá la hét vang cả biệt thự.

“Á Á Á! Đau quá, bạo lực, giết người, cứu tôi

”

“Nói!” Anh lại giơ cao tay.

“Không nói!” Thà chết chứ nhất quyết cô không chịu khuất phục, nước mắt giàn dụa.

Thấy cô khóc, anh giơ cao tay nhưng không đánh. “Rất cục thằng nhóc cho em cái gì quý giá mà em luôn giúp nó?”

“Không có gì hết, làm người phải giữ uy tín.”

“Uy tín cái đầu em. A Việt là gì của em, còn anh là gì của em, em phải hiểu rõ chứ? Uy tín cái con khỉ, anh là người đàn ông của em.” Đúng là cô nàng ngốc nghếch.

“Nhưng em đã hứa với ông chủ nhỏ rồi.” Cô buột miệng, nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp.

“Em...” Sự cứng đầu của cô làm anh tức điên. “Bướng bỉnh quá! Phải áp dụng hình phạt về thể xác với em.”

Nghe anh nói “áp dụng hình phạt về thể xác”, cô mở to hai mắt, hoảng hốt. “Anh đánh cũng đánh rồi, anh còn muốn làm gì nữa?”

“Còn muốn làm gì hả? Dĩ nhiên là cưỡng hiếp em.” Anh cười tàn ác.

“Hả???”

Đánh không thương tiếc giờ lại còn muốn “ăn” cô. Áp dụng hình phạt về thể xác thực chất là trừng phạt lên cơ thể.

Nhân lúc cô đang sững sờ, anh ôm cô đi đến sofa nhẹ nhàng đặt cô xuống sau đó nằm đè lên trên.

Nụ hôn của anh khiến cô mê mẩn, mãi mới thoát được thành lời. “Đừng...”

“Anh sẽ làm em phải thích.” Anh cười khê.

“Nhưng...”

Vừa mới mở miệng, anh liền ngậm hết những lời cô định nói.

Vốn dĩ trong lòng đang cảm thấy giận dữ nhưng sau khi nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô, cơn giận ngay lập tức bốc hơi không còn dấu vết.

Nghe tiếng cô thở gấp nhẹ nhàng, anh càng muốn xâm nhập vào nơi ngọt ngào, hơn nữa dục vọng đang sôi sục trong cơ thể, cảm giác mê mẩn càng khiến hai cơ thể quấn quýt lấy nhau, tận hưởng cảm giác nóng bỏng run rẩy.

Đầu tiên là áo, sau đó là quần jean, anh bắt đầu cởi đồ cho cả hai, cơ thể khát khao được hòa làm một...

Đúng lúc đó, cửa biệt thự đột ngột mở ra, ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào trong phòng khách trở nên sáng choang và có thể nhìn thấy hai thân hình đang quấn lấy nhau trên sofa.

“Tieu Tung Thục, chị cháu đến tìm cháu... Á! Cháu... cháu... cháu... đang làm cái gì vậy? Stop, stop lại ngay cho chú...”

Quản gia Trần, quản gia già nhất và làm việc lâu năm nhất trong nhà Tư Đồ, trong 57 năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên ông thấy như trời sắp sập.

Nhìn quả bí đỏ trên đầu quần gia Trần, hai tay run run xách hai thùng nước, quỳ ở cửa sổ chịu phạt, Tiêu Nguyệt Hà cảm thấy may mắn vì mình không bị phạt.

“Cô là chị của bé Tung?”

“Dù không phải ruột thịt nhưng còn yêu thương nhau hơn ruột thịt, nên tôi đúng là chị của con bé.”

Nhìn mặt Tư Đồ Trác không hề đỏ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh, Tiêu Nguyệt Hà thầm thán phục anh.

Khác với anh, Sóc Nhỏ mặt tái mét, len lén nhìn cô, núp sau cái gối ôm. Cô quay sang nhìn thấy Tư Đồ Trác đang âu yếm nhìn cô nhóc xấu hổ.

“Em định núp đến bao giờ?” Anh giật cái gối ôm.

Tiêu Tung Thực vội giật lại. “Đừng chú ý đến em, cứ coi như em không có ở đây.”

Nghĩ đến việc, người khác nhìn thấy mình nude bán thân, Tiêu Tung Thực xấu hổ muốn chết, sau này cô còn mặt mũi nào gặp họ nữa.

“Em nên bịt tai lại.” Tư Đồ Trác trêu cô.

“Đừng có chú ý đến em, đừng có chú ý đến em.” Cô lại núp sau cái gối, không dám nhìn Tiêu Nguyệt Hà.

“Sóc Nhỏ, Tư Đồ Trác là cậu chủ của em, em len lút quan hệ với cậu chủ từ lúc nào?”

Tiêu Tung Thực cứng đờ cả người nhưng cô không còn mặt mũi nào để trả lời. Tư Đồ Trác ngồi một bên nghe mấy chữ “lén lút quan hệ”, cảm thấy không thích liền lên tiếng để làm sáng tỏ.

“Không phải lén lút quan hệ mà là yêu đương công khai.”

“Hả? Chuyện lớn như vậy sao người chị này lại không biết?” Tiêu Nguyệt Hà cười dịu dàng nhưng trong ánh mắt ẩn chứa tia sắc bén.

“Là lỗi của tôi.” Tư Đồ Trác nhận lỗi. “Do tôi không dạy dỗ cô ấy tốt nên cô ấy chưa nói cho mọi người biết sự tồn tại của tôi.”

“Anh nói do lỗi của anh nhưng tại sao tôi lại nghe thành lỗi của Sóc Nhỏ?” Người đàn ông này còn không thấy xấu hổ.

“À, cô Tiêu nói hơi quá rồi, tôi nghĩ rằng việc chúng tôi yêu nhau không có gì sai và dù sao đó cũng là chuyện riêng tư, không cần ai khuyến khích.”

“Ý của anh Tư Đồ tôi hiểu nhưng nghe anh nói “không cần ai khuyến khích” nghĩa là không muốn ai biết? Tại sao anh lại không muốn ai biết?”

Nghe câu nào của Tiêu Nguyệt Hà cũng sắc bén, Tư Đồ Trác biết rõ nhìn bề ngoài cô xinh đẹp yếu đuối không thể là cô gái không hiểu chuyện nhưng trái lại cô rất khôn khéo, cực kỳ thông minh, vì thế anh cần phải đảm bảo với cô về tương lai hạnh phúc của Tiêu Tung Thực, dù sao suýt chút nữa anh đã làm chuyện đó với Sóc Nhỏ trước mặt chị gái của cô nhóc.

“Những lời cô Tiêu nói không sai, thực ra tôi định khi nào thích hợp sẽ gửi thiệp đến người thân và bạn bè của bé Tung, thông báo tin vui của tôi và cô ấy.” Tư Đồ Trác nói ra kế hoạch của mình.

“Thiệp? Có phải loại thiệp mà tôi đang nghĩ đến không nhỉ?” Lúm đồng tiền trên má Tiêu Nguyệt Hà và đôi mắt đều trở nên sắc bén, có khả năng sát thương người.

Nếu anh ta đúng là người tốt sẽ không coi Sóc Nhỏ như trò chơi, nếu không phải như vậy, anh ta tới số rồi.

“Tôi không biết cô Tiêu đang nghĩ đến loại thiệp nào? Ý tôi là thiệp vàng in chữ song hỷ, dán ảnh của tôi và bé Tung, cô Tiêu đã hài lòng chưa?”

Nghe được lời hứa của Tư Đồ Trác, nụ cười trên môi Tiêu Nguyệt Hà mới trở lại bình thường, không còn sát thương nữa.

Được, tính ra anh ta cũng hiểu chuyện đấy.

“Nếu anh cho tôi thời gian cụ thể để tôi và tất cả các thành viên trong gia đình tin tưởng, tôi sẽ vừa lòng.”

Hiếu ý Tiêu Nguyệt Hà, Tư Đồ Trác nói ngay. “Ngày này tháng sau.”

“Không được, thời gian quá gấp, nhà chúng tôi rất đông, nhiều thành viên đang ở nước ngoài không về kịp.”

Tư Đồ Trác liền sửa lại. “Ngày này hai tháng sau.”

“Hai tháng sau thì còn được nhưng nhất thiết phải là ngày hôm nay, hãy tìm ngày lành.” Sau đó lại hỏi. “Anh định đưa bao nhiêu?” Cô đang hỏi sính lễ.

“Nhà cô Tiêu yêu cầu bao nhiêu, tôi sẽ đưa bấy nhiêu.” Anh không tiếc tiền, nhất là tiền để cho người con gái anh yêu.

“Tốt, anh cũng có thành ý đấy, nhà gái chúng tôi sẽ lo bánh kẹo, thiệp mời, tiệc rượu, hai tháng sau anh chỉ cần đem ảnh tới và thông báo với ba mẹ anh là được.”

“Ok, cứ quyết định như vậy.”

“Quyết định như vậy ha.”

Giống như đã đàm phán thành công hợp đồng kinh doanh, hai người nhìn nhau cười, còn Tiêu Tung Thực xấu hổ ngồi một bên núp sau gối ôm không ngờ được rằng tương lai của mình đều đã được định đoạt.

“Không biết anh đã nghe chuyện chồng sắp cưới của Sóc Nhỏ chưa?” Tiêu Nguyệt Hà buột miệng hỏi để quan sát sát thái độ của Tư Đồ Trác.

“Chuyện đó là sao?” Tư Đồ Trác cười nhẹ.

“Anh không sợ bị đánh hả?” Biết anh thực sự yêu Sóc Nhỏ nên cô mới nói ra chuyện đó chứ cô không bao giờ kể chuyện nhà với người ngoài.

“Tôi không lo điều đó.”

“Anh cũng tự tin quá nhỉ?”

Tư Đồ Trác cười không trả lời.

“Chuyện quan trọng đã đàm phán xong rồi, bây giờ nói đến chuyện chính.” Nguyệt Hà sức nhớ mục đích đến chơi của mình, vươn tay gạt cái gối ôm che mặt Tiêu Tung Thực.

“Á! Gối của em.” Tiêu Tung Thực kêu thảm thiết.

“Trên người em có cục thịt nào to để người ta nhìn không? Có đáng để lấy gối che không?” Chuyện đàm cười đã thỏa thuận xong, nên Tiêu Nguyệt Hà không còn ý kiến gì khác.

“Có mấy cục thịt bị người ta xem sạch bách hết rồi. Sau này em còn mặt mũi đâu nữa...” Không có gối ôm, mặt Tiêu Tung Thực đỏ bừng như máu dồn hết lên mặt.

“Im miệng!”

Nghe chị gái mắng, Tiêu Tung Thực đang kêu la liền im bặt.

“Cứ coi như chị chưa nhìn thấy gì, em quên chuyện đó đi...” Tiêu Nguyệt Hà dịu giọng.

“Sao được...” Suýt nữa thì bị người ta nhìn thấy hết rồi.

Nguyệt Hà nói ra mục đích đến chơi của mình. “Tuần sau em rảnh không? Tổng giám đốc muốn đưa em đi dự tiệc mừng thọ.”

“Lại là tiệc mừng thọ? Sao tháng này nhiều tiệc mừng thọ vậy?” Tiêu Tung Thực chun môi.

Anh Thú cũng hay thật, rõ ràng thích chị Nguyệt Hà lại nói chị Nguyệt Hà đến hẹn với cô. Có lẽ anh Thú muốn đưa cô đi dự tiệc vì chị Nguyệt Hà chẳng? Tại anh sợ nếu đưa chị Nguyệt Hà đi, đám đàn ông háo sắc sẽ vây quanh chị làm anh phải ôm thùng giấu chừa.

Ai da, anh Thú cũng xấu bụng thật, sự khổ nào cũng tổng cho cô, đầu tiên là lấy cô ra lừa chị Nguyệt Hà, bây giờ lại coi cô là tấm bia thay thế cho bạn gái.

“Sao vậy? Hôm đó em cũng phải đi dự tiệc mừng thọ ai hả?”

“Dạ, ông chủ Ôn.”

Nguyệt Hà chớp mắt. “Vậy là mục đích của chúng ta giống nhau rồi.”

“Cần phải đính chính một chuyện, bé Tung là của tôi.” Tư Đồ Trác ôm eo Tiêu Tung Thực.

Lúc nhìn thấy thiệp mời, anh đã nghĩ đến một kế hoạch.

Mục đích của anh là khiến cô Ôn hết hy vọng tự động rút lui và mặt khác cũng muốn công khai giới thiệu bé Tung, sau đó đến cô nhi viện gặp Viện trưởng cầu hôn, nhưng không ngờ được rằng anh phải tiến hành đám cưới gấp gáp như vậy.

“Sóc Nhỏ em muốn đi với ai?” Tổng giám đốc và Tư Đồ Trác đều muốn đưa Sóc Nhỏ đi cùng, điều này khiến Nguyệt Hà cảm thấy khó xử, vì thế cô để cho Sóc Nhỏ lựa chọn.

“Không đi được không ạ? Em muốn ở nhà xem phim thần tượng.” Cô không chọn ai cả, chỉ chọn cái tivi, vì Chủ nhật chiếu tới cảnh cao trào, không xem rất đáng tiếc.

“Dĩ nhiên là không được.” Tư Đồ Trác và Tiêu Nguyệt Hà đồng thanh quát to.

Chuyện quan trọng như vậy tại sao cô nhóc không hiểu? Chuyện này có liên quan đến tương lai của cô, vậy mà cô lại muốn ở nhà xem phim.

“Xi! Sao không được? Em không am hiểu lĩnh vực kinh doanh, đến đó em cũng đâu biết nói chuyện với ai, chán ngắt. Nói thật nhé, em và chú Ôn cũng đâu có thân thiết, em đến đó làm gì, thà ở nhà xem phim thần tượng thích hơn.”

Nhìn nụ cười trên môi Tiêu Tung Thực, Tư Đồ Trác cảm thấy đau đầu. Cô nhóc này lại quên chuyện Ôn Ngọc mê chồng tương lai của mình. Cô ngốc đến mức không nghĩ đến âm mưu có thể xảy ra trong bữa tiệc đó.

Chỉ cần một liều thuốc mê là gài anh vào tròng, trong khi cô nhóc lại muốn ở nhà xem phim thần tượng, mặc kệ anh sống chết ra sao... Sao cô lại ngu ngốc đến mức nguy hiểm cận kề mà cũng không biết?

Thấy Tư Đồ Trác day trán, Tiêu Nguyệt Hà thấy cảm thông với anh.

Sóc Nhỏ vốn ngốc nghếch ngây thơ, cô quá rành, vài giây trước đó cảnh báo tận thế sắp đến, nhưng chỉ vài giây sau cô nhóc sẽ quên ngay, hình như trong đầu con bé không có khái niệm “sự nguy hiểm.”

Yêu phải cô nhóc ngây thơ này, cô có thể tưởng tượng ra tương lai Tư Đồ Trác sẽ phải buồn rầu nhiều, cô còn lo lắng rằng anh sẽ sớm bạc đầu.

“Sóc Nhỏ, hôm đó em hãy đi dự tiệc với Tư Đồ, chị sẽ giải thích với tổng giám đốc.” Tiêu Nguyệt Hà cao giọng.

“Nhưng...” Chị gái đã nói cô không thể không nghe nhưng vẫn lừng khừng.

“Không có nhưng nhị gì cả, trưa hôm đó chị sẽ mang quần áo đến cho em, mặc dù em đi cùng với anh Tư Đồ nhưng em đừng có làm bê mặt nhà họ Tiêu, phải trang điểm cho thật đẹp.”

Tiêu Tung Thực nhú mày. “Phiền thật.”

“Nếu em thấy phiền hay đi cùng tổng giám đốc đi, chị nghĩ anh ấy rất thích trang điểm cho em.”

Tiêu Tung Thực sợ tới mức nhảy dựng lên. “Á! Em không đi đâu. Anh Thú là ông “trùm” rắc rối, nếu để anh ấy trang điểm em chết chắc.”

Anh Thú luôn sống căn cơ tiết kiệm từng đồng nhưng anh lại rất hào phóng với các em trong cô nhi viện, cái gì cũng mua thứ đắt nhất, bây giờ khi đã kiếm được nhiều tiền, nếu không trang điểm cho các em gái lòa lẹt hay mặc đồ óng ánh, anh sẽ không hài lòng.

“Vậy em muốn chị đi thay em phải không?” Tiêu Nguyệt Hà mỉm cười.

“Dạ.” Chỉ cần không phải đi cùng anh Thú, chuyện gì cô cũng làm.

Ngồi một bên nghe hai chị em nói chuyện, Tư Đồ Trác cảm thấy tò mò về “tổng giám đốc” mà Tiêu Nguyệt Hà nhắc đến.

Khi hiểu ra người được gọi là tổng giám đốc đó chính là “anh Thú” mà bé Tung nói, anh không biết tại sao anh ta lại biến thành tổng giám đốc.

Theo như anh nghĩ, anh Thú đó là trẻ mồ côi sao lại là tổng giám đốc.

“Cô Tiêu, cô vừa nói tổng giám đốc...” Anh hỏi.

“Tiêu Thú Dạ, tổng giám đốc tập đoàn Kính n.” Tiêu Nguyệt Hà nhẹ giọng trả lời.

“Tập đoàn Kính n?” Tư Đồ Trác nói to.

Quy mô của tập đoàn này không thua gì tập đoàn Tư Đồ, Kính n kinh doanh lĩnh vực khách sạn nổi tiếng khắp thế giới. Bé Tung của anh là em gái của ông trùm của “những khách sạn năm sao”?”

“Sao vậy? Sóc Nhỏ chưa nói với anh hả? Tất cả chúng tôi đều lớn lên ở cô nhi viện Kính n, viện trưởng đã thành lập nhiều cô nhi viện trên thế giới, sau đó chúng tôi đã thành lập tập đoàn Kính n.”

Ai nói trẻ mồ côi không được học hành đến nơi đến chốn? Họ đã cố gắng đọc sách nâng cao kiến thức.

Viện trưởng đều coi tất cả như con, rất mực yêu thương, nên tất cả những người con của Viện trưởng đều nỗ lực học tập. Thể lực tốt, lại chăm chỉ làm việc gom góp tiền, cố gắng học hành thành đạt sau đó mở công ty, dần dần ra các mối quan hệ trong xã hội, “Kính n” từ một khách sạn nhỏ phát triển quy mô thành khách sạn lớn, từ khách sạn lớn trở thành khách sạn cao cấp ở châu Á và cuối cùng đứng đầu trong lĩnh vực kinh doanh khách sạn như bây giờ.

Kính n có được sự thành công như ngày hôm nay là đều nhờ vào sự nỗ lực của tất cả các thành viên trong gia đình.

“Vì thế cô mới nói các thành viên trong gia đình hiện đang ở nước ngoài...”

“Đó là các tổng giám đốc và phó tổng giám đốc quản lý các khách sạn ở các nước. Dù gì Sóc Nhỏ cũng là thiên kim của tập đoàn Kính n, các anh chị ấy sẽ không bỏ lỡ chuyện cả đời của con bé.”

Mặc dù họ đã nỗ lực để có được thành quả như ngày hôm nay nhưng không bao giờ quên những gì mình đã nhận được ở nơi mình lớn lên, các thành viên trong Kính n vẫn chăm chỉ làm việc, không bao giờ tỏ ra kiêu ngạo.

Nghe Tiêu Nguyệt Hà nói, Tư Đồ Trác liền quay mặt nhìn Tiêu Tung Thực.

Anh không thể nào tin được rằng cô nhóc ngốc nghếch Tiêu Tung Thực lại là thiên kim tiểu thư nhà họ Tiêu, vậy mà anh khi đó đã coi cô như người mới từ trên núi xuống.

Không thể tin được có ngày anh lại nhìn nhầm.

Không để ý đến vẻ mặt khiếp sợ của Tư Đồ Trác, Tiêu Tung Thực chỉ nghĩ đến những gì Tiêu Nguyệt Hà vừa nói, vội hỏi. “Chuyện cả đời của em là chuyện gì? Chuyện gì vậy chị?”

Đúng là ngốc nghếch. Cô không hiểu những gì Tư Đồ Trác và chị mình nói là chuyện gì.

Ha ha, cô nhóc không biết lại hay, có vậy mọi chuyện mới suôn sẻ.

“Chẳng có gì đâu, em nghe lầm rồi đó.”

“Em không nghe lầm, tai em nghe rất rõ.” Tiêu Tung Thực nghi ngờ.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Tiêu Nguyệt Hà, Tư Đồ Trác chen vào, thu hút sự chú ý của cô nhóc. “Bé Tung, quần gia Trần sắp xỉu rồi.”

“Hả?” Người nào đó liền quay mặt nhìn.

“Ông ấy đang cố hết sức giữ quả bí, chắc không trụ được nữa.” Anh nhìn mặt mày quần gia tái mét, sắp ngã khụy xuống.

Nãy giờ ngồi nói chuyện cả nửa tiếng, có lẽ phạt ông ta như vậy đã đủ, nhưng để tha cho ông ta, anh cũng cần lợi dụng điều đó.

“Hai thùng nước trên tay chú ấy quá nặng, tay chú ấy đang run rẩy.” Tiêu Nguyệt Hà nói thêm.

“Trời ơi!” Vì xấu hổ và mãi nói chuyện mà cô quên mất việc quần gia Trần bị phạt.

Nhìn thấy quần gia Trần có thể té xỉu, cô đứng bật dậy chạy lại để cứu ông ấy.

“Chuyện đó cứ quyết định như vậy.” Tiêu Tung Thục vừa đi khỏi, Tiêu Nguyệt Hà nói.

“Ừm.” Tư Đồ Trác trả lời.

“Chuyện cô Ôn thích anh tôi cũng biết, cô ta mời anh đến dự tiệc chắc là có âm mưu gì đó.”

“Tôi biết, tôi có thể đoán ra được cô ta muốn làm gì.”

“Anh biết rồi thì tốt.” Tiêu Nguyệt Hà như dờ dẫm được tảng đá trong lòng. “Tôi về nhé.”

“Cô không đợi bé Tung?”

“Không, rắc rối lắm.” Có diên mới ở lại để nghe con bé lèo nhèo.

Cô khoát tay đi thẳng ra cửa mặc kệ Tiêu Tung Thục gọi mình sau lưng.

9. Chương 09

Chương 9

Còn 5 ngày nữa là đến tiệc mừng thọ của ông chủ Ôn, Tiêu Tung Thục vẫn chăm chỉ làm việc như thường ngày trong biệt thự nhà Tư Đồ, hoàn thành tốt các công việc được giao. Nhưng từ hai hôm trước, cứ đến hai giờ chiều, cô biến mất, hai tiếng sau lại có mặt.

Quần gia Trần là người phát hiện ra chuyện kỳ lạ đó liền dành cả buổi chiều để theo dõi cô, muốn biết rốt cục cô đang làm trò mèo gì.

Ông đã biết từ trước rằng cô bé Tiêu Tung Thục ngu ngốc là kẻ lừa đảo, đầu tiên con bé làm cậu chủ mê nó, sau đó tìm cách lôi kéo sự ủng hộ của những người giúp việc. Định trở thành cô chủ tương lai của nhà Tư Đồ bằng cái thân hình gầy hình gầy nhom của nó sao, lại còn chẳng xinh đẹp gì?”

Hừ. Đừng có mơ. Ông nhất định sẽ vạch trần được thủ đoạn của con nhỏ.

Hiện tại ông đang theo dõi trong hai giờ mất tích đó con nhỏ làm gì. Nếu may mắn, ông sẽ nắm được nhược điểm của nó, hạ bệ nó khỏi vị trí cô chủ của nhà Tư Đồ.

Nghĩ đến đó, quần gia Trần cười ha ha.

Cô chủ tương lai trong tưởng tượng của ông là một mỹ nhân dịu dàng thanh lịch, thông minh xuất sắc, làm sao có thể để con bé Tiêu Tung Thục phá hủy.

Ông ngồi ảo tưởng cho đến khi nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu xanh đậm thì bừng tỉnh.

Ông căng mắt quan sát thấy Tiêu Tung Thục lén lút đi ra từ cửa sau, sau đó đi chậm rãi về phía chiếc ô tô, đảo mắt nhìn trước ngó sau nhưng sợ người khác phát hiện.

“Hừ! Nhìn nó rất khả nghi, có cả xe đưa đón, trăm phẩm trăm là đi ngoại tình.”

Sau khi chiếc xe màu xanh lao đi, quần gia Trần mới bước ra khỏi gốc cây.

Cầm máy ảnh chụp lại biển số xe, ông chui ngay vào trong ô tô khởi động, nhanh chóng đuổi theo chiếc xe đó.

Chiếc xe quẹo trái, ông cũng quẹo trái, thận trọng giữ một khoảng cách nhất định.

“Cậu chủ đối xử với nó như vậy sao nó lại dám đi ngoại tình. Thật quá đáng. Mình biết nó có vấn đề không ngờ vẫn đề lại quá khủng khiếp.” Quản gia Trần trừng mắt nhìn chiếc xe phía trước, khẳng định Tiêu Tung Thục đang ôm ấp đàn ông trong xe, liền cảm thấy căm hận thay cho cậu chủ.

Đã nói con bé không có tư cách nhưng cậu chủ lại cứ mê nó, ông sẽ cung cấp chứng cứ để cậu chủ biết bộ mặt thật của con nhỏ.

Lúc quản gia Trần ngồi trong xe mắng chửi Tiêu Tung thì có một chiếc xe ô tô màu đen nhập vào hàng. Chiếc xe từ từ lăn bánh bám theo hai chiếc xe màu xanh và màu trắng, như hổ đang rình mồi.

“Sớm muộn gì ‘anh ấy’ cũng biết thôi.”

“Cô không nói, sao anh ấy biết được.”

Trong căn phòng bí mật, một chàng trai nói thầm với một cô gái.

“Nhưng tôi sợ lắm, nếu ‘anh ấy’ mà biết thì tôi chết chắc.” Cô gái lo lắng nói.

“Có tôi ở đây, cô đừng có sợ.” Chàng trai nói chắc như đinh, sau đó làm nũng. “Tôi thèm...”

“Không được, thời gian gấp quá rồi, tôi phải về.” Cô gái nghiêm giọng, muốn thoát khỏi anh chàng.

“Nhưng tôi chưa thỏa mãn, lần nào cô cũng ở đây có một tiếng, tôi chưa nhấm nháp đủ.”

“Một tiếng đi về, ở đây thêm một tiếng đã là quá mức rồi, anh còn chưa thỏa mãn?” Cô gái kêu lên.

“Dĩ nhiên là chưa thỏa mãn. Tôi ước gì ngày nào cô cũng ở đây.”

“Đùa hả, anh cũng biết là điều đó không thể được.” Cô gái nói.

“Ai, hối hận quá, tại sao tôi lại đam mê âm nhạc, còn ‘anh già’ thì cứ bắt tôi đi làm, nếu không như vậy thì tôi đã chẳng bỏ căn biệt thự để đến chui rúc trong cái chuồng chó này sáng tác. Ai, cũng tại tôi quá tài năng, ca khúc nào do tôi viết cũng bán chạy làm tôi bị các ca sĩ giục ca khúc, tôi thật tội nghiệp.”

“Tôi không có rãnh ở đây nghe anh tự sướng, tôi phải về rồi nếu không người ta nghi ngờ.” Cô gái cầm túi xách đi ra cửa.

“Rồi rồi, mai lại đến nha.”

“Chuyện đó nói sau.” Cô không dám hứa trước, còn phải xem tình hình.

“Cho hôn cái...” Ôm cô gái, chàng trai cúi đầu mỉm cười.

Cô gái nhú mày. “Anh bỏ thói quen hư hỏng này đi, nếu không có ngày mang vạ đó.”

“Chờng đó tính sau.” Nói xong, chàng trai cúi xuống hôn cô gái, đúng lúc đó cánh cửa mở rầm một cái, cả hai người không kịp phản ứng chỉ thấy ánh đèn flash từ máy ảnh lóe sáng liên tục chụp lại cảnh tình tứ của cả hai.

Rắc rắc rắc, tiếng bấm máy vang lên làm cả hai thấy kỳ quặc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ánh đèn rất chói mắt làm cả hai không thể mở mắt ra được.

“Ha ha ha, rốt cục tôi cũng bắt được nhược điểm của cô. Cô là cô gái hư hỏng, đi ngoại tình, lừa cậu chủ.” Quản gia Trần nhìn cả hai, đắc ý giơ máy ảnh lên.

“Đó là giọng của quản gia Trần.” Tiêu Tung Thục liền nhận ra giọng của người đó.

“Hóa ra là chú ấy.” Tư Đồ Việt cũng nhận ra giọng nói đó, dù qua ánh đèn flash anh không nhìn rõ mặt nhưng giọng nói đó không thể của ai khác được.

“Á! Cậu chủ út. Sao lại là cậu?” Mặt quản gia Trần tái mét, không ngờ rằng Tiêu Tung Thục lại ngoại tình với cậu chủ út. Hồngбет rồi... Hồngбет rồi...

“Là tôi thì sao? Tôi thích tay nghề nấu nướng của Sóc Nhỏ nên ép cô ấy ngày nào cũng phải đến nấu cho tôi ăn.” Dứt lời, Tư Đồ Việt cười đều, ngoắc ngoắc ngón tay về phía quán gia Trần. “Chú Trần lại đây chào tôi.”

“Cậu chủ, đừng chào kiểu đó.” Quán gia Trần lăm tấm mồ hôi, hối hận vì đã bám càng đến đây.

Hóa ra Sóc Nhỏ không phải đi ngoại tình mà đến đây nấu cơm cho cậu chủ út. Nếu biết sớm có đánh chết ông đã không tự chui đầu vào lưới. Ông rất hối hận.

“Sao vậy? Hơn một tháng không gặp, chú có biết là cháu nhớ chú như thế nào không? Sự nhớ nhung khiến cháu buồn bã, thật may chú đã xuất hiện, nhất định cháu phải thể hiện cho chú thấy cháu nhớ chú như thế nào.”

Thấy quán gia Trần đứng im không nhúc nhích, Tư Đồ Việt liền bước chân lên.

Quán gia Trần như con chim nhỏ sợ cành cong, thấy anh bước lại gần với nụ cười khùng bố càng run rẩy.

“Đừng...” Không dám nhìn vào nụ cười khùng bố đó, quán gia Trần đưa hai tay lên che mặt.

“Sao không nói gì? Sao phải ngượng? Chú Trần, chú dễ thương ghê.” Tư Đồ Việt vui vẻ nói còn quán gia Trần thì khóc thét.

“Cứu... cứu... tôi với...”

Đúng lúc quán gia Trần hét lên, ngoài cửa xuất hiện một bóng người cao lớn.

“Em trai, lâu quá không gặp.”

Nghe giọng nói đó, Tư Đồ Việt đứng khựng lại, chờ người.

Anh quay lại nhìn thấy Tư Đồ Trác nhếch môi cười, mặt tối sầm. “Anh Hai!” Ngay cả giọng nói cũng trở nên cứng đờ.

“Nghỉ ngơi hai tháng đủ chưa?” Tư Đồ Trác cười hỏi.

“Dạ đủ rồi anh Hai.”

“Tốt, chút nữa mày cần nhiều thể lực.” Sau đó, đưa tay về phía quán gia Trần. “Đưa máy ảnh đây.”

“Vâng.” Quán gia Trần cười tươi rói vội vàng đưa máy ảnh cho cậu chủ.

Ha ha. Nếu ông nhớ không nhầm thì vừa nãy công có chụp được mấy bức ảnh thân mật của cậu chủ út và Tiêu Tung Thực, nếu cậu chủ nhìn thấy chắc chắn sẽ tức giận.

Cậu chủ út là người một nhà dĩ nhiên cậu chủ sẽ không phạt nhưng Tiêu Tung Thực thì có thể.

Đã công khai yêu nhau lại tình tứ với người đàn ông khác, sẽ bị quy vào tội “dâm dăng”. Không biết chừng cậu chủ sẽ đá Tiêu Tung Thực đi. He he he, vậy là vị trí cô chủ nhà Tư Đồ sẽ là người khác, ha ha ha.

Cầm máy ảnh, nhìn bức hình chụp, cảm xúc trên mặt Tư Đồ Trác không thay đổi nhưng anh nghiêng đầu liếc Tiêu Tung Thực đang chột dạ lè lưỡi mới trả máy ảnh lại cho quán gia Trần.

“Quán gia Trần, những bức ảnh này là giả à?”

“Chuyện quan trọng như vậy sao tôi dám làm giả?” Quán gia Trần cười nói, chờ Tư Đồ Trác nổi giận.

“Có phải vừa nãy cậu chủ út muốn hôn ông?”

“Vâng.” Quán gia Trần nói to. “Cậu chủ đến rất đúng lúc, mong cậu chủ hãy lấy lại công bằng cho tôi, mọi người đều biết tôi là người đã có vợ, dù đã già nhưng ngoài vợ tôi ra, tôi thực sự trong sạch, không thích thói quen hư hỏng của cậu chủ út... Cậu chủ út luôn đùa giỡn tôi, khiến tôi cảm thấy rất tủi thân.”

“Thật chứ?” Nhìn Tư Đồ Trác nở nụ cười, Tư Đồ Việt thấy run sợ. “Tôi sẽ cho ông cơ hội được trả thù, ông thấy sao?”

“Được hả cậu chủ? Dù sao tôi cũng là người hầu...”

Ông không hận cậu chủ út, ông chỉ cảm thấy tủi thân, cho nên nếu có cơ hội được trả thù, ông cũng khó mà từ chối.

“Người hầu cũng có quyền.”

Nghe Tư Đồ Trác nói vậy, quản gia Trần cười tươi rói.

Đúng rồi, mặc dù ông chỉ là người hầu nhưng dù sao cũng là người, có quyền, nếu không thực hiện quyền của mình thì thật có lỗi với bản thân.

“Cho nên ông hãy tính tổng cộng số lần cậu chủ út đã hôn ông, sau đó hôn lại cậu chủ út bấy nhiêu lần.”

Rõ ràng là người nói nhưng lại giống ác ma đang nói.

Quản gia Trần và Tư Đồ Việt không dám tin đó là Tư Đồ Trác.

“Cậu chủ [anh Hai] đang đùa phải không?”

“Không.” Cậu trả lời dứt khoát làm cả hai hoa mắt chóng mặt. “Gậy ông đập lưng ông, rất công bằng, hai người cứ ở đây mà tính toán sòng phẳng với nhau.”

“Không!” Quản gia Trần và Tư Đồ Việt nói to.

“Đáng đời.” Nhếch môi cười tàn nhẫn. “Một người phá hỏng chuyện tốt của tôi, một người lén lút lừa tôi bỏ trốn, nếu không phạt hai người thì thật có lỗi với bản thân.”

Anh biết từ trước việc bé Tung liên lạc với A Việt, cho nên anh đã lập kế hoạch theo dõi bé Tung với mục đích để bắt thàng nhóc lười biếng về.

Không ngờ quản gia Trần cũng chen vào chọn đúng ngày hôm nay bám theo bé Tung, xông vào chụp ảnh náo loạn làm anh đứng bên ngoài lo lắng A Việt sẽ nhân cơ hội đó bỏ trốn.

Cũng may là thằng nhóc có thói quen ôm hôn người thân...

“Cậu chủ [anh Hai] đừng mà...” Cả hai đều kêu to.

Làm bộ như không nghe thấy, Tư Đồ Trác phất tay cho người vây quanh cả hai. “Các anh đứng đếm xem họ ôm hôn mấy lần về báo cáo với tôi. Sau đó áp giải cả hai về biệt thự, giam lỏng.”

“Đừng!” Lại gào thét.

“Hừ!” Tư Đồ Trác hừ một tiếng sau đó ôm Tiêu Tung Thục đang chờ người bỏ đi.

Sau khi quay lại biệt thự, Tư Đồ Trác ôm Tiêu Tung Thục vào phòng của mình.

“Muốn nói gì không?”

“Không...” Tiêu Tung Thục rụt cổ, lắc mạnh đầu.

“Chắc chứ?” Anh nheo mắt lại.

Tiêu Tung Thục cảm thấy da đầu mình run run. “...Có, nhưng em không dám nói.”

“Không dám nói thì để anh nói, em thấy sao?” Không để cô trả lời, anh nói tiếp. “Tuần trước anh hỏi em có biết A Việt ở đâu không, em nói không biết, em vẫn còn nhớ chứ?”

“Không nhớ... rõ...” Nhìn đôi mắt nheo lại của anh, cô vội sửa lại. “Có!”

“Vậy sao em lại biết chỗ ở của A Việt? Hay em định nói tình cờ gặp nhau?”

“Cũng có thể như vậy.” Cô gãi đầu.

“Em còn dám nói?” Anh trừng mắt.

Thấy anh thực sự nổi giận, dù ngốc nghếch nhưng cô vẫn biết nên nói gì. “Anh à, anh đừng giận nữa, em không cố ý lừa anh, tại ông chủ nhỏ cầm dao dọa em.”

“Nó dám cầm dao dọa em?”. Tư Đồ Trác đứng bật dậy khỏi ghế.

“Là giả, con dao đó là giả.” Cô vợ vã giải thích, trấn an anh. “Ông chủ nhỏ cố tình làm vậy để em sợ thôi.”

Quay đầu nhìn vào mắt cô, xác định cô không nói dối để bao che cho thằng nhóc kia, Tư Đồ Trác mới ngồi xuống ghế.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ông chủ nhỏ nói với em rằng không muốn quản lý công ty, chỉ muốn làm những gì mình thích, anh ấy nói về kế hoạch bỏ trốn khỏi nhà, nói với em không được kể cho anh biết, nếu có thể hãy che giấu giùm anh ấy.” Cô kể hết mọi chuyện tối hôm đó.

“Và em còn quan tâm đến nó?” Anh thản nhiên hỏi, không lộ vẻ ghen tuông.

Cô cười ngây ngô. “Giúp người phải giúp cho trót mà.”

“Em... tức quá.”

Cô không biết hành động của cô chính là đang phản bội anh, cô không biết rằng anh đang ghen với A Việt.

Rốt cục ở trong lòng cô, anh chiếm bao nhiêu phần.

Tại sao cô có thể dễ dàng quan tâm đến người khác như vậy, làm bạn trai chính thức của cô là anh phải nổi cơn ghen, nghi ngờ tình cảm của cô dành cho mình?

Thấy mặt anh tối sầm, giọng nói bực bội, cô theo bản năng quỳ xuống cạnh anh dụi đầu vào chân anh, sau đó nhìn anh bằng ánh mắt vô tội. “Anh đừng giận nữa mà, em biết em sai rồi, em đảm bảo sẽ không có lần thứ hai.”

Dù đang tức giận nhưng khi nhìn vào đôi mắt to của cô và thấy cô chủ động lại gần, cơn giận biến mất ngay tức khắc.

Chưa bao giờ cô chủ động lại gần anh, thế nên anh mỉm cười kéo cô lên ôm vào ngực.

Hai tay siết chặt cơ thể mảnh mai, anh hỏi.

“Dù chuyện đó anh đã tha thứ cho em, nhưng em vẫn phải giải thích cho anh chuyện máy ảnh.”

“Máy ảnh gì cơ?” Cô không hiểu.

“A Việt hôn em sao em không phản kháng?”

Thực sự là lúc nhìn thấy bức ảnh trong máy ảnh, anh rất muốn đâm vào mặt thằng em trai. Nhưng vì có nhiều người ở đó nên anh cố chịu đựng, nhưng phạt thì vẫn cần phải phạt nên anh đã phạt nó bằng cái miệng của quần gia Trần.

“Sao lại phản kháng? Ông chủ nhỏ thường làm vậy với em mà.” Cô thành thật.

Gân xanh nổi đầy trán Tư Đồ Trác. “Ý em là... đây không phải lần đầu tiên Tư Đồ Việt hôn em?”

Cô ngây thơ trách móc thói quen xấu của Tư Đồ Việt.

“Dạ, từ khi em làm việc ở đây, ông chủ nhỏ đã làm vậy với em. Quần gia Trần nói đó là thói quen xấu của ông chủ nhỏ, nào nào chào hỏi cũng đều ôm hôn, tạm biệt cũng ôm hôn, thực sự chẳng vệ sinh chút nào. Em đã nói như vậy với anh ấy nhưng anh ấy vẫn làm theo ý mình.” Cô chun mũi. Dù không có phản ứng gì nhưng cô không thích bị ôm hôn, nhưng vì là ông chủ nhỏ nên cô phải cố chịu.

“Được lắm, được lắm, được lắm.” Tư Đồ Trác im lặng trong ba giây, sau đó mở miệng nói ba chữ “được lắm” làm Tiêu Tung Thực run lấy bầy.

“Cái gì được lắm ạ?”

“Tư Đồ Việt, mày được lắm”. Chào hỏi mà cũng ôm hôn. Hành động đó không thể chấp nhận được.

Nhìn ánh mắt sát thương của anh, cô nuốt ực một cái. “Thế nên?”

“Vì thế nên thằng nhóc chết chắc.”

Người con gái của anh mà cũng dám ôm hôn, chán sống rồi sao? Dù Tư Đồ Việt chưa biết bé Tung đã là vợ sắp cưới của anh nhưng khi biết được nó hôn cô vô số lần, tội chết có thể tha nhưng không thể thoát được, chẳng nhóc đó chết với anh.

“A ha. Tốt quá. Không phải chuyện của em.” Không nghe thấy tên mình, Tiêu Tung Thục thở phào nhẹ nhõm.

“Ai nói không phải chuyện của em?” Vòng tay càng siết chặt.

“Em cũng bị phạt hả?” Cô hoảng sợ mở to mắt.

Anh đột nhiên cười tàn ác làm cô không dám mở miệng nói gì nữa.

Nghĩ đến việc cô nhóc ngốc nghếch hết lần này đến lần khác làm anh ôm thùng giấm chua mà cô vô tư không biết gì, anh lại nổi cáu.

Nghĩ đến việc cô để chẳng nhóc Việt ôm hôn hết lần này đến lần khác, anh ghen muốn điên.

Nghĩ đến việc sắp được ăn cô thì bị lão già họ Trần phá đám, dực vọng trong anh lại bùng phát.

A Việt đã bị nhốt, quản gia Trần bị giam lỏng, đây là thời cơ để anh đền bù cho bản thân.

Nhận thấy ánh mắt khác lạ của anh, cô có cảm giác không ổn. “Anh... anh muốn làm gì?”

“Anh muốn làm gì em không biết sao?” Anh nâng cằm cô lên nhìn sâu vào mắt cô. “Rõ ràng đã bị anh ăn hiếp nhiều lần sao lại không thể biết anh sắp ăn hiếp em?”

“Anh...” Thấy mắt anh mờ ám, cổ họng cô liền khô khốc, tim đập nhanh như gõ trống, nói không nên lời.

Ghé môi sát lại, nhìn hai má ửng hồng của cô, anh nhếch môi. “Anh sắp ăn hiếp em, có sợ không?”

Ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt da thịt của cô, cô sợ hãi nhắm mắt lại, cơ thể càng trở nên nhạy cảm, mỗi khi anh thở vào người cô đều làm cô sợ run và cảm thấy hưng phấn.

“Sợ không?” Anh thấp giọng hỏi, hai tay vuốt ve hai má phúng phính của cô, khiêu khích.

Được anh vuốt ve làn da nhạy cảm, cô rụt đầu không quên cho anh câu trả lời, ngượng ngùng lắc đầu.

Thấy cô thẹn thùng đáp lại, anh cười khì cúi đầu hôn chụt lên trán cô.

“Em có biết anh định ăn hiếp em như thế nào không?” Anh hỏi ý cô, anh không muốn chuyện tối nay do một mình anh quyết định và muốn làm.

Cảm nhận được khao khát đậm đặc của anh và cũng biết được bản thân mình cũng muốn được làm anh thỏa mãn, nên cô cắn môi, cảm thấy ngượng ngùng, mong chờ, sợ hãi... đủ loại cảm xúc. Khẽ gật đầu.

Trong lúc chờ đợi cô trả lời, Tư Đồ Trác rất sợ cô sẽ không cho, chắc hẳn anh lại phải đi xối nước lạnh, thật may đã nhận được cái gật đầu của cô.

Sau khi thấy cô khẽ gật đầu, anh mừng rỡ hôn cô cuồng nhiệt.

“Cám ơn em đã đồng ý.” Dứt lời, anh bế cô bước nhanh đến giường sau đó đặt cô xuống.

Đứng cạnh giường, ánh mắt anh nóng rực như muốn nuốt chín con tôm nhỏ là cô.

“Mở mắt ra.”

Cô đưa hai tay che mặt lắc đầu, thẹn thùng không nói gì.

Hơi thở anh trở nên dồn dập, anh trèo lên giường gỡ hai tay cô ra nhưng vẫn thấy cô nhắm tịt hai mắt giống như đang sợ hãi cảnh khủng bố nào đó. Vì thế anh cúi đầu xuống bật cười, cất giọng khàn khàn đê mê khiến cô run rẩy.

“Không sao, anh sẽ làm cho em phải mở mắt ra.

Nói xong, anh bắt đầu cởi quần áo của cô, làm cô la lên, mở to hai mắt.

Ngay khi cô mở mắt ra, anh liền dán miệng vào môi cô, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt nồng nàn của anh giao với đôi mắt bối rối của cô để cô không thể trốn né được.

“Nhìn anh, anh muốn em phải nhớ anh ăn hiếp em như thế nào?” Sau nụ cười đều, anh tiến hành ngay sau đó, không bỏ qua bất kỳ thứ gì ngọt ngào của cô.

Đêm hôm đó, trong phòng chỉ có tiếng thở dốc mạnh mẽ và tiếng rên rỉ kéo dài, trong biệt thự không có ai phá đám, cho nên Tư Đồ Trác đã ăn hiếp triệt để người con gái anh yêu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong chớp mắt, đã đến tiệc mừng thọ của ông chủ Ôn, giữa trưa, Tiêu Tung Thục bị Tiêu Nguyệt Hà kéo đi trang điểm làm đầu tóc đến sẩm tối mới về.

Cô ngượng ngùng trong bộ váy, lúng túng với đôi giày cao gót, loạng choạng đi vào trong biệt thự.

Người mở cửa là ông Vương, vừa nhìn thấy Tiêu Tung Thục xinh đẹp, liền hỏi.

“Xin lỗi, cô là ai?”

“Chú Vương, đừng giả vờ nữa, là cháu nè.” Cho rằng ông Vương giả vờ, Tiêu Tung Thục nhăn mũi.

Trời ơi, đôi giày cao gót này sao người có thể mang được. Cô thầm oán hận người đã phát minh ra giày cao gót, có thể ngã chết người.

Có trời mới biết cô đã ngã bao nhiêu lần khi mang nó, cô không chắc mình có an toàn về nhà với cái vũ khí chết người này sau khi tham dự bữa tiệc tối nay.

Nhận ra giọng của Tiêu Tung Thục, ông Vương sợ hãi la lên. “Sóc Nhỏ?”

“Dạ, chú đi lấy cho cháu đôi dép lê. Cháu đau chân quá.” Cô ngồi phịch xuống ghế sofa.

Không đi lấy dép lê, ông Vương đứng bên cạnh than thở. “Đúng là người đẹp vì lụa...”

Bà Phúc Hảo cũng vào góp vui, sau đó sợ hãi. “Ôi trời, tôi không nhận ra con bé nữa.”

Nghe cả hai kêu la, Tiêu Tung Thục trừng mắt sau đó ngả người xuống ghế nệm muốn nằm nghỉ nhưng chỉ được một lúc cô bị đánh thức bởi hơi thở nóng rực.

“Em đẹp lắm...” Không biết Tư Đồ Trác đã đến từ lúc nào. Ánh mắt anh biểu lộ ra sự cău giận vì không thể thỏa mãn dục vọng đang bùng phát khiến cô xấu hổ đến mức mười đầu ngón chân đều run rẩy.

“Nhờ make up đó, anh đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó.” Cô đỏ mặt, đưa tay che tầm mắt anh không ngờ anh nhân cơ hội túm tay cô kéo vào lòng.

“Dĩ nhiên là muốn nhìn em quyến rũ anh.” Cúi đầu xuống rất muốn hôn cô cuồng nhiệt nhưng sợ làm hỏng lớp son môi nên vùi đầu vào cổ cô hít hà.

“Á!” Cô sợ hãi kêu lên.

“Thơm quá. Em xịt nước hoa

”Anh dán môi vào cổ cô.

“Chị Nguyệt Hà xịt cho em.”

“Anh thích mùi hương này, sau này em hãy xịt nữa nha.” Anh vừa nói vừa hôn lên làn da trắng mịn sau gáy khiến cô thở dốc, bật ra tiếng rên rỉ.

“Cậu chủ, không còn sớm nữa.” Mặc dù không muốn là người phá đám nhưng ông Vương vẫn phải lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng thế, đi trễ người ta lại nói này nói nọ. Với lại, đi dự tiệc với vết ‘dâu tây’ ở cổ mọi người sẽ xì xầm đó.” Bà Phúc Hảo nói.

Đang say đắm bởi những nụ hôn của Tư Đồ Trác, khi nghe hai người đó nói, Tiêu Tung Thục mới nhận ra cả hai vừa diễn cảnh nóng 18+ ngay trong phòng khách liền cảm thấy xấu hổ.

“Dạ!” Cô vội đẩy anh ra.

Nhìn hai má cô ửng hồng, anh ngửa đầu cười to. “Sau này còn đi nhiều hội nghị, sao em lại ngượng?”

“Hội nghị gì nữa? Làm gì có.” Cô xấu hổ đấm một cú vào ngực anh.

“Em chắc chứ?” Anh ôm cô đi ra cửa, chuẩn bị đi dự tiệc.

“Chắc.”

“Nhưng anh không thể nói nói trước mình có giữ được tự chủ khi bị em quyến rũ.”

Mặt cô lại đỏ bừng.

“Đồ dê xồm.” Cô thụi anh một cú.

“Nhưng em rất thích bị anh dê xồm.”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Thật không? Hay chút nữa về hai đứa mình lên giường chứng minh điều đó.”

“Đừng có ồn ào nữa.”

Cứ như vậy, cả hai ồn ào ngồi trong xe đi dự tiệc.

10. Chương 10

Chương 10

Vừa vào trong hội trường, Tư Đồ Trác liền bị một đám người vây quanh kéo đi để lại một mình Tiêu Tung Thục đứng ngó quanh quất tìm Tiêu Nguyệt Hà. Cô không quen ai ở bữa tiệc mừng thọ này, chỉ biết chị Nguyệt Hà và anh Thú nên muốn tìm hai người để không thấy lẻ loi.

Nhưng khi chưa tìm được Nguyệt Hà thì có một người đứng chắn trước mặt.

“Chị Ôn, lâu quá không gặp, chị vẫn khỏe chứ?” Cô mỉm cười chào.

“Sao cô lại ở đây?” Ôn Ngọc lên tiếng chất vấn. Nhìn thấy Tiêu Tung Thục trang điểm xinh đẹp, cơn ghen tị cuộn cuộn trong lòng cô.

Cô không ngờ con nhỏ giúp việc chai mặt như vậy, dám đến dự tiệc mừng thọ của giới thượng lưu, lại còn xuất hiện bên cạnh Tư Đồ Trác.

“Tôi đi cùng cậu chủ đến đây.” Tiêu Tung Thục thành thật.

Sau khi nghe câu trả lời của cô, cơn ghen tức lại dâng trào trong lòng Ôn Ngọc, con nhỏ này thật không biết xấu hổ, nói theo kiểu cứ như Tư Đồ Trác đang yêu nó.

“Cô chai mặt nói anh ấy đưa cô đi phải không?” Còn lâu mới tin Tư Đồ Trác muốn đưa con nhỏ theo, Ôn Ngọc nhếch môi cười khẩy. “Chắc cô phải bỏ nhiều tiền để trang điểm nhỉ, nhưng thật đáng tiếc không thể che giấu được bản chất ti tiện, bộ quần áo cô đang mặc thật lố lăng.”

“Tôi cũng thấy như vậy.” Tiêu Tung Thục chẳng những không cảm thấy tủ thân mà ngược lại tán gẫu vui vẻ như với người bạn của mình. “Nghe nói đôi giày này trị giá 5 vạn, nhưng mang vào đau chân quá, xém té mấy lần, còn bộ váy này 50 vạn, tôi thấy nó mỏng quá mặc không ấm, cái áo ngực thít chặt khiến tôi thấy khó thở, cho nên bộ váy sang trọng và đôi giày này hợp với ai thì hợp chứ tôi mặc vào công nhận lố lăng thật.”

Thấy Tiêu Tung Thục bị chế giễu mà nét mặt không đổi lại còn vui vẻ tán gẫu, Ôn Ngọc cảm thấy con nhỏ này rất đáng gờm.

“Cô đang đóng kịch với tôi phải không? Tôi đã biết bộ mặt thật của cô từ lâu rồi.”

“Đóng kịch? Bộ mặt thật?” Tiêu Tung Thục ngơ ngác.

“Để lên làm cô chủ nhà Tư Đồ, cô không từ thủ đoạn nào.”

Tiêu Tung Thục càng nghe càng không hiểu. “Hả? Chị Ôn, chị đang hiểu lầm gì hả?”

Nhìn Tiêu Tung Thục tỏ vẻ ngây thơ, Ôn Ngọc khinh thường.

Con nhỏ này đóng kịch khá lắm, giả vờ ngây thơ hồng qua mặt được Tư Đồ Trác.

“Cô đừng có giả vờ với tôi, cô cũng giống mấy đứa con gái khác thôi, mơ cao trở thành phượng hoàng, cô cũng thông minh đấy, không để Tư Đồ Trác phát hiện ra bộ mặt thật của cô. Nhưng xui cho cô, là tôi đã nhìn thấu cô, tôi không để cô đạt được mục đích đâu.”

Hôm nay cô định quyến rũ Tư Đồ Trác, cô tin rằng với ngoại hình của mình, Tư Đồ Trác không thể cưỡng lại được. Nhưng điều mà cô không ngờ rằng con nhỏ giúp việc lại đi theo anh. Con nhỏ không biết xấu hổ thì cô còn giữ ý tứ làm gì.

Tiêu Tung Thục chớp chớp mắt không biết cô đang rơi vào tình huống gì, nên không hiểu Ôn Ngọc đang nói gì.

Nếu bây giờ cô nói gì đó sẽ chỉ khiến chị ấy tức giận nên cô không biết phải nói sao.

“Chị Ôn, nói thật từ nhỏ đến giờ, chị là người duy nhất nói tôi thông minh. Mặc dù tôi không hiểu chị nói gì nhưng nghe giống như bà mẹ trên các phim truyền hình ngăn cấm tình yêu của con cái... Chị diễn xuất hay lắm.”

“Cô...” Thấy Tiêu Tung Thục không hề hoảng loạn, lại còn khen mình diễn xuất hay, Ôn Ngọc tức giận. “Cô vẫn còn muốn tiếp tục đóng kịch nữa sao? Được thôi, tôi sẽ đóng kịch với cô, để xem lòng dạ cô đắc ý được đến bao giờ.”

Hãy đợi đấy.

Tiêu Tung Thục bật cười. “Lòng dạ tôi? Chị đang nói gì vậy?” Cô đúng là ngốc thật, cô Ôn nói lòng dạ gì đó là sao ta? Nếu cậu chủ biết, anh ấy sẽ nghĩ gì nhỉ.

“Cô cười cái gì? Lòng dạ của cô như thế nào tôi biết hết. Cô là con đàn bà xấu xa, lưu manh, ti tiện, vô sỉ, hiểm độc, gian xảo, giỏi đóng kịch, dối trá.” Nhân lúc không có Tư Đồ Trác ở đây, rốt cục Ôn Ngọc đã có thể mắng chửi cái gai trong mắt mình.

Nhìn cái miệng cô ta liên tục mắng chửi, Tiêu Tung Thục sững sờ, đồng thời cảm thấy tủi thân vì cô không có như vậy.

“Cho hỏi... chị đang chửi tôi?” Cô phải hỏi cho rõ vì biết đâu cô nghe nhầm.

“Nhắm nhí!”

“Hả?” Hóa ra không phải nghe nhầm, đúng là đang chửi cô. “Chị, tôi có thể nhận tôi ngốc thôi được không, còn mấy điều khác tôi không nhận đâu.”

“Tôi không có chửi cô ngốc.” Ôn Ngọc lớn tiếng. Nói chuyện với cô gái này thật tức chết.

“Ừ nhỉ, lúc này chị nói tôi thông minh.” Thở dài, Tiêu Tung Thục không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, có phải đang cãi nhau không nhỉ, giống như giành bạn trai trên tivi. “Nghe đồn chị Ôn thích cậu chủ của tôi hả?”

Nghe Tiêu Tung Thục nói đến vấn đề chính, Ôn Ngọc tưởng rằng cuối cùng cô đã chịu gỡ mặt nạ để đôi coi liền cảnh giác.

“Thế thì sao?”

Tiêu Tung Thục bật cười. “Chẳng sao cả? Tôi thấy mắt nhìn người của chị rất khá.”

“Dĩ nhiên, để xứng đôi với anh ấy, tôi luôn nỗ lực học tập.” Ôn Ngọc tự tin nói. “Trong bữa tiệc này, người nổi bật nhất ngoài Tư Đồ Trác ra là tôi, chỉ có tôi mới xứng đôi với anh ấy.”

“Nhìn quanh đúng là vậy thật.” Đẹp trai đẹp gái đi với nhau rất xứng nhưng trên thực tế, đâu phải cứ anh đẹp trai chị đẹp gái đi chung với nhau. Trên phim truyền hình, toàn thấy mỹ nhân cặp quái vật hoặc anh đẹp trai yêu chị xấu quắc nhưng tốt nhất đừng nên nói ra mắc công lại bị chửi. Tiêu Tung Thục lẩm bẩm trong đầu.

“Tôi không thể tin được rằng cô lại vô liêm sỉ tiếp cận Tư Đồ Trác, thậm chí còn dùng thủ đoạn để lừa gạt anh ấy.”

“Tôi lừa anh ấy hồi nào? Toàn là anh ấy ăn hiếp tôi mà.” Tiêu Tung Thục oan ức nói.

Ôn Ngọc không tin. “Cô không xứng với anh ấy, cô chẳng giúp đỡ được gì cho anh ấy trong công việc, cô chỉ là một đứa giúp việc mà theo như tôi đoán cô còn chẳng có bằng đại học. Thật chẳng hợp chút nào. Sao cô có thể đứng cạnh anh ấy được chứ?”

Ôn Ngọc nhấn mạnh mấy chữ “chẳng hợp chút nào.”

Tiêu Tung Thục nghĩ bụng, hóa ra là cô đang bị tình địch móc mĩa. Nếu sớm biết thế này cô im ru ngay từ đầu để chị ta muốn nói gì thì nói. Nhưng Ôn Ngọc còn định móc mĩa bao lâu nữa đây? Chân của cô đau nhức quá, cần phải tìm chỗ ngồi nghỉ.

“Tôi biết nhà Tư Đồ rất giàu nhưng cô có chắc anh ấy sẽ yêu cô cả đời không? Cô không sợ mình giống như con dã tràng hử? Nếu mục đích của cô là tài sản nhà Tư Đồ, tôi cũng có thể cho cô, chỉ cần cô cho tôi một con số, tôi sẽ viết séc cho cô.”

Thấy Tiêu Tung Thục cúi đầu, tưởng mình đã phủ đầu được tình địch, Ôn Ngọc liền dịu giọng, định nhẹ nhàng dụ dỗ, cô tin rằng mục đích của Tiêu Tung Thục chỉ vì tiền.

Ký séc nữa cơ đấy. Đúng là phim chiếu trên ti vi phản ánh đúng thực tế.

Kể lắm tiền thường làm như vậy. Tiêu Tung Thục cười gượng, bởi vì chân cô đau.

“Chị Ôn, chuyện tình cảm không thể gượng ép được, nếu chị thích cậu chủ của tôi như vậy, thì chị cứ nói thẳng với anh ấy, tôi tin anh ấy sẽ cho chị một câu trả lời thỏa đáng.”

Tiêu Tung Thục khéo léo nói Ôn Ngọc hãy tìm đúng người mà nói chuyện tha cho cô để cô đi tìm ghế nhưng những lời cô vừa nói Ôn Ngọc lại nghĩ khác.

Ôn Ngọc nghĩ rằng Tiêu Tung Thục nói những lời đó với hàm ý, dù chị có đi tỏ tình với anh ấy chị cũng chẳng có cửa đâu. Chắc chắn anh ấy sẽ từ chối tình cảm của chị và rồi chị cũng bị thất tình thôi.

Vì thế mặt Ôn Ngọc tối sầm lại, đúng lúc đang định chửi đồng lên thì có một giọng nói vang lên.

“Sóc Nhỏ, em đứng đây làm gì?”

“Chị Nguyệt Hà!” Thấy cứu tinh, Tiêu Tung Thục vui vẻ. “Chị Nguyệt Hà, chân em đau quá, em có thể...”

“Không được.” Phản đối ngay. “Cởi giày trước mặt mọi người kỳ cục lắm, dựa vào chị, chị dẫn em đi tìm ghế.”

“Dạ!”

Nghe chị gái nói có thể đi tìm ghế ngồi, Tiêu Tung Thục liền đi theo Tiêu Nguyệt Hà.

Vì có người nên Ôn Ngọc không dám la lối rít gào, cô đi theo Tiêu Tung Thục ghé tai nói nhỏ: “Tôi sẽ không để Tư Đồ Trác lọt vào lưới của cô đâu. Hãy chờ xem.” Dứt lời, Ôn Ngọc làm bộ như chẳng có chuyện gì, đi thẳng lên trước.

Nhìn Ôn Ngọc bỏ đi, Tiêu Nguyệt Hà hỏi. “Hai người vừa nói chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả.” Tiêu Tung Thục không muốn nhắc lại chuyện mình bị Ôn Ngọc móc mĩa.

“Thật chứ?”

“Anh Thú đâu?” Tiêu Tung Thực đánh trống lảng.

“Đi gặp Cảnh Hoa và Thủ Tĩnh.”

“Anh Cảnh Hoa và anh Thủ Tĩnh cũng đến hả chị? Vui quá. Em muốn đi gặp hai anh ấy.” Nói xong, chạy nhanh đi.

Tiêu Nguyệt Hà giữ tay cô lại. “Chân đang đau chạy đi đâu? Để chị xem, nếu không sao thì em có thể đi gặp các anh ấy.”

“Dạ.” Tiêu Tung Thực luôn nghe lời Tiêu Nguyệt Hà. Cô ngoan ngoãn để chị dắt đến chỗ sáng.

Sau khi Tiêu Nguyệt Hà kiểm tra xong vết thương ở chân Tiêu Tung Thực, các khách mời đã đến đông đủ, nhân vật chính của bữa tiệc – Ôn Nhung Phương bước tới sân khấu cùng với con gái để phát biểu.

“Các vị khách quý, chân thành cảm ơn các vị đã dành thời gian đến dự bữa tiệc mừng thọ của tôi, nhưng trước khi cắt bánh, xin quý vị hãy nghe con gái tôi nói vài lời.”

Dứt lời, bên dưới vang lên một tràng pháo tay, nhưng hầu hết những người vỗ tay đều là các chàng trai trẻ.

Họ đã nghe người ta nói nhiều về Ôn Ngọc cho nên đến đây chủ yếu để biết mặt cô nàng, vì thế khi nghe giới thiệu Ôn Ngọc lên sân khấu liền vỗ tay nhiệt tình.

Đi xuống sân khấu, Ôn Nhung Phương nói gì đó với con gái sau đó đi đến biệt thự cách hội trường không xa.

Hôm nay bị cảm, ông cảm thấy đau đầu nhưng vì bữa tiệc đã bắt đầu, khách đã đến đông đủ, ông tin tưởng con gái mình sẽ thay ông tổ chức chu đáo nên yên tâm quay về biệt thự nằm nghỉ.

“Kính thưa quý vị, hôm nay là tiệc mừng thọ 60 tuổi của ba tôi, tôi rất vui vì các vị đã dành thời gian đến chúc thọ ba tôi, nhưng vì tuổi cao sức yếu nên ba tôi không còn khỏe mạnh như trước để tiếp chuyện các vị. Có người nói nhà có nhất lão như có nhất bảo, nhưng tôi cho rằng ba tôi không chỉ là “bảo” của nhà họ Ôn, mà còn là “hỉ” của nhà họ Ôn. Bởi vì nhờ ba tôi mà công ty Ôn thị mới phát triển mạnh mẽ được như ngày hôm nay.”

Ôn Ngọc nhỏ giọng phát biểu, bên dưới vỗ tay rần rần. Cô mỉm cười đợi tiếng vỗ tay ngớt dần nói tiếp.

“Nói đến chữ ‘hỉ’ tôi mới chợt nhớ ra gần đây tổng giám đốc Tư Đồ cũng có chuyện vui.”

Chủ đề vừa chuyển, ánh điện liền chiếu về phía dưới sân khấu chỗ Tư Đồ Trác đang ôm Tiêu Tung Thực, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người con gái ngồi bên cạnh Tư Đồ Trác.

“Tổng giám đốc Tư Đồ nổi tiếng trên thương trường nhiều năm nay chưa nghe anh có bạn gái bao giờ, thế nhưng báo chí mấy ngày nay đăng tin tổng giám đốc Tư Đồ đang yêu say đắm, hôm nay có thể thấy tin đồn đó không phải là không có căn cứ, không biết tổng giám đốc Tư Đồ có đồng ý chia sẻ với các khách mời tối nay hay không?”

Thấy Tư Đồ Trác ôm Tiêu Tung Thực, Ôn Ngọc cảm thấy ghen tức. Không để Tư Đồ Trác kịp từ chối, cô ta bảo nhân viên cầm micro đưa cho anh.

Tư Đồ Trác liền cầm lấy micro.

“Tên cô ấy là Tiêu Tung Thực.” Câu đầu tiên, Tư Đồ Trác muốn giới thiệu tên của người con gái ngồi bên cạnh.

Nghe Tư Đồ Trác công khai giới thiệu cái tên quê mùa của Tiêu Tung Thực, Ôn Ngọc sững sốt một lúc mới lấy lại được tinh thần.

Trời ơi, sao anh lại giới thiệu con nhỏ xấu xí đó với mọi người? Anh không sợ người ta chế nhạo sao? Anh điên rồi.

Ôn Ngọc hít sâu, mỉm cười để kìm nén cơn tức giận. “Vậy là có lẽ tổng giám đốc đang yêu?”

Cô không khẳng định. Bởi vì cô không tin điều đó và cũng là để anh phản bác điều đó.

“Không phải có lẽ mà đúng là tôi đang yêu.” Tư Đồ Trác đồng dạng khẳng định câu nói của cô ta và cũng muốn công khai chuyện tình cảm của mình.

Nghe anh tuyên bố đang yêu say đắm Tiêu Tung Thực, Ôn Ngọc cảm thấy cõi lòng tan nát, lớn tiếng hỏi điều cô đã nghĩ ngờ từ lâu. “Tại sao lại là cô ấy? Tại sao?” Thực ra cô muốn hỏi tại sao là con nhỏ đó mà không phải mình?

“Vì cô ấy gốc gác ngéch một cách đáng yêu.”

Nghe tổng giám đốc vốn lạnh lùng nghiêm nghị nói như vậy, mọi người sửng sốt sau đó cười rộ lên.

Tiêu Tung Thực nghe anh nói vậy quay sang thụi anh một cú làm tất cả mọi người lại bật cười vang cả hội trường.

Không khí vui vẻ không ngờ khiến Ôn Ngọc cảm thấy bị tổn thương. Trung tâm bữa tiệc phải là cô, người vui nhất phải là cô, tại sao Tư Đồ Trác lại ôm con nhỏ đó đi? Tại sao lại nhìn nó bằng ánh mắt say đắm? Và còn công khai tình cảm của cả hai?

Còn cô là cái gì?

Vì anh, cô đã cố gắng học tập. Để chờ anh, cô nhẫn tâm từ chối tình yêu của nhiều người say đắm cô. Nhưng hiện tại cô lại phải nghe những tiếng cười chúc phúc của mọi người dành cho anh và Tiêu Tung Thực, làm sao cô có thể chịu đựng nổi.

Cô không cam lòng. Cô không cam lòng. Cô đã vì anh mà trả giá nhiều như vậy nhưng anh không biết. Sao cô lại luôn nghĩ đến anh? Cô tuyệt đối không thể để một mình cô phải chịu đau khổ.

Ôn Ngọc hít sâu, nheo đôi mắt lạnh lẽo nhìn cái nắm tay của hai người ngồi trước sân khấu, sau đó nói nhẹ nhàng nhưng sắc bén. “Không ngờ người yêu của tổng giám đốc đặc biệt thật đấy, anh không quan tâm đến việc cô ấy chỉ mới có bằng trung học sao?”

Lời vừa dứt, mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán.

Có người nói bằng cấp của Tiêu Tung Thực có quan trọng lắm đâu, người khác nói những lời Ôn Ngọc vừa nói không hay ho cho lắm, dù rằng cô không tỏ thái độ coi thường Tiêu Tung Thực nhưng tố cáo bằng cấp của người khác trước mặt nhiều người như vậy là hành vi bất lịch sự.

Nghe vậy, Tư Đồ Trác sờ đầu Tiêu Tung Thực nói nhỏ với cô đừng lo lắng sau đó lên tiếng.

“Cô gái thông minh quá cũng không tốt lắm.” Trong câu nói của anh có hàm ý.

“Xin lỗi anh Tư Đồ, tôi nghĩ rằng phụ nữ thời hiện đại đều phải thông minh, không ngừng nỗ lực, không thể dựa vào trí thông minh ít ỏi, dùng thủ đoạn để vào nhà giàu làm người giúp việc, thấy người sang bắt quàng làm họ để một bước lên tiên.”

Ôn Ngọc liếc ánh mắt sáng quắc nhìn Tiêu Tung Thực, tất cả mọi người đều nhận ra đó là ánh mắt coi thường. Chẳng lẽ cô Ôn đang ám chỉ ai đó...

“Cô đang nói đến những nhân viên nữ trong công ty của tôi?” Tư Đồ Trác không chút hoang mang trả lời.

“Vậy còn cô gái ngồi cạnh anh thì sao? Nghe đồn cô gái này từng tham gia vào công việc kinh doanh của công ty, một người giúp việc thì có thể làm được gì, không biết tổng giám đốc Tư Đồ đang nghĩ gì vậy?” Những lời Ôn Ngọc nói khiến mọi người nghi ngờ.

“Em là duy nhất với anh, vì em nấu ăn rất ngon, làm anh tăng lên mấy kí, nếu nhiều năm sau này, anh trở nên béo phì, em vẫn sẽ yêu anh chứ?” Nói xong, anh đưa micro đến trước mặt Tiêu Tung Thực, sau đó trừng mắt với người trên sân khấu.

“Chỉ cần anh không bắt nạt em, em sẽ nghĩ lại, không chằm anh thành heo mập.” Đổ mắt trước những ánh mắt mở ám của mọi người, Tiêu Tung Thực nói ra câu đó với hàm ý cô sẽ sống với anh suốt đời.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, mọi người lại cười rộ lên. Không khí bữa tiệc lại trở nên vui vẻ, nhìn hai người trao nhau ánh mắt đắm say, Ôn Ngọc càng phát điên.

“Tư Đồ Trác và cô Tiêu yêu nhau đắm say quá nhỉ, chắc sớm muộn gì cũng phải báo tin vui cho mọi người, không biết hai bên gia đình đã biết nhau chưa? Nghe nói cô Tiêu xuất thân từ cô nhi viện, sau này khi làm dâu nhà giàu, sao thích nghi được?”

Cô không muốn ngừng lại, nếu không nã pháo vào Tiêu Tung Thực thì cô không phải là Ôn Ngọc.

Lời vừa dứt, người ta lại xì xầm bàn tán, ai nấy đều kinh ngạc trước thái độ của Ôn Ngọc.

“Không biết cô Ôn nói sao thích nghi được tức là gì nhỉ?” Câu hỏi này là của Tiêu Nguyệt Hà ngồi cùng với Tư Đồ Trác và Tiêu Tung Thực.

“Xã hội thương lưu, lễ nghi, ngôn ngữ, khả năng giao tiếp, ứng xử... Tổng giám đốc Tư Đồ là người đứng đầu một tập đoàn lớn, phải cần một người vợ có thể hỗ trợ trong công việc chứ?” Ôn Ngọc đắc ý nhìn Tư Đồ Trác.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy.” Tư Đồ Trác đồng ý nói.

Nụ cười trên mặt Ôn Ngọc cứng đờ.

“Tổng giám đốc đang nói đùa phải không? Là người quản lý một công ty lớn chẳng lẽ anh không cần người có thể hỗ trợ mình?”

“Dĩ nhiên là cần, tất cả nhân viên của tôi đều là những người có năng lực, nếu không có họ, tập đoàn Tư Đồ đã không được như hôm nay.” Mỗi một công ty đều có bộ máy như kim tự tháp, nếu không có những trụ cột vững chắc sẽ thành đồng đổ nát trên sa mạc.

“Ý của anh là không cần vợ tương lai của mình có năng lực giúp anh quản lý công ty?”

“Nói thật, tôi không muốn vợ tôi phải đi đâu cả, tôi chỉ muốn cô ấy ngoan ngoãn ở nhà.” Tư Đồ Trác nhìn Tiêu Tung Thực. “Nếu có thể, tôi muốn cô ấy đừng tiếp tục làm công việc vất vả, bẩn thỉu, và cũng đừng thích xem phim thần tượng mà chỉ nhìn tôi bởi vì ngoại hình của tôi không thua gì các nam diễn viên chính trong các bộ phim thần tượng.”

Nghe Tư Đồ Trác chân thành thể hiện tình cảm với bạn gái, trong đó còn có cả sự giận dỗi, mọi người lại vỗ tay hưởng ứng.

Hay! Tổng giám đốc Tư Đồ vốn là người lạnh lùng nhưng không ngờ anh cũng có thể nói được những lời như vậy.

Tràng pháo tay khiến Ôn Ngọc càng mất tự tin.

Cô đã công khai thân phận thấp kém của Tiêu Tung Thực nhưng không ai mả mai con nhỏ? Tại sao Tư Đồ Trác lại trả lời thay con nhỏ? Tại sao mọi chuyện lại không như cô muốn? Tại sao Tiêu Tung Thực không bằng cô lại được ủng hộ như vậy?

Ôn Ngọc cảm thấy đau lòng, ghen tức, cô không quan tâm đến hình tượng của mình và công ty, tức giận chất vấn Tiêu Tung Thực.

“Nhưng nó là trẻ mồ côi, anh không sợ nó tiếp cận anh vì tài sản của anh sao?”

Lời vừa dứt, không ai lên tiếng, tất cả đều im lặng.

Mọi người nhìn Ôn Ngọc rồi nhìn Tư Đồ Trác, người nhạy bén có thể biết được tâm trạng hiện giờ của Ôn Ngọc.

Thái độ của Tư Đồ Trác trở nên lạnh lùng làm không khí của bữa tiệc càng căng thẳng.

Không ai dám mở miệng xì xầm, họ đang chờ câu trả lời của Tư Đồ Trác.

“Vấn đề đó có quan trọng không?” Tư Đồ Trác hỏi.

“Tại sao lại không quan trọng? Nó xuất thân nghèo khổ nên không vì tiền thì tại sao phải đi làm người giúp việc? Nếu nó tiếp cận anh vì tiền, anh cũng dễ yên hả?” Ôn Ngọc không quan tâm đến việc mình tức giận sẽ không giữ được hình tượng. Cô thậm chí nghĩ phải cho mọi người nhìn thấy bộ mặt thật của Tiêu Tung Thực.

Nghe Ôn Ngọc sắc bén chất vấn, không khí yên lặng bao trùm cả bữa tiệc.

Nhân vật chính của tiệc mừng thọ vốn dĩ là Ôn Nhung Phương rồi cục lại là Tư Đồ Trác. Vốn dĩ đây là một bữa tiệc mừng thọ vui vẻ lại trở thành đại hội phê bình. Tốt nhất, lần sau đừng tham dự.

“Người họ Tiêu chúng tôi không thiếu tiền.” Một giọng nói lơ đãng vang lên, đó chính là Tiêu Thú Dạ.

Tiêu Thú Dạ - ông trùm của ngành kinh doanh khách sạn. Việc anh lên tiếng vì Tiêu Tung Thục, mọi người đoán rằng hai người quen biết nhau, cả hai đều cùng họ Tiêu, rất có thể là họ hàng?

“Cái gì?” Ôn Ngọc nhìn Tiêu Thú Dạ.

Nghe đồn anh sống khá tự do, nhưng là một người rất thông minh, kiếm tiền ngay từ khi học trung học, sau đó mười mấy năm thành lập tập đoàn Kính n.

Nhưng cho dù vậy lĩnh vực kinh doanh của anh không liên quan đến ngành khoa học kỹ thuật, tại sao anh lại tham gia vào chuyện này.

Ngậm xì gà nhưng không châm, thất cà vạt nhưng không gài đến 4 nút áo sơ mi, áo vest khoác trên ghế dựa, anh nhìn Ôn Ngọc bằng ánh mắt lưu manh.

“Người nhà họ Tiêu chúng tôi đều đến từ cô nhi viện, tôi cũng vậy, mặc dù ai cũng biết kiếm tiền nhưng tôi đảm bảo với cô, người nhà họ Tiêu chúng tôi đều có năng lực, không bao giờ dựa vào tiền bạc của người khác để phát lên. Nhưng nếu em gái tôi thích tài sản nhà Tư Đồ, tôi sẽ không từ thủ đoạn để chúng vào tay nó.”

Những lời Tiêu Thú Dạ vừa nói khiến cả bữa tiệc xôn xao.

Whao! Chuyện lớn! Hóa ra vợ chưa cưới của tổng giám đốc Tư Đồ là em gái của tổng giám đốc tập đoàn Kính n.

Các paparazi đang ẩn nấp bắt chập nguy hiểm chạy lên trước sân khấu, chụp lại mặt của Tiêu Tung Thục để đưa lên trang nhất số báo ra ngày mai.

“Anh nói Tiêu Tung Thục là em gái của anh?” Không biết có phải do đèn flash chói mắt quá hay không mà Ôn Ngọc cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Dù không phải ruột thịt nhưng còn thân hơn ruột thịt.” Những người từng lớn lên ở cô nhi viện Kính n có mặt trong bữa tiệc đều nói như vậy.

“Nãy giờ tôi ngồi nghe cảm thấy cô có ác cảm với em gái tôi. Thậm chí còn lên án nó thấy người sang bắt quàng làm họ. Tôi muốn hỏi cô nó chọn tới cô chưa, sao cô dùng hết cách này đến cách khác để sỉ nhục nó?”

“Tôi...”

“Hay là cô ghen tị cả ngày nó bị Tư Đồ Trác ăn hiếp, khó chịu khi thấy nó ngày nào cũng phải vất vả phục dịch anh ta, cô thấy nó thường xuyên phải mát xa cho anh ta nên muốn chen vào phá đám?” Nói xong, Tiêu Thú Dạ trừng mắt nhìn Tư Đồ Trác.

Thằng khốn! Mày dám coi Sóc Nhỏ là osin của mày. Sau khi chuyện này kết thúc, hãy xem tao xử mày như thế nào.

“Tôi... tôi không có ý đó.” Bị Tiêu Thú Dạ trừng mắt, Ôn Ngọc mới bừng tỉnh lí nhí nói.

Nhìn mọi người quét ánh mắt lại leo thất vọng về phía mình, mặt Ôn Ngọc liền trắng bệch.

Trời ơi, cô vừa làm gì vậy?”

Nghĩ đến hành động bất lịch sự tối nay của mình, Ôn Ngọc cảm thấy xấu hổ muốn độn thổ. Nghĩ đến công ty và ba, cô cảm thấy hoảng loạn.

“Tôi hỏi cô sao cô không trả lời? Dám ăn hiếp người nhà họ Tiêu, coi chừng tôi đem quăng xuống biển cho cá mập ăn thịt, không cần biết là đàn ông hay đàn bà.” Không giữ hình tượng lạnh lùng, Tiêu Thú Dạ chỉ thẳng vào mặt Ôn Ngọc.

Sau đó, anh túm lấy cà vạt của Tư Đồ Trác. “Thằng khốn, mày và tao vào trong toilet giải quyết.”

“Anh Thú! Đừng anh.” Tiêu Tung Thục vội đứng dậy ngăn cản.

“Sao lại không được? Nó ăn hiếp em gái của anh, coi em như con osin.”

“Em xin anh đó, em tự nguyện vào nhà anh ấy làm người giúp việc.” Tiêu Tung Thục mở to mắt. Anh Thú lại nổi điên rồi.

“Một nguồn tin thân cận báo với anh nó ăn hiếp em, anh phải xử lý nó.” Chưa nói xong, Tiêu Thú Dạ đâm một cú vào mặt Tư Đồ Trác.

Cả bữa tiệc nhốn nháo. Mọi người đều lùi ra sau tránh, các phóng viên giơ máy ảnh lên chụp lia lịa, đám người xô đẩy nhau, hất ngã bàn ghế, vì thế không ai để ý đến trên sân khấu có một người cô lòng tan nát, nước mắt giàn dụa.

Cô không ngờ con vẹt xấu xí Tiêu Tung Thục lại hóa thành thiên nga có nhiều tiền hơn cô, tất cả đều chê cười cô, cô còn mặt mũi nào nữa... Còn tương lai của công ty sẽ ra sao?

Cô không biết phải nói thế nào với ba? Cô phải làm sao bây giờ?

“Anh Thú đừng đánh nữa.” Tiêu Tung Thục kéo Tiêu Thú Dạ ra. “Chị Nguyệt Hà vào can đi chị, anh Cảnh Hoa và anh Thủ Tĩnh đâu, hai anh cũng vào kéo anh ấy ra đi.”

“Chị ghét bạo lực nhưng chị là con gái không can được đâu.” Tiêu Nguyệt Hà khoát tay.

“Để anh Thú đâm cho anh ta mười cú rồi bọn anh vào can.” Hai người anh đứng ở khá xa không hề muốn xông vào can.

“Trời ơi, sao lại như vậy? Rốt cục là sao đây? Anh Thú, xin anh đừng đánh nữa. Đây Tư Đồ Trác, sao anh không đánh trả?”

Đây là lần đầu tiên cô gọi đầy đủ họ tên của Tư Đồ Trác không ngờ lại trong tình huống này.

Tư Đồ Trác đang cố gắng tự vệ. “Anh có thể đánh anh ấy hả??”

11. Chương 11 End

Đoạn kết

“Đồ điên. Anh muốn để bị đánh chết hả?”

“Ok! Được rồi.” Được vợ cho phép, Tư Đồ Trác tung nắm đấm vào mặt đối thủ. Tiêu Thú Dạ cười ngạo nghễ tiếp tục tung đòn.

Hai người càng đánh càng hăng, càng bạo lực làm Tiêu Tung Thục hồi hận.

“Trời ơi! Hai anh đừng đánh nhau nữa

Ai báo cảnh sát đi. À không, gọi xe cấp cứu... Ai làm ơn vào can hai anh ấy đi

”

Bữa tiệc mừng thọ rốt cục bị biến thành hài kịch.

“Anh còn cười được?” Tiêu Tung Thục đang xứt thuốc cho Tư Đồ Trác tròng mắt.

“Anh trai em cũng không phải là tay vừa, nắm đấm của anh ấy rất khỏe.” Tư Đồ Trác vẫn còn cười.

“Đồ điên, bị đánh còn cười được.” Nghĩ lại cô không khỏi sợ hãi.

Nhìn hai hốc mắt cô đỏ hoe, anh biết cô khóc vì những vết thương trên người anh.

Cầm thấy ấm áp, anh ôm cô vào lòng.

“Em đau lòng hả?”

“Hừ!”

Cô quay đầu không thèm nhìn.

Thấy cô không nói gì, anh cũng không ép, nhếch khóe môi có dính cục máu đông lên cười. “Anh Thú nói hai tháng sau sẽ lại đến.”

Cô nhóc ngốc nghếch dễ lừa. Không nén nổi tò mò, cô hỏi. “Anh ấy đến chỗ nào?”

“Địa điểm tổ chức lễ cưới.”

“Đám cưới hả? Ai muốn làm đám cưới?” Lòng hiếu kỳ càng tăng thêm.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Thừa nước đục thả câu.

“Xì, nói cho em biết đi

”.

“Không được, nếu bây giờ nói cho em mất hay.”

Đây là thỏa thuận giữa anh và người nhà họ Tiêu. Vì theo như tính nết của cô nhóc, cô nhóc sẽ bỏ trốn vì sợ những nghi thức rườm rà trong hôn lễ.

Cho nên, từ giờ đến lúc đó phải giấu kín bưng mọi chuyện.

“Sao không được? Nói cho em biết đi

”. Không nghe được câu trả lời, Tiêu Tung Thực cong môi nói.

“Tốt nhất em không cần phải biết.” Anh buồn cười hân lên đôi môi trề ra của cô.

“Làm gì phải bí mật dữ vậy? Nói cho em biết đi, cùng lắm bữa đó em cầm bàn chải chà bồn cầu và chai axit clohydric đến phá đám cưới. Có vậy mà cũng giữ bí mật với em.”

“Cầm bàn chải chà bồn cầu và axit clohydric đến phá đám cưới hả? Chắc là em sẽ làm như vậy. Ha ha ha

”. Tưởng tượng ra cảnh cô mặc váy cưới trắng muốt cầm bàn chải và chai axit, Tư Đồ Trác cười sặc, cười đến mức vết thương trên miệng rách toạc ra đau rất.

“Cứ cười đi, cười nữa đi. Lừa em vui quá ha. Em không thèm quan tâm đến anh nữa. Anh cứ cười cho đã đi. Hừ!”

Cô tức giận đóng rầm nắp hộp y tế, thở phì phì định đi ra cửa.

“Ai, lại giận hả?” Anh giữ tay cô lại.

“Hừ!”

“Được rồi, ở lại anh nói cho nghe.”

“Thật hả?” Hai mắt Tiêu Tung Thực sáng lên, cười khanh khách ngồi trong lòng Tư Đồ Trác. “Anh nói đi, ai làm đám cưới vậy?”

“Anh không thể nói câu trả lời cụ thể, anh chỉ có thể nói cho em biết nhân vật chính của ngày hôm đó là chị gái của em Nguyệt Hà.” Có thể coi phù dâu là nhân vật chính không nhỉ? Tư Đồ Trác nghĩ trong đầu.

“Chị Nguyệt Hà hả? A! Chẳng lẽ chị Nguyệt Hà sẽ làm đám cưới với anh Thú.”

Ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Trác, hai mắt Tiêu Tung Thực sáng lấp lánh.

“Ya! Hay quá! Hay quá!”

Nhìn thấy cô đang lăm to, Tư Đồ Trác không muốn giải thích, vì anh cố tình làm cô hiểu lầm. Anh làm bộ mệt mỏi ngã người xuống giường.

“Bé Tung! Anh mệt quá...”

“Thật à? Vậy em không làm phiền anh nữa, anh ngủ đi ha.”

“Sao không giúp anh mát xa?”

“Nhưng em sợ ấn trúng vết thương... Được rồi, để em mát xa cho.”

Nghe vậy, Tư Đồ Trác liền cởi quần áo.

“Khoan đã, anh cởi quần làm gì?”

Cởi áo thì còn hiểu được nhưng cởi quần... Có cần thiết không?”

“Không cởi quần sao làm việc được.” Anh trả lời, quần áo trên người biến đâu mất hết.

Cô ré lên, đỏ mặt quay sang chỗ khác.

“Em muốn mát xa cho anh mà...”

“Đúng như vậy, nhưng không phải mát xa theo kiểu “yêu đương” đó...”

Anh ôm cô từ phía sau, nghĩ đến việc hai tháng sau cô đã chính thức là vợ anh, nhếch môi cười.

“Anh... anh... Đừng có sàm sỡ em.” Cô run rẩy gạt bàn tay đang sàm sỡ mình, nhưng vì hơi thở nóng hổi đang phả vào tai và cơ thể đàn ông nóng rực gần sát, chân tay bỗng xụi lơ.

“Yên tâm, tối nay anh bị thương, anh không thể sàm sỡ em, nhưng anh cho phép em được sàm sỡ anh.” Anh kéo bàn tay nhỏ của cô đặt trên biểu tượng đàn ông của mình.

“Á!” Cảm nhận được cái đó là cái gì, cô vội rút tay lại. Cho dù cả hai đã làm chuyện đó nhiều lần với nhau nhưng cô vẫn thấy rất lúng túng.

“Tối nay, em được ăn hiếp anh, em thấy sao?”

Anh cười khê rồi kéo cô ngã xuống giường, điều chỉnh tư thế để cô ngồi trên người anh.

“Đừng mà...”

Với tư thế lạ lẫm, cô giãy dụa muốn đứng dậy nhưng không làm được.

“Có chắc là em không không muốn? Đây là cơ hội để em trả thù anh. Cho dù em có mạnh bạo như thế nào, anh cũng không phản kháng.”

Vừa nói vừa ma sát “cái đó” vào nơi nhạy cảm của cô làm cô run rẩy.

“Anh...”

Mặt cô đỏ bừng sau hành động đó của anh, lý trí cũng dần biến mất.

“Hãy yêu anh như anh yêu em

”

Giọng nói gợi cảm của anh như bùa mê rót vào tai khiến cô không còn là chính mình.

Ánh mắt Tiêu Tung Thực dần trở nên mê mẩn, bàn tay anh lại đang vuốt ve bên dưới khiến cô vừa thở hổn hển vừa buột miệng rên rỉ.

Cô cúi đầu hôn anh cuồng nhiệt, sau đó hai tay bắt đầu sờ soạn khắp cơ thể rắn rỏi...

Đêm hôm đó, cô đã làm đúng như lời anh nói, ăn hiếp lại anh.

Hết